ஓம்:

தாண்டவமூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

கைவல்லிய நவநீதம்

மூலமும்

பிறையாறு

அருணாசல சுவாமிகள் இயற்றிய

உரையும்

B. இரத்தின நாயகர் & ஸன்ஸ்,

திருமகள்விலாச அச்சியந்திரசாலை,

சென்னை.

விலை] 1951 [ரூ. 2-8-0.

ஓம் :

தாண்டவமூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

கைவல்லிய நவநீதம்

மூலமும்,

பிறையாமு

அருணசல சுவாமிகள் இயற்றிய

உரையும்.

பிரசுரித்தவர்கள் :

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ்,

திருமகள்விலாச அச்சுநிலையம்,

சென்னை.

சுத்தப் பதிப்பு] 1951 [விலை ரூபா 2-8-0

8-4

உ

கடவுள் துணை

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்

சீர்வளர் பிரம சிருட்டியின் முனமே
ஏர்வளர் சத்தா யிலங்குறு பிரமம்
பாமுல குயிரெனப் படுபொரு ளெவற்றினும்
முரணுறுஅச் சுசாதிய முதலிய பேதம்
அற்றொளிர் பரமா காச சயம்புவாய்
உற்றதன் னிலைமையி னோரிறை குறையா
தெறிதிரைக் கரத்தா லினமணி கொழிக்கும்
செறிபுனற் பொன்னிசூழ் செம்பிய னாட்டில்
பொன்னிலத் தவரிழி பொற்புறு படியென
நன்னிலை மாடமார் நன்னில மதனில்
செந்தண லோம்புந் திறந்திரி யாதுயர்
அந்தணர் குலத்தி னவதரித் தருளிய
நாரா யணகுரு நாண்மலர்ப் பதத்தைப்
போரா தவனருள் பெற்றிடு மதனால்
முற்றுணர் தாண்டவ மூர்த்தி யனுபவப்
பெற்றியி னுலகோர் பேரின் படையக்
கிளரும்வே தாந்தக் கிரோ ததியைத்
தளர்வறு சமாதித் தாழியி னிறைத்திட்
டகமுறு விசார வனலினாற் காய்ச்சி
மகிழ்குரு வாக்கிய மத்தாற் கடைந்து
ஞானகை வல்ய நவநீ தத்தை

ஆனபே ரன்பி னளித்தன னதனை
எளிதினில் யாவரு மின்புடன் றுய்க்க
ஒளிமணக் கிருதமா யுரைசெய்விக் கும்படி
சகவாழ் வனைத்துஞ் சத்திய மலவெனத்
திகழுறு மலைகான் சென்றுசெய் தவத்தோர்
உடனுறைந் துடலொறுத் துணர்வுறப் பட்டினத்
தடிக ளெனத்துறந் தானுறை காசியை
நாடியாத் திரைசெயு நாட்டுக் கோட்டைப்
பீடுறு மருணா சலப்பெருந் தவத்தோன்
அருளிய மொழியினை யன்புட னுட்கொண்
டருளென நிலமகட் கணிகலை யான
நிலைக்கடல் வயிற்றி னிரப்பிப் பற்பல
கலைக்கட றன்னைக் கருத்து ளடக்கிய
அகத்திய முனிவாழ் பொதியமும் பொதிய
நகத்துரு சந்தன மாமகி லுங்கொடு
நீர்வரு பொருநையு நிகழுமந் நீரால்
ஏர்பெரு செந்நெற் கரும்பெனக் கன்னல்
கமுகெனக் கமுகுந் தெங்கெனத் தெங்குதான்
அமுதகு மெழிலிக் கானகா லென்னத்
திகழ்வுற வளங்களுஞ் சேர்ந்தினி தோங்கும்
புகழ்பெறு பாண்டிப் புத்தே ணாட்டில்
களைகளை கடைசியர் கண்ணா றுமுகம்
அளைவுறு சாயையை யம்புய மீது
புல்லிதழ்க் குவளை பூத்ததென் றதனை
வல்லிதிற் கையால் வவ்வுறக் கண்டாங்
குழத்தியர் புன்னகை கண்டியங் கிடவும்
உழவர்க ணாணுறு மொண்பணை சூழும்

வாதவூ ரடிகண் மதியுரு வாகப்
போதபூ ரணனோர் பூசுர னாகிக்
குருந்தடி யமர்ந்தருள் கோதில் பெருந்துறை
மருகிற் பளிக்குமேன் மாடத் துலவும்
மின்னனார் முகமதி தமைவிண் மதிதான்
தன்னனா ரரசு தனைக்கொளு மொன்னலர்
என்னக் கலங்கி யேங்குறு மமயத்
தன்னார் கூர்ந்த லரவெனக் கண்டு
பயமற் றேகுறும் பான்மையு மறையவர்
வயமுறு மரசர் வணிகர்சூத் திரமுறை
மன்னுமா வித்திரா வயலெனு நகரோன்
பொன்னிசூழ் பூம்புகார் வணிகர் குலோத்தமன்
காரியர் மனங்க ணயமுற நாடும்
சீரியல் வேளிற் சிறந்தநல் லெழிலான்
மாலைவண் டுணாநறுக் காந்தளு நவமணி
மாலையு மார்பில் வயங்குவெண் கவிகையான்
அறிஞர்நல் குரவெனு மங்கி தணியப்
பொறிவனஞ் சொரியுநற் புயல்கா முடையான்
சித்திது சடமீ தென்றவை தேர்ந்து
முத்தியைப் பெறமுயன் மூதறி வுடையோன்
இல்லற மதனி லிருந்துமெய்த் துறவே
நல்லற மெனவே காந்தத்தை நண்ணி
சாதுசங் கத்தொடு சாத்திரார்த் தங்களை
மூதுணர் வுறநித மோதிநன் மோன
நிலையினின் றைம்புல நெறிச்செலு மனதை
அலைவுறு தடங்கு மடக்கியப் பரிஞன்
ஈன்றிடுங் கறுத்தா னெனுமால் கேட்பச்

சான்ஞே ரனுபவச் சாம்பிரதா யந்தழீஇத்
தகைபெறும் பன்னூற் கருத்தையுந் தனது
சகசா நந்தமுந் தழுவியவ் வனலால்
உருக்குமவ் வுரையிற் குயர்பா ஈந்த
இருத மெனப்பயிர் கண்டு கிளத்தினன்
விண்ணவர் முதலோர் வீடுறு மெய்த்தவம்
நண்ணுற வந்துறுங் காவிரி நாட்டிடைத்
திருத்துறைத் தியினோர் தேசிக வரசாய்
அருமறை முடிவா மாதனத் திருந்து
சித்தியாங் குறுநில மன்னரைச் செயித்து
முத்திமா வுலகாண் டிடமுடி சூடும்
இந்திர பீடத் தெழிற்கர பாத்திர
சுந்தர னடிமுடி சூடிய தெத்தாத்
திரய னடிபெருஞ் செங்கம லன்ருள்
மருவுறு நாகையின் மன்னுபே ரறிஞன்
அகோசர சயம்பு வாகிய வோர்முதல்
சுகோதறி யுருவாய்த் தோன்றரு ணுசலக்
குரவ னடிமுடி கொண்டடி யவர்க்குப்
பரவுணர் வாம்பொருள் காட்டுமெய்ப் பானு
ஓதரு மூவகை விளக்கு மூவாமதி
சாதன மொன்றுமி லாத்தமி யேனையும்
ஓர்பொரு ளாக வுவகையிற் கூவிச்
சீர்பதந் தலைமேற் றிகழ்வுறச் சூட்டி
ஒருமொழி யமுதை யுள்ளுற வூட்டி
திருவிகற் பாங்க நிட்டையி னிறீஇ
மிகுசொரு பானு பூதியை விளக்கிச்
சகசா நந்தந் தலைமீக் கொண்டு

சும்மா விருக்கச் சுகமென வருளிய
எம்மா னெழிலுற் றிலங்கும் பிறைசை
அருணு சலசுவாமிக ளென்னத்
திருநா மம்பெறுந் தேசிகோத் தமனே.

முற்றிற்று.

கைவல்லிய நவநீதம்

பாயிரம்

[அவதாரிகை] :—வடநூலாராய்ச்சியில் வல்லமையுள்ள இந் நூலாசிரியர் தாமடைந்த சுவானுபூதிப் பிரத்தியக்ஷத்தை உலகம் எளிதி லடைந்து ஆநந்தாதீத மாகும்பொருட்டு அருளினுற் சொல்லப் புகுந்த இந்நூல் இனிது முடியு மாறு, அதன் அந்தரங்கமான பிரஞ்ஞானம் பிரமம் என்னும் இருக்குவேத மகாவாக்கியார்த்தமாக விளங் கும் அத்துவித ஸ்வரூபத்தை விலட்சணமாகவுஞ் சலட்சணமாகவுந் துதிப்பான் றொடங்கி, இச் செய்யு ளில் சமாதியின்கண் உதயமான விலட்சணமாகிய கூடஸ்த பிரமத்தைத் துதிக்கின்றார்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளம், தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாக்ஷிமாத் திரமாய் நிற்கும், எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநல மவற்றின் மேலாம், நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி.

(இதன் பொருள்):—பொன்னினிடத்தும், மண்ணினிடத் தும், மடவாரிடத்தும் ஆசையுள்ள அஞ்ஞானிகளும்; நிராசை யுள்ள மெஞ்ஞானிகளுமாகிய இவர்களது இதயாம்பரத்தில் நான்கு பூதங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்ற ஆகாயத்தைப்

போலக் கூடஸ்த சைதன்னியமாத்திரமாக நிறைந்திருக்கின்ற எவ்விதமான நிலங்களினும் மேலாய ஞானபூமிகளேழனுள் முடிவாகிய துரியபூமியிற் பொருந்திய ஒன்றாகிய பிரம சைதன்னியத்தின் திருவடிகளை வணங்குவாம்.

(பதசாரம்):—சகல சமயங்களுக்கு மேலானது ஞானபூமி என்பார்; 'எந்நிலங்களினுமிக்க வெழுநிலம்' எனவும், அவைகளின் முடிவானது துரியபூமி என்பார்; 'நன்னிலம்' எனவும், அதனிடமாக விளங்குகின்றது துரியாதீதம் என்பார்; 'ஏக நாயகன்' எனவும், அஃதே துரிய ஸ்வரூபமாய்ச் சொரூபமுதல் ஸ்தம்ப பரியந்தஞ் சர்வ வியாபகமாய் வியாபித்து விளங்குவது என்பார்; "பொன்னில மாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளந், தன்னிலந் தரத்திற் சிவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்" எனவும், யாவர்க்குஞ் சைதன்னியத்தின் தற்பிரகாசமான கூடஸ்த பிரமமே இடம் என்பார்; 'பதங்கள்' எனவும், அவைகளின் ஐக்கியமே அத்துவிதம் என்பார்; 'போற்றி' எனவும் கூறினார். பொன்னில மாதரென்பது இச்சையை விளைப்பதற்குக் காரணமான ஈடணைத்திரிய மெனக் கொள்க. புத்திரேடணை என்பதை யவனுரிமையிற் பெறுவதாகிய அரசின்மேல் வைத்துக் கூறினார்.

(இதன் தாற்பரியம்):—அகோசரமான நிரதிசயாநந்த வஸ்து கோசரிக்குமிடத்துப் பூரணாநந்தமாகப் பிரவேசித்து, நித்தியாநந்த சாக்ஷாத்காரமாகத் தடித்து, அதில் அதீதமாக விளங்குவதைப் பிரமமாகவும், அஃதே விடய சம்பந்தங்களிற் றாக்கற்றிருந்ததைப் பிரத்யேகாத்ம ஸ்வரூபமாகவுந் துதித்ததாம். (1)

[அ - கை]:—இச்செய்யுளில் முற்கூறிய அத்துவித வஸ்துவைச் சகச நிட்டையிற் சலக்ஷணமாக விளங்கிய சயஞ்சைதன்னியமாகத் துதிக்கின்றார்.

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேதுவா மய
னாய் மாலாய், ஆன்றவீ சனுமாய்த் தானே யனந்த
மூர்த் தியுமாய் நிற்கும், பூன்றமுத் தனுமா யின்பப்
புணரியா தவனாய் நாளும், தோன்றிய விமலபோத
சொரூபத்தைப் பணிகின் றேனே.

(இ - ள்):—சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம் என்னும் இம்முத்தொழிற்கும் ஏதுவாகிய பிரமனாகியும், விஷ்ணுவாகியும், மாட்சிமையுள்ள உருத்திரனாகியும், இன்னும் அநேக வடிவங்களாகியும் இருக்கின்ற பூரணமான முக்தனாகியும், ஆநந்த சமுத்திரத்தி லுதிக்கு ஞானசூரியனாகியும், சதோதயமாகிய சுத்த சைதன்னியமான பிரம ஸ்வரூபத்தை வணங்குகின்றேன்.

(ப - ம்):—தனது ஸ்புரணமெல்லாந் தனது வடிவமாக விளங்கும் என்பார்; 'அயனாய் மாலா யான்ற வீசனுமாய்த் தானே யனந்த மூர்த்தியுமாய் நிற்கும்' எனவும், பேரின்ப விளக்கமே சைதன்னியம் என்பார்; 'இன்பப் புணரியாதவன்' எனவும், உற்பத்தி திதி லயங்களின்றி விளங்கின சுத்த சைதன்னியம் என்பார்; 'நாளுந் தோன்றிய விமல போத சொரூபம்' எனவும் கூறினார்.

(இ - ம்):—சர்வம் பிரமமயம் என்னும் உபதேச வாக்கியப்படிக்கு ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரமான சுத்த சைதன்னியத்தைத் துதிசெய்ததாம். (2)

[அ-கை]:—முற்கூறிய ஆத்மஸ்வரூபமே வடிவமான அருளிறையை அதீதமாகவுஞ் சாக்ஷாத்காரமாகவும் துதிக்கத் தொடங்கி இக் கவியி லதீதமாகத் துதிக்கின்றார்.

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம
மென்பால், கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பித
மென்ற றிந்து, சுவரிடை வெளிபோல் யானே
சொரூப சுபாவ மானேன், அவருடைப் பதும பாத
மனுதினம் பணிகின் றேனே.

(இ-ள்):—யாவருடைய கிருபையினல் நானே எவ்விடத்திலும் நிறைந்திருக்கின்ற பிரமஸ்வரூபமும், என்னிடத்தில் தோற்றி விரிந்திருக்கின்ற உலக முழுவதும் பொய்யென் றறிந்து சுவரிடத்திருக்கும் ககனம்போல நானே பிரமசுபாவமும் ஆயினேன். ஆதலால், அவரது கமலமலர் போன்ற திருவடிகளை எப்போதும் வணங்குகின்றேன்.

(ப-ம்):—சர்வம் பிரமமென்பார்; 'எங்குமாம் பிரமம்' எனவும், சர்வமு மில்லை யென்பார்; 'கவருடைப் புவன மெல்லாங் கற்பிதம்' எனவும், யாவுந் தன்மயமாக விளங்குவன வென்பார்; 'சொரூப சுபாவமானேன்' எனவும் கூறினர்.

(இ-ம்):—சர்வமாய்ச் சர்வமிலதா யிருக்கின்ற தன்னைத் தன்னிடத்துத் தானே யிருந்து விளக்கிய குருதுரியத்தை வணங்கினதாம். (3)

[அ-கை]:—இச் செய்யுளிற் சற்குரு சொரூபத்தைச் சாக்ஷாத்காரமாகத் துதிக்கின்றார்.

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திரிய சரீர மெல்
லாம், என்னுடை யறிவி னுலே யிரவிமுன் னிமமே
யாக்கி, என்னுடை நீயு நானு மேகமென் றைக்கி
யஞ் செய்ய, என்னுடைக் குருவாய்த் தோன்று
மீசனை யிறைஞ்சி னேனே.

(இ-ள்):—என்னுடைய மனம், புத்திகளாகிய அந்தக்கரணமும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களும், தூலதேகமுமாகிய இவைகளனைத்தும் எனது ஆத்ம ஞானத்தினல் சூரியனைக் கண்ட பனியைப்போலச் செய்து, எனது சொரூபமாகிய நீ என்பதும், உனது சொரூபமாகிய நானென்பதும், ஒன்றேயென அத்துவித மாக்க, எனது ஆசாரியராக உதயமான அருளிறையை வணங்கினேன்.

(ப-ம்):—தனது பிரியத்தடிப்பே குருஸ்வரூப மென்பார்; 'என்னுடைக் குரு' எனவும், தன்னை யிரக்ஷிக்கு நிமித்தம் உதயமானது அருளிறை யென்பார், 'ஈசன்' எனவும் கூறினர்.

(இ-ம்):—மனமுதலிய தத்துவங்க ளனைத்தையுஞ் சமாதி ஞானத்தினற் கரைத்து அதனிலுதயமாகும் ஆனந்தமாகிய அஃதே இஃது, இஃதே அஃது என்னும் அத்துவ ஸ்வரூபத்தைத் தரிசிப்பிக்கும் பொருட்டுப் பூரணமே ஒருருவாக எழுந்தருளிய ஆசாரியரை வணங்கினதாம். (4)

[அ-கை]:—தனது ஆசிரியரை வணங்கி அவரருளினற் கூறப்புகுந்த இந்நூன்முகத்திற் கூறப்படும் விஷயமும், இதனாலுண்டாகும் பயனும், இந்நூற்கும் இதிற் கூறப்படுவதாகிய விஷயத்திற்கு முள்ள சம்பந்தமும், இது கேட்டற்குரிய அதிகாரியும், ஆகிய அனுபந்த சதுட்ட

யம் இந்நூல் கற்கு மாணுக்கன் உணரும் பொருட்டு உரைக்கவேண்டுதலின் அவற்றுள் அதிகாரியும் விஷயமும் இச்செய்யுளிற் கூறுகின்றார்.

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்
போல், சந்தத மொளிரு ஞான சற்குரு பாதம்
போற்றிப், பந்தமும் வீடுங் காட்டப் பரந்தநூல்
பார்க்க மாட்டா, மைந்தரு முணரு மாறு வஸ்துதத்
துவஞ்சொல் வேனே.

(இ - ள்):—ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாய் ஆகாயத்தைப் போலச் சதோதயமாய் விளங்குகின்ற ஞானசாரியரது பாதத்தை வணங்கிப் பெத்தமு முத்தியுமாகிய இவைகளின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு விரிந்திருக்கின்ற வேதாந்த சாத்திரங்களை ஆராய்ந் தறியச் சத்தியில்லாத சீஷரும் எளிதிலுணரும்படி பாவஸ்துவி னுண்மையைச் சொல்வேன். மைந்தரென்பது அதிகாரியெனவும், வஸ்து தத்துவமென்பது விடயமெனவுங் கொள்க. 'பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா மைந்தரும்' என்னும் உம்மையாற் பார்ப்பவர்க ளென்பது மாயிற்று.

(ப - ம்):—காலமுதலியவை நசிக்கினுந் தான் நசியாதிருத்தலின்; 'அந்தமின்றி' எனவும், இடையின்றித் தான் பூரணாநந்தமாக விளங்குதலின்; 'நடுவின்றி' எனவும், எப்போதுந் தான் சுயமாய்ப் பிரகாசித்தலின், 'ஆதியுமின்றி' எனவும், இங்ஙனஞ் சதோதயமாக விளங்கிய சச்சிதாநந்தமான சுத்த சைதன்னியமே குரு சொரூபமாதலால், 'சந்தத மொளிருஞான சற்குரு' எனவும், தான் அதன் மயமாயிற்றலின், 'பாதம்போற்றி' எனவும், கல்வி அல்ல லெனக் கண்டு அஃதின் சாரமான தன்னை விரைவிற் றெரிந்து கொள்ள விருப்பமுற்றவர்கள் எளிதிலுணரும்படி யுணர்த்துதலின், 'பரந்த நூல் பார்க்கமாட்டா மைந்தரு முணருமாறு வஸ்து தத்துவஞ் சொல்வேன்' எனவம் கூறினர். (5)

[அ - கை]:—இச்செய்யுளில் சம்பந்தமும் பிரயோசனமுங் கூறுகின்றார்.

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன்
மொண்டு முன்னூல், குடங்களி னிறைத்து வைத்
தார் குரவர்க ளெல்லாங் காய்ச்சிக், கடைந்தெடுத்
தளித்தே னிந்தக் கைவல்ய நவநீ தத்தை, அடைந்த
வர் விடய மண்டின் றல்லவரோ பசியி லாரே.

(இ - ள்):—விரிந்திருக்கின்ற உபநிடதமென்னும் க்ஷீர சமுத்திரத்தில் முகந்து, முந்நூலாகிய கடங்களில் ஆசிரியர்கள் நிறைத்து வைத்தார்கள்; அவைகளனைத்தையுங் காய்ச்சிக் கடைதல் செய்து இஞ்ஞான சாத்திரமாகிய கைவல்ய நவநீதத்தை எடுத்துக் கொடுத்தேன்; இதைப் புசித்தவர்கள் நித்திய திருத்தி யடைந்தவர்க ளாதலால் விடயவாநந்தமென்னு மண்ணைப் புசித்துப் பவத்திற் சுழல்வார்களோ சுழலார்.

கைவல்லிய நவநீத மென்பது : சம்பந்தமும், அடைந்தவர் பசியிலா ரென்பது பிரயோசனமுமா மெனக் கொள்க.

(ப - ம்):—வேத முடிவான மகா வாக்கியம் ஓர் மொழியாயினும் அஃது சீடனுக்கும் பேதமாகும்பொருட்டு உண்டான சுத்த வேதாந்த சாத்திரங்களுக்கு அளவின்மையால் 'படர்ந்த வேதாந்த மென்னும் பாற்கடல்' எனவும், அவை

களில் தங்களுக்கு அனுபவ மாகும்பொருட்டு ஆசிரிய ரெடுத்தறிவித்த வாக்கியங்களை யெடுத்துக் கோடலை 'மொண்டு' எனவும், தாம் பெற்ற பேறு உலகம் பெறும்படி பாவினமாகிய நூல்களில் அவ் வாக்கியங்களை அமைத்தலை 'முன்னூற் குடங்களி னிறைத்துவைத்தார் குரவர்கள்' எனவும், அப் பல சாத்திரங்களிலுள்ள வாக்கியங்களைச் சேகரித்தலை 'எல்லாம்' எனவும், அவ் வாக்கியங்களின் பூருவ பக்ஷத்தை நீக்கி விசாரத்தாற் சித்தாந்தப் படுத்துதலைக் 'காய்ச்சி' எனவும், அச் சித்தாந்தத்தைக் குருவுபதேசத்தாற் சமாதியில் அனுபவமாக ஆராய்தலைக் 'கடைந்து' எனவும், அதிலுதயமான நிருவாண சுகத்தை யெடுத்து ஓர் நூலாகத் தந்ததை 'எடுத்தளித் தேனிந்தக் கைவல்ய நவநீதத்தை' எனவும், இஃதைப் பெற் றனுபவித்துத் திருத்தியடைதலை 'அடைந்தவர் பசியிலார்' எனவும், இவ்வாருட விடய விச்சையினாற் சனன மரணத்திற் சுழலா ரென்பதை 'விடய மண்டின் றலைவரோ' எனவும் கூறினார்.

(இ - ம்):—பிரமமென்னுங் காமதேனுவிற் சுரந்த சுருதிகளென்னும் பாலை, விசாரமென்னும் அக்கினியாற் பூருவபக்ஷமென்னு நீர் சுண்ட, சித்தாந்த மென்னு மதுரமிகக் காய்ச்சி, விருத்திஞான மென்னும் பிரை குத்தி, உபதேச மென்னு மத்திட்டு, அனுபவ ஆராய்ச்சி யென்னுங் கடைதலைச் செய்து, அதி லெழாநின்ற கைவல்லிய மென்னும் நவநீதத்தை அனுபவித்தலை யடைந்து, நித்திய திருத்தியான பசியிலார் விடயாநந்தமான மண்ணைப் புசியார்கள் எனக் கூறினதாம். (6)

[அ - கை]:—உபாசனா மூர்த்தியை வணங்கி இந்நூலின் படல வகை கூறுகின்றார்.

முத்தனை வேங்கடேச முகுந்தனை யெனையாட்
கொண்ட, கத்தனை வணங்கிச் சொல்லுங் கைவல்ய
நவநீ தத்தைத், தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தே
கந் தெளித லென்றும், வைத்திரு படல மாக வகுத்
துரை செய்கின் றேனே.

(இ - ள்):—பாசங்களை நீக்கி நிற்பவனை, வெங்கடாசலபதியாகிய திருமாலை, என்னை அடிமைகொண்ட இறைவனைப் பணிந்து உரைக்குங் கைவல்லிய நவநீதமென்னு ஞான சாத்திரத்தைத் தத்துவ விளக்கம் எனவும், சந்தேகந் தெளிதல் எனவும், நாமந்தரித்து இரண்டு படலமாகப் பிரித்துச் சொல்லுகின்றேன்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (7)

பாயிரம் முற்றிற்று.

முதலாவது

தத்துவவிளக்கப் படலம்

[அவதாரிகை]:—முற்கூறிய படலங்களுள் தத்துவ விளக்கம் என்னும் படலத்தில் தத்துவத்தை விளக்கும்பொருட்டு முதற்கண் அது கேட்கும் அதிகாரிக்குரிய சாதன சதுட்டய இலக்கணங் கூறுகின்றார்.

நித்திய வநித்திய யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி
வேகம், மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங் களினி
ராசை, சத்திய முரைக்க வேண்டுஞ் சமாதியென்
றுறு கூட்டம், முத்தியை விரும்பு மிச்சை மொழி
வர்சா தனமிந் நான்கே.

(இதன்பொருள்):—நித்திய அநித்தியவஸ்துக்களின் நிச்சயந் தெரிகின்ற விவேகமும், இடையிலுள்ள இகலோக பரலோகங்களில் உண்டாகின்ற செல்வங்களில் விராகமும், உண்மையாகச் சொல்லத்தகுந்த சமாதி சட்க சம்பத்தியும், முமூட்சுத்துவமும் ஆகிய இந்நான்கையும் சாதன சதுட்டயம் என்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். (1)

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதானஞ் சிரத்தை
யாறும், சமமகக் கரண தண்டந் தமம்புறக் கரண
தண்டம், அமர்மனே விவகா ரங்க ளருகலே விட
லென் றுகும், அமர்செயுஞ் சுகதுக் காதி யனுபவிப்
பதுச கித்தல்.

(இ - ள்):—சமமெனவும், தமமெனவும், உபரதியென வும், திதிக்ஷையெனவும், சமாதானமெனவும், சிரத்தையென வும், ஆறுகும்; சமமாவது: அந்தக் கரணத்தைத் தண்டித்த லாம்; தமமாவது: புறத்தின்கண்ணுள்ள தசேந்திரியங்களைத் தண்டித்தலாம்; விடலென்பது: விரும்பப்பட்ட குடும்ப விவ காரங்களைச் சுருங்கச்செய்தலாம்; சகித்தலாவது; கலகஞ் செய்கின்ற இன்பதுன்ப முதலியவைகளைப் பிராரத்த மென்று சம சித்தமாய் அனுபவிப்பதாம். (2)

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிந் திக்கு
மாறு, சரசமாய் வைக்கு மித்தைச் சமாதான மென்
பர் மேலோர், பரமசற் குருநூ லன்பு பற்றலே
சிரத்தை யாகும், வரமிகு சமாதி யாறு வகையாஞ்
சொற் பொருளீ தாமே.

(இ - ள்):—வேதாந்த சிரவணார்த்தங்களை உள்ளமானது பிரியமாய்ச் சிந்திக்கும்படி இனிய தன்மையாகச் செய்யும். இதை மகான்கள் சமாதானமென்று சொல்லுவார்கள்; மேலான ஆசிரியரிடத்தும் வேதாந்த சாத்திரங்களிடத்தும் அன்புவைத்தல் சிரத்தையாம்; மேன்மை மிகுந்த சமாதி யென்னும் ஆறு பிரிவான பதத்துக்கு அருத்தம் இதுவாம்.

(இ - ம்):—அநித்திய வஸ்துக்களிவையெனக் கண்டு நித்திய வஸ்துவை யடைதற் கேதுவான குணங்களையே சாதன சதுட்டயமாகக் கூறினதாம். (3)

[அ - கை]:—அச் சாதனங்கள் இன்றியமையாச் சிறப்பின வெனவும் அதனு லுண்டாகும் பயன் இஃதெனவுங் கூறுகின்ருர்.

சாதன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லில்லை, ஆதலா லிந்த நான்கு மறிந்தவர்க் கறிவுண் டாகும், நூதன விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகில், பூதசென் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னுமே.

(இ - ள்):—சாதனமில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் சாதிப்பவர்கள் பூமியின்கணில்லை. ஆகையால், இச்சாதன சதுட்டயங்களைப் பெற்றவர்களுக்கு ஞானோதயமாம்; புதிய விவேகியின் மனதில் புகாது; புகுமானால் இறந்த காலத்துள்ள அனந்த சனனங்களில் சித்தசுத்தி யுள்ளவனுகிய பூமானும்.

(இ - ம்):—மெய்யுணர்வை உணர்தற்கு இச்சாதனங்கள் அவசியம் வேண்டுமென்பதாம். (4)

[அ - கை]:—அச்சாதனமுள்ள சீடனது தீவிரதர பக்குவத்தை அறிவித்தல்.

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க ளாலும், புவனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும்; தவனமூன் றடைந்து வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப் போல் வெம்பிப், பவமறு ஞான தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னனே.

(இ - ள்):—இச்சாதன சதுட்டய முள்ளவனே இந் நூலுக் கதிகாரி யானவன் ; ஆதியாத்மிகத்தினலும், ஆதி தெய்விகத்தினலும், ஆதி பௌதிகங்களாலும் தாபத்திர யாக்கினியை அடைந்து ; சூரியனது உஷ்ண கிரணத்தைச் சகிக்கமாட்டாத கிருமியைப்போல வெப்பமுற்று, பிறவியை யொழிக்கின்ற ஞானசாகரத்தின் மூழ்கத் தீவிர முற்றான்.

(இ - ம்):—தாபத்திரயாக்கினியாகிய சம்சார துன்பங்களுக்கு ஆற்றுதவனே அவை நீங்கிப் பிரமானந்தமடைய விரைவன் என்பதாம். (5)

[அ - கை]:—அத்தீவிரதர பக்குவனுக்கு ஆசிரியர் தரிசனமாதல்.

ஆனவிம் மனைவி மக்க ளர்த்தவீ டணைகண்
மூன்றில், கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோடு
மான்போல், போனவன் வெறுங்கை யோடே
போகாத வண்ணஞ் சென்று, ஞானசற் குருவைக்
கண்டு நன்றுக வணங்கி னனே.

(இ - ள்):—தனக்கான இவ்வில்லாளும் புத்திரரும் தனமும் ஆகிய ஈடணைத்திரயங்களினின்றும் வேடர்கள் வீசும் வலைக்குள் அகப்பட்டுத் தவறிச் செல்லும் மானைப்போல ஓடினவன், சும்மா செல்லாதபடி உளத்தில் அன்பும், புறத்தில் ஆராதனைக்குரிய வஸ்துக்களுங் கொண்டுபோய் ஞானசாரியரைத் தரிசனஞ் செய்து, திரிகரண சுத்தியாகப் பூசித்துப் பணிந்தான்.

(இ - ம்):—ஈடணைத்திரயமான துன்பங்களினின்றும் நீங்கிய இவனுக்கு இன்பவடிவமான சற்குரு தரிசனமாயிற்று என்பதாம்.

[அ - கை]:—தரிசனஞ் செய்த அவ்வாசிரியரிடத்திற் செய்யும் விண்ணப்பம். (6)

வணங்கிநின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ்
வெனுஞ் சோகத்தால், உணங்கினே னைய னேயென்
னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம், பிணங்கிய கோச

பாசப் பின்னலைச் சின்னமாக்கி, இணங்கிய குருவே
யென்னை யிரக்ஷிக்க வேண்டு மென்றான்.

(இ - ள்):—பணிந்தெழுந்து நின்று கண்ணீர் சொரிய அழுதுரைப்பான்; பொய்யான குடும்ப வாழ்க்கை யென்னும் துன்பத்தினால் வாடினேன். எனதாசிரியரே! உன் உள்ளங் குளிரும்வண்ணம் செறிந்த பஞ்சகோசமாகிய மின்னலைத் தூளாக்கி முத்தியை அடைவிப்பதற்கு உடன்பட்டிருக்கும் ஆசிரியரே! அடியேனை முத்தியிற் சேர்க்கவேண்டும் என்று சொன்னான்.

(இ - ம்):—அறிவின்மையால் வரும் பவத்துன்பத்தை நீக்கி அறிவினால் வரும் இன்பத்தில் மூழ்கும்படி செய்விக்க, ஆசிரியரை வேண்டிக்கோடலாம். (7)

[அ - கை]:—அங்ஙனம் விரும்பிய சீடனைப் பரிசோதித்தல்.

அன்னதன் * சிசுவை யைய னைமீன் பறவை
போலத், தன்னகங் கருதி நோக்கித் தடவிச்சந் நிதி
யிருத்தி, உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன்
றுண்டு சொல்வேன், சொன்னது கேட்பா யாகிற்
றொடர்பவந் தொலையு மென்றான்.

(இ - ள்):—அப்படிக் குறைகூறி யிரந்த தம்முடைய சீடனைக் குருவானவர் கூர்மத்தைப்போலத் தமதுளத்தில் நினைத்து, மச்சத்தைப் போலப் பூரண திருஷ்டி வைத்து, பக்ஷியைப்போல அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ் செய்து எதிரிலிருக்கவைத்து, உனது பவத்துன்பத்தை நீக்குந் தந்திரமொன்றிருக்கின்றது உபதேசிப்பேன்; போதித்தவண்ணங்

* "அன்னை தன்சிசுவை" எனவும் பாடம்.

கேட்டு நடப்பாயாகில் சிருட்டிமுதல் தொடருஞ் சனன மானது நீங்கும் என்றருளிச் செய்தார்.

(ப - ம்):—விஷயத்தை நினைக்கும் ஆகாமியத்தைக் கெடுத்து அறிவை யுணரும்படி சிந்தித்தா ரென்பார்; 'ஆமை போற் கருதி' எனவும், முன் பந்தப்பட்டிருக்கின்ற சஞ்சித மொழிந்து தனது சத்தாமாத்திரமான திருஷ்டி வரும்படி பார்த்தாரென்பார்; 'மீன்போ னோக்கி' எனவும், பிராரத்த மாக வந்த பௌதிகவடிவம் நித்தியானந்தமாக விளங்கத் தனது பூரணனந்தமாக வியாபித்தா ரென்பார்; 'பறவை போற் றடவி' எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—சமஸ்காரஞ் செய்த ஆசிரியர் உபதேசிப்ப தற்காக அக மமதைகள் உளவோ இலவோ என ஆராய்ந்த தாம். (8)

[அ - கை]:—ஆசிரியர் வசனத்தில் அகமகிழ்ந்து அன்பு கூர்தல்.

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்ட போதே, தடமடு மூழ்கி னன்போற் சரீரமுங் குளிர்ந்துள் ளாறி, அடருமன் பொழுகு மாபோ லானந்த பாஷ்பங் காட்டி, மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும் வணங்கிநின் றீது சொல்வான்.

(இ - ள்):—தொன்றுதொட்டுத் தொடராநின்ற சனன மானது நீங்கு மென்று அருளியதைக் கேட்டபோதே விசால மான தடாகத்தில் முழுகினவனைப் போலத் தேகமுங் குளிர்ச்சியாய் மனமுங் குளிர்ந்து, நிறைந்த அன்பானது கரையழித்துச் செல்லுவதுபோல இரண்டு கண்களிலும் ஆநந்தபாஷ்பம் பெருக, இதழ் விரிந்த கமலமலர் போன்ற

பாதங்களை மீண்டும் பணிந்து எழுந்து நின்று இதனைச் சொல்லத் தொடங்குவான். (9)

[அ - கை]:—சீடன் விண்ணப்பத்தினுல் அகம் இன்றென்ப தைக் குறிப்பினுல் அறிதல்.

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்ட னனு லுஞ் சுவாமி, நின்னது கருணை யாலே நீரென்னை யாள லாமே, உன்னது பிறவி மாற்று முபாய மொன் றுண்டென் றீரே, இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல் வேண்டு மென்ருன்.

(இ - ள்):—போதித்ததைக் கேட்டு நடக்கமாட்டாத அடிமையானுலும், என் தெய்வமே! தேவரீரது கிருபையி னுல் தேவரீர் அடியேனைத் தடுத்தாளலாமே? உனது பவத் தைக் கெடுக்கும் தந்திர மொன்று இருக்கின்றதென்று அருள் செய்தீரே, அவ்வுபாயம் இத்தன்மைய தென்று தேவரீர் காண்பித்து இரக்ஷிக்க வேண்டுமென்ருன்.

(இ - ம்):—சீடனறிவு எவ்வளவு நுல்லியமானுலும் அதன்கண் ணுதயமான ஆனந்தத்திற்கு விளக்கமாக அதை விளக்குதல் குரு துரியமாதலால் குருவருளே விளக்க வேண்டு மென்பதாம். (10)

[அ - கை]:—அகம்பாவம் இன்றென்பதை அறிந்து ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கல்.

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்தபின் செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட் புழுமுன் னூதுங் குளவி யின் கொள்கை போலத், தொடங்கிய குருவு மான்ம

சொருபமே மருவ வேண்டி, உடம்பினுட் சீவ
னைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே.

(இ - ள்):—விருத்தி யடங்கினவ னென்று தெரிந்த பின்பு நெருங்கிய மட்கூட்டினுள் இருக்கின்ற கிருமியின் முன்னே சத்திக்குங் குளவியினது தன்மையைப்போல உபதேசிக்கத் தொடங்கிய ஆசாரியரும் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சீடனடையும் பொருட்டுத் தேகத்துள் இருக்கும் சீவனை நோக்கி உபதேசஞ் செய்வார்.

(இ - ம்):—சீடனது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அவன் அஃதாக விளங்கும் பொருட்டு அனுக்கிரகிக்கத் தொடங்கினதாம். (11)

[அ - கை]:—பவத்தை நீக்கும்பொருட்டு அஃதுண்டான காரணமும் அஃது நிற்குங்கால் அளவையுங் கூறல்.

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன் பிறந்தி
றந்து, தீராத சுழல்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்
றிச் சுற்றிப், போராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரி
வன் போதம், ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியு
மவ் வளவுந் தானே.

(இ - ள்):—எனது புத்திரனே! கேளாய், தனது ஆத்ம சொரூபத்தை விசாரித் தறியாதவன், அறிவினால் ஆராய்ந் தறியும் ஆத்மாவைப் பிரமமென்று தெரியுமட்டும் சநித்து, மரித்து, ஓயாத சுழல் காற்றி லகப்பட்ட சருகைப்போல அச்சனன மரணத்திற் சுழன்று சுழன்று, நீங்காத கால சக்கரத்தினது சுழற்சியிற் சஞ்சரிப்பான்.

(இ - ம்):— அறிவின்மையால் உண்டான பாவம் அறிவு உதயமாய்த் தன்னைத் தானென உணருமட்டும் இருக்கும் என்பதாம். (12)

[அ - கை]:—மகாவாக்கிய உபதேசப் பிரகாரம் அறியவேண்டிய பொருள் இதுவென அறைதல்.

தன்னையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண்
டானேல், பின்னையத் தலைவன் றானுப் பிரமமாய்ப்
பிறப்புத் தீர்வன், உன்னைநீ யறிவா யாகி லுனக்
கொரு கேடு மில்லை, என்னைநீ கேட்கை யாலே
யீதுப தேசித் தேனே.

(இ - ள்):—கூடஸ்தனையும் தனக்கிடமான பிரமத்தையும் தரிசிப்பானாயின், பின்பு அப்பிரமமே கூடஸ்தனாய் அக்கூடஸ்தனே பிரமமாய்ச் சநந நீங்குவான்; உனது அத்துவித ஸ்வரூபத்தை நீ தெரிந்துகொள்ளுவாயானால் உனக்கொரு கெடுதியு மில்லை; என்னை நீ கேட்கின்றபடியால் எனது அனுபவமான இதைச் சொன்னேன்.

(ப - ம்):—நசிப்பான தேகமுதல் பிரகிருதி பரியந்தம் ஒவ்வொன்றினும் நசியாமல் தானாய்ச் சேடித்திருக்கிற பிரத்தியேகாத்ம சைதன்னியத்தைத் 'தன்னை' எனவும், அங்ஙனஞ் சேடித்த தானே அவைக ளனைத்தினும் பூரணமான பிரம சைதன்னியாய் விளங்குவதைத் 'தலைவன்' எனவும், அஃதே இஃது, இஃதே அஃதாய் விளங்குஞ் சுத்த சைதன்னியந் தானாகுவதைப் 'பின்னை யத்தலைவன் றானுப் பிரமமாய்' எனவும், அங்ஙனம் விளங்கிய அனுபவத்திற்கும் உதயாஸ்தமனம் இன்மையால் சநந மரண மின்றென்பதைப் 'பிறப்புத் தீர்வன்' எனவுங் கூறினர். (13)

[அ - கை]:—தன்னை யறியவேண்டும் என்பதைச் சர்வத்திர சாதாரணமாகக் கொள்ளுந் தேகமெனக் கருதி, அதை அறிந்தவர்கள் சநந மரணம் நீங்காமையான் அஃதின் உண்மையை யுணரா வினுதல்.

என்னைத்தா னசட னுக வெண்ணியோ சொன்னீ
ரையா, தன்னைத்தா னறியா மாந்தர் தரணியி லொருவ
ருண்டோ, பின்னைத்தா னவர்க ளெல்லாம் பிறந்
திறந் துழலுவானேன், நின்னைத்தா னம்பி னேற்கு
நிண்ணய மருளு வீரே.

(இ - ள்):—எனதாசிரியரே! என்னை யான் அறியாதவனுகக் கருதியோ சொன்னீர்? தன்னைத் தெரியாத மனிதர் பூமியின்க ணொருவருளரோ? பின்பு அவர்கள் அனைவரும் சநந மரணத்திற் சுழலுவானேன்? தேவரீரை நம்பின அடியேனுக்கு நிச்சயத்தைச் சொல்வீர்.

(ப - ம்):—ஆசிரியர் தமதனுபவப்படி தேகத்தில் நானுயிருந்த தன்னை அறியவேண்டும் என்ன, அஃதனுபவமாகாத சீடன் தேகமே தான் எனக் கருதி; என்னை யான் அறியவில்லையா என்று னென்பார். 'என்னைத்தா னசடனுக வெண்ணியோ சொன்னீர்' எனவும், இங்ஙனம் அறிந்த யாவர்க்குஞ் சநந மரணம் என் நீங்கவில்லை யென்பானென்பார், 'பின்னைத்தா னவர்களெல்லாம் பிறந் திறந் துழலுவானேன்' எனவும், தான் என்பது இஃதென உண்மையாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பா னென்பார்; 'நிண்ணய மருளுவீர்' எனவும் கூறினர்.

(இ - ம்):—தான் என்பது அனுபவமாகும்பொருட்டு அதனியல்பை விசாரித்தாம்.

(14)

[அ - கை]:—தான் என்பது இஃதெனக் கூறியுந் தோன்ருததற்காக ஆசிரியர் வருத்தமுற்று இரங்குதல்.

இன்னது தேகந் தேகி யிவனென வுணர்வன்
யாவன், அன்னவன் றன்னைத் தானென் றறிந்தவ
னுகு மென்ருர், சொன்னபின் றேகி யாரித் தூலமல்
லாம லென்ருன், பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு
நகையுங் கொண்டார்.

(இ - ள்):—சரீரமானது இத்தன்மையுள்ளது. சரீரி இத்தன்மையுள்ளவன் என்று அறிகின்றவன் எவனே அவன் கூடஸ்தனைப் பிரமமென்று தெரிந்தவனுவன் என்ருர்; அங்ஙனம் போதித்தபின்பு இச்சரீரம் அன்றி சரீரி யார் என்று கேட்டான்; பின்பு அவன் அனுபவத்தைக் கேட்ட ஆசிரியர் துன்பமும் புன்னகையுங் கொண்டனர்.

(ப - ம்):—இத்தேகந் தானுக எண்ணி யிருப்பவனை எங்ஙனம் உய்விக்கலாம் என ஆலோசிக்கும் மனவருத்தமும், தேகந் தான் என அறிந்தவன் தேகியையும் தான் என்று அறிவனென்று மகிழ்ச்சியுங் கொண்டார் என்பார்; 'பீழையு நகையுங் கொண்டார்' எனக் கூறினர்.

(இ - ம்):—ஆசிரியர் தமதனுபவமான சுத்த சைதன்னியத்தைத் தான் எனக் கூறச் சீடன் தனக் கனுபவமான தேகந் தான் அன்றித் தான் வேறுளதோ என வினவினதாம்.

(15)

[அ - கை]:—தேகந் தான் அன்று, அதன்கண் உள்ள தேகியே தான் என்பது தனக்குத் தானே தோன்ற,

அவத்தாத்திரயங்களை அறிகின்றவன் யார் என ஆசிரியர் வினுதல்.

தேகம தல்லால் வேறே தேகியார் காணே னென்ருய், மோகமாங் கனவில் வந்து * முளைத்திடு மவனுர் சொல்லாய், சோகமாங் கனவு தோன்ருச் சுழுத்தி கண் டவனுர் சொல்லாய், ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேது சொல்லாய்.

(இ - ள்):—சரீரத்தையன்றி வேருயுள்ள சரீரி யார்? யான் கண்டிலேன் என்ருய்; மோகமாகிய சொப்பனத்தி லுதித்தவன் யாவன்? இதனை நீ சொல்; மயக்கமாகிய சொப்பனந் தோன்ருத சுழுத்தியில் சூனியமாகத் தரிசித்தவன் யார்? சொல்வாய்; ஆகிய இவ்விரண்டையும் நீ சாக்கிரத்தில் நினைக்கும் அறிவு யாது? சொல்.

(இ - ம்):—தேகத்தைத் தவிரத் தேகி ஒருவன் உளன் என்பது தோன்ற வினுவினதாம். (16)

[அ - கை] :—தேகத்தின்கண் அவத்தைகளை அறிகின்ற தேகி ஒருவன் உளனெனத் தோன்றுகிறது. அதனை விளக்கவேண்டும் எனல்.

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள நினைவு நீங்கிக், கனவு கண்டதுமி ரண்டுங் காணுத சுழுத்தி கண்டும், தினமனு பவித்த லொக்குந் தெரியவு மில்லை சற்றே, மனதினி லுதிக்கும் பின்னை மவைக்கும தருளு வீரே.

* "முளைத்தவனெவனீ" ... னவம் பாடம்.

(இ - ள்) :—சாக்கிராவத்தையில் பார்த்ததும், யான் பார்த்த சாக்கிரத்திலுள்ள நினைப்பு நீங்கிச் சொப்பனத்தில் பார்த்ததும், இவ் விரண்டவத்தைகளின் தொழிலில்லாத சுழுத்தியில் சூனியத்தைப் பார்த்ததும், நாடோறு மனுபவிப்பதனுல், தேவரீர் தேகி ஒருவன் இருக்கின்ருனென்றருளியது ஒக்கும்; அது பிரத்தியக்ஷமாகவு மில்லை; சற்று மனதிற் ருேன்றுகின்றது; பின்பு மறைகின்றது; அதின் ஸ்வரூபத்தைக் கிருபை செய்வீர்.

கண்டதென்பது கண்டுமெனவும், மறையுமென்பது மறைக்கு மெனவுந் திரிந்து நின்றன.

(இ - ம்):—தான் என்பது தேகம் அன்று, தேகி என அவத்தைகளை முன்னிட்டறிவிக்க, ஒருவாற்ருன் அறிந்த சீடன் அஃது மின்மினிபோலத் தோன்றி மறைதலின், அதன் யதார்த்த ஸ்வரூபம் இஃதென விளங்க அனுக்கிரகிக்க வேண்டிக்கோடலாம். (17)

[அ - கை] :—முன்தேகந் தானுயிருந்தவனைக் கிஞ்சித்து விலக்ஷணப்படுத்திப் பின் தடஸ்தவிலக்கணையான் முன்பு சடமான தேக விலக்கணங் கூறி, அதை நீங்கிப் பின் சித்தே தானுன தேகி இலக்கணங் கூறத் தொடங்கல்.

தூலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டு வார்போல், ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல், தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொரூப மான, மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னுரே.

(இ - ள்):—பூமியின்கணுள்ள தருக்களைக் காண்பித்துத் தனியான மூன்றாம் பிறையைத் தரிசிப்பவர்போலவும், ஆகாயத்தின்கணுள்ள நக்ஷத்திரங்களைக் காட்டி அருந்ததியைக் காண்பிப்பவர் போலவும், தூலமாயுள்ள தத்துவங்களை முன்னே தரிசிப்பித்து, அணுவுக்கணுவான காரணத்தைப் பின் தரிசிப்பிக்க ஆசிரியர் ஆரம்பித்தார்.

ஆலமென்பது - ஆகுபெயர்.

(இ - ம்):—போதமாகும்படி போதிக்கு மரபு கூறினதாம். (18)

[அ - கை]:—தானாகிய சித்தைத் தனியே தரிசிப்பித்தும் நிமித்தம் தன்னைச் சகசீவபரமாகத் தோற்றுவிக்கும் ஆரோப யுத்தியையும், அத்துவிதமான கூடஸ்த பிரமமாகத் தோற்றுவிக்கும் அபவாத யுத்தியையுங் கூறத் தொடங்கல்.

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ்
சொல்லும், உத்தியாற் பந்தம் வீடென் றுரைக்கும்
வேதாந்த மெல்லாம், மித்தையா மாரோ பத்தாற்
பந்தமா மபவா தத்தால், முத்தியா மிவ்வி ரண்டின்
முந்தியா ரோபங் கேளாய்.

(இ - ள்):—அத்தியாரோபம் என்று சொல்லுகின்ற உத்தியினால் பந்தமெனவும், அபவாதம் என்று சொல்லுகின்ற உத்தியினால் வீடெனவும், உபநிடதம் அனைத்தும் சொல்லும்; ஆதலால், இல்லாத ஆரோபத்தால் பெத்தமாம், அபவாதத்தினால் வீடாம் இவ் விருவகையில் முன்பு ஆரோபத்தைக் கேட்பாய்.

(இ - ள்) :—அத்தியாரோப அபவாத விலக்கணங் கூறினதாம்.

[அ - கை]:—அத்தியாரோப இலக்கணத்தை திருஷ்டாந்த ரூபமாகக் கூறுதல்.

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை யாவ வெல்லாம்,
ஓரோர் வஸ்து வினைவேறே யோரோர்வஸ்து வென
வோர்தல், நாரூடு பணியாத் தோன்ற னரணுகத் தறி
யிற் றோன்றல், நீரூடு கானற் றோன்ற னிரந்தரம்
வெளியிற் றோன்றல்.

(இ - ள்):—ஆரோப மென்றும், அத்தியாச மென்றும், கற்பனை யென்றும் ஆவன அனைத்தும் ஒவ்வொரு பொருளை வேறான ஒவ்வொரு பொருளென அறிதலாம்; பழுதையினிடத்துச் சர்ப்பந் தோற்றுதல், கட்டையினிடத்து மகனுகத் தோற்றுதல், கானலினிடத்துச் சலந் தோற்றுதல், ஆகாயத்தினிடத்தில் தரமின்மை தோற்றுதல். (20)

[அ - கை]:—முற்கூறிய திருஷ்டாந்தம்போலச் சுத்த சைதன்னியத்தில் சகசீவபரந் தோற்று மெனல்.

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி,
ஒப்பமா யிரண்டற் றொன்று யுணர்வொளி நிறை
வாய் நிற்கும், அப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத
விகார மெல்லாம், செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்த
வென் றறிந்து கொள்ளே.

(இ - ள்):—இவைபோல நாமரூபமான இரண்டு தன்மைகள் இன்றி ஒற்றுமையாயும், துவிதம் இன்றி ஏகமாயும்,

ஞானப்பிரகாச நிறைவாயும் இருக்கின்ற அந்தப் பிரமத்தில் தோற்ருநின்ற பஞ்சபூதம் முதலிய வேறுபாடனைத்தும் சொல்லாநின்ற ஆரோபத்தால் உண்டானவைகளென்று தெரிவாய்.

(இ - ம்):—உள்ளதான சகத்தில் இல்லாததான சகசீவ பரந்தோன்று முறைமை இங்ஙனமெனக் கூறினதாம்.

[அ - கை]:—பிரமத்தில் கற்பிதமாகச் சீவேஸ்வர சகத்து உண்டான முறையை இருவகையாகக் கூறத்தொடங்கி முன்னர் ஒருவகையைக் கூறுகின்ருர். (21)

அதுதானெப் படியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ
ரெல்லாம், பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருந்து
மவ் வியத்தந் தன்னில், இதுகால தத்து வப்பே ரீச
னுட் பார்வை யாலே. முதுமூல சுபாவம் விட்டு
முக்குணம் வியத்த மாமே.

(இ - ள்):—அக்கற்பனு சிருஷ்டி எப்படி உண்டாயிற்றெனின், அநாதியாயுள்ள சித்துருபமான சீவகோடிகள் யாவும் சகலருக்கும் சாதாரண அநுபவமான சுழுத்தியைப் போல சூனியமாயிருக்கும்; மூலப்பிரகிருதியாகிய மாயையின் கண்ணே அமையும்; இம்மாயையானது காலதத்துவ மென்னும் நாமமுடைய ஈசுவரனுடைய திருஷ்டியினலே முன்னிருந்த காரணத் தன்மையை யொழித்து மூன்று குணங்களாக வெளிப்படும். (22)

[அ - கை]:—முக்குண இயல்பு கூறல்.

உத்தம வெளுப்பு நீல முபயமாஞ் சிவப்பு
மாகும், சுத்தசத் துவந்தமத்தோ டசுத்தசத் துவப்

பேர் சொல்லும், சத்துவ மழுக்கி ருட்டாய்ச் சாற்று
முக் குணமு மூன்ருய், ஒத்துள வெனினுந் தம்மு
ளொருகுண மதிக மாமே.

(இ - ள்):—முதலாவதான வெண்ணிறமும், இரண்டாவதான செம்மை நிறமும், மூன்ருவதான கருநிறமும் ஆகாநின்ற தாய்தான சத்துவ குணமும், ரசோ குணமும், தமோ குணமும் என நாமங் கூறப்பெறும்; சத்துவமான சுத்தமும் அழுக்கும் இருட்டுமாகச் சொல்லப்பட்ட இம்மூன்று குணங்களு மூன்ருகி ஒத்திருப்பவைகளாயினும் அவைகளுள். இரண்டடங்கி யொருகுணம் விசேடித்து நிற்கும்.

(இ - ம்):—வித்தை வடிவமான சீவர்கள் பந்தப்பட்டிருக்குந் தங்கள் மறதியான அவ்வியத்தத்தில் கால தத்துவமு முக்குணங்களும் வியத்தமாயின வென்பதாம், (23)

[அ - கை]:—மற்ருெருவகைச் சிருட்டியின் மரபுகூறத் தொடங்கல்.

ஒருவழி யிதுவா மித்தை யொருவழி வேருச்
சொல்வார், மருபுமவ் வியத்தந் தானே மகதத்வ மாகு
மென்றும், அருண்மக தத்து வந்தா னகங்கார மாகு
மென்றும், கருவகங் கார மூன்ருய்க் காட்டிய
குணமா மென்றும்.

(இ-ள்):—ஒரு மார்க்க மிதுவாம்; இதையே மற்ருெரு மார்க்கமாகச் சொல்லுவார்கள்; அஃது எங்ஙனமெனின்: பொருந்திய அவ்வியத்தமே மகதத்துவமாம் எனவும், சொல்லிய மகதத்துவமே அகங்கார தத்துவமாம் எனவும், கரு

வாகிய அகங்காரமே மூன்ருய்த் தெரிவித்த குணங்களாம் எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

(இ - ம்):—சுத்த சைதன்னியமான தன்னை எதிரிட்டறிய உதயமான அறிவுக்கு முன்புண்டான மறதியே அவ்வியத்தமான பிரகிருதி எனவும், அவ்வறிவு பகிர்முக உண்முகமான இடமே மகதத்துவ மெனவும்; அஃது தன்னிடத்துப் பிரதிபலனமான ஆரோபத்தை நான் என்பதே அகங்கார தத்துவம் எனவும், அதனிர்ச்சலமே சத்துவம் எனவும், அதன் சலனமே ரஜசு எனவும், அதன் மக்கினமே தமம் எனவும், உண்டான உகபற் சிருட்டியைத் தன தனுபவத்திற் காண்க. (24)

[அ - கை]:—மேற்கூறிய குணங்களிற் சுகசீவபர உற்பவத்தியைக் கூறுவான் தொடங்கி முன்னர்ப் பரன் உற்பத்தியைக் கூறுகின்ருர்.

இக்குணங் களிலே விண்போன் றிருக்குஞ்சிற்
சாயை தோன்றும், முக்குணங் களினுந் தூய்தா
முதற்குண மாயை யாகும், அக்குணம் பிரமச் சாயை
யந்தரி யாமி மாயை, எக்குணங் களும்பற் றுதோ
னிமித்தகா ரணமா மீசன்.

(இ - ள்):—இம்மூன்று குணங்களில் ஆகாயம்போல நிரவயமா யிருக்கின்ற சிற்சாயை பிரதிபலிக்கும்; மூன்று குணங்களிலும் சுத்தமாகிய சத்துவகுணம் மாயையாம்; அந்தச் சத்துவத்திற் பிரதிபலித்த பிரமப்பிரதி பலனமே அந்தரியாமியாம். மாயா சம்பந்தமான எந்தக் குணங்களும் பற்ருதவனே பஞ்சபூத பவுதிக முதலிய சிருட்டிக்கு நிமித்த காரணமாகிய ஈசனும். (25)

[அ - கை]:—ஈசனது காரண சரீர உற்பத்தியையுஞ் சீவனது உற்பத்தியையுங் கூறல்.

ஈசனுக் கிது சுழுத்தி யிதுவே காரண சரீரம்,
கோசமா னந்த மாகுங் குணமிரா சதம வித்தைத்,
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி,
நாசமா முயிர்க் கப்போது நாமமும் பிராஞ்ஞ னுமே.

(இ - ள்):—இவ்வீஸ்வரனுக்கு இம்மாயையே சுழுத்தியவத்தையாம்; இஃதே காரண சரீரமாம்; இதுவே ஆனந்தமய கோசமாம்; ரசோகுணம் அவித்தையாம்; விளக்க மில்லாத அவித்தைகள்தோறும் பிரதிபலித்த ஞானப்பிரதி பலனமே சீவராசிகளாம்; யாவையும் இறந்த சுழுத்தியை அபிமானிக்கும் சீவர்களுக்கு அவ் வவசரத்தில் பெயர் பிராஞ்ஞனும். (26)

[அ - கை]:—சீவனது காரண சரீர உற்பத்தியைக் கூறுகின்ருர்.

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சீவர்க் கதுவேயா னந்த
கோசம், சுழுத்தி காரண சரீரஞ் சொன்னவிம் மட்டு
மோகம், முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா
ரோபஞ் சொன்னேம், வழுத்துகூக் குமவா ரோப
வழியுநீ மொழியக் கேளாய்.

(இ - ள்):—அவித்தையைச் சேர்ந்திருக்கின்ற சீவர்களுக்கு அவ் வவித்தையே ஆநந்தமய கோசமாம்; அஃதே சுழுத்தி அவத்தையாம்; அஃதே காரண சரீரமாம்; சொல்லிய இதுபரியந்தம் மயக்கமாகத் தோற்றிய பிரகிருதியின் முழுதுமான சத்துவ ரசோகுணத்தி லுண்டான காரண

சரீர அத்தியாசத்தை உரைத்தோம்; சொல்லப்பட்ட சூக்கும சரீர அத்தியாச முண்டான மார்க்கத்தையும் யாஞ் சொல்ல நீ கேட்பாய்.

(ப - ம்):—சுத்த சைதன்னியைச்சாயை அதிஷ்டான மாதலின் அதனைப் பிரம கூடஸ்த ரெனவும்; அஃது சத்துவ ரசோ குணத்தில் தங்குதலின் அக்குணங்களை மாயை அவித்தை யெனவும், அவற்றில் பிரதி பிம்பித்த சாயை ஆரோப மாதலின் அவற்றைச் சீவேஸ்வா ரெனவும், அம் மாயை அவித்தைகள் மேல் விளைவுக்குக் காரணம் ஆதலின் அவைகளைக் காரண சரீரமெனவும், அவைகளில் அனைத் தும் அடங்கி நிற்றலைச் சுழுத்தி அவத்தை யெனவும், அவை களில் அன்புற்று நிற்றலை ஆநந்தமய கோசமெனவும், அவை களை அபிமானித்து நிற்பவரை அந்தரியாமி பிராஞ்ஞ ரெனவுங் கொள்க.

(இ - ம்):—சீவேசுவர உற்பத்தியும் அவர்களுக்குண் டான காரண சரீர அத்தியாசமும் கூறினதாம். (27)

[அ - கை]:—சீவேசுவரர்களுக்குச் சூட்சும சரீரம் உண்டான முறைமையைக் கூறுவான் தொடங்கி முன்பு சத்தி களின் தோற்றம் உரைத்தல்.

ஏமமா யாவி னோத வீசனு ரருளினாலே, பூமலி
யுயிர்கட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத்,
தாமத குணமி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிந்து தோன்
றும், வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாந் தோற்ற
மென்றும்.

(இ - ள்):—மோகமாகிய மாயையை விளையாட்டாக வுடைய ஈசுவரனுடைய கிருபையினால் பொலிவு மிகுந்த

சீவர்கள் அனைவர்க்கும் அனுபோக சாதனம் உண்டாகும் பொருட்டுத் தமோ குணமானது பயங்கரமான ஆவரண மெனவும், நாநாவிதமாகும் விக்ஷேப மெனவும், இரண்டு சத்திகளாய்ப் பிரிந்து தோன்றும்.

(ப - ம்):—உயிர்கட்கெல்லாம் போகசாதனம் உண் டாக என்பதனாற் சீவர்கள் சமஷ்டியே ஈசுவரனாதலின், அவ்வீசுவரனுக்குங் கொள்க.

(இ - ம்):—தமோகுணப் பிரதிபலமான சிற்சாயையின் அறிவின்மை ஆவரணம், அறிவு விக்ஷேபமும் என இரண்டு சத்திகளாயின என்பதாம். (28)

[அ - கை]:—விக்ஷேப சத்தியில் தன் மாத்திரையான சூட் சும பூத உற்பத்தி கூறல்.

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்
ணும் விண்ணில், காற்றதாங் காற்றிற் றீயாங் கனலி
னீர் நீரின் மண்ணும், போற்றுமிவ் வைந்து நொய்ய
பூதங்க ளென்றும் பேராம், சாற்றுமற் றிவற்றிற்
போக சாதன தனுவுண் டாகும்.

(இ - ள்):—விக்ஷேபசத்தியில் சொல்லப்படும் சத்த தன் மாத்திரையான ஆகாயமுண்டாகும்; அவ்வாகாயத்தில் பரி சதன்மாத்திரையான வாயுவுண்டாகும்; அவ்வாயுவில் ரூப தன்மாத்திரையான அக்கினி யுண்டாகும்; அவ்வக்கினியில் ரச தன்மாத்திரையான அப்பு வுண்டாகும்; அவ்வப்புவில் கந்த தன்மாத்திரையான பிருதிவி யுண்டாகும்; போற்றப் பட்ட இத் தன்மாத்திரைக ளைந்தும் சூக்கும பூதங்களென்று பெயர் பெறும்; சொல்லப்பட்ட இத் தன்மாத்திரைகளில் அனுபோகத்துக்குச் சாதனமான சூக்கும சரீரந் தோன்றும்.

[அ - கை]:—தன்மாத்திரை சத்துவ குணத்தில் அந்தக் கரண ஞானேந்திரிய உற்பத்தி கூறல்.

ஆதிமுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து
நிற்கும், கோதில்வெண் குணத்தி லைந்து கூறுணர்
கருவி யாகும், ஓதிய பின்னே யைந்து முளம்புந்தி
யிரண்டா ஞான, சாதன மாமிவ் வேழுஞ் சற்குணப்
பிரிவி னாலே.

(இ - ள்):—முன் உண்டான மூன்று குணங்களும் இத் தன்மாத்திரைகள் ஐந்திலும் கூடியிருக்கும் குற்றமற்ற சத்துவகுணத்தில் வியஷ்டியான ஐந்து பங்கும் ஞானேந்திரியங்களாம்; சொல்லப்பட்ட சமஷ்டியான ஐந்து பங்கும் மனம் என இரண்டாகும், சத்துவகுண அம்சம் ஆதலால் இந்த எழும் அறிகருவிகளாம். (30)

[அ - கை]:—தன்மாத்திரையின் ரசோகுணத்தில் வாயு கன்மேந்திரியங்களின் உற்பத்தி கூறல்.

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்து
மைந்தும், பிராணவா யுக்களென்றும் பெருந்
தொழிற் கன்மமென்றும், பரவிய பெயரா மிந்தப்
பதினேழு மிலிங்க தேகம், சுராசுரர் நரர்வி லங்
காய்த் தோன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம்

(இ - ள்):—ரசோகுணத்தில் எடுத்து ஒன்றாக வைத்த பங்கு ஐந்தும் பிராணாதி பஞ்சவாயுக்களெனவும், தனியே எடுத்த பங்கு ஐந்தும் பெரிய கிரியையைச் செய்யுங் கன்மேந்திரியங்களெனவும், பரவிய நாமங்களாம்; இப்பதினேழு தத்துவங்களும் தேவர்களும் அவுணர்களும் மனிதர்

களும் மிருகங்களுமாகி உண்டான சீவர்களே அனைவர்க்கும் சூக்கும சரீரங்களாம்.

சில நூலாசிரியர் சூக்கும தேகம் இருபத்துநான்கு தத்துவம் என்றதை இந்நூலாசிரியர் விடயம் ஐந்தையும் ஞானேந்திரியத்தில் அடக்கியும், அகங்காரத்தையுஞ் சித்தத்தையும் மனம் புத்தியில் அடக்கியும், பதினேழாகக் கூறினாரெனக் கொள்க.

(இ - ம்):—சீவேஸ்வரருக்கு உண்டான சூக்கும சரீர அத்தியாயங் கூறினதாம். (31)

(அ - கை):—சூக்கும தேகத்தினால் வருங் கற்பனை நாமங்களைக் கூறல்.

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவர்க் கிலங்குறை சத
னென் றுகும், இவ்வுடன் மருவு மீசற் கிரணிய
கருப்ப னாகும், இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்க
சூக் கும சரீரம், இவ்வுடற் கோச மூன்று மிதுகன
வவத்தை யாமே.

(இ - ள்):—இவ்வியஷ்டி சூக்கும தேகத்தைச் சேர்ந்து அபிமானிக்குஞ் சீவர்களுக்கு விளங்காநின்ற அபிமானி நாமம் தைசதன் என்பதாம்; இச்சமஷ்டி சூக்கும தேகத்தைச் சேர்ந்து அபிமானிக்கிற ஈஸ்வரனுக்கு அபிமானி நாமம் இரணியகருப்ப னென்பதாம்; இச் சரீரம் சீவேஸ்வர ரிருவர்க்கும் சூக்கும சரீரமாம்; இச்சரீரத்துக்குப் பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம் எனக் கோசங்கள் மூன்றாகும்; இது சொப்பனவஸ்தையாம்.

தன்மாத்திரைகள் சூக்குமம் ஆதலின் அவற்றைச் சூக்கும பூதமெனவும், அவற்றின் தடிப்பைச் சூக்கும தேக

மெனவும், அதை அபிமானிப்பவர்களை இரணியகருப்பன் தைசதனெனவும், அது மனோராச்சியஞ் செய்தலைச் சொப்பனவஸ்தை யெனவும், அஃது பிராண மனோ புத்திகளாகத் தன்னை மறைத்தலைக் கோசங்களெனவுங் கொள்க. (32)

[அ - கை]:—பாஞ்சபூத பௌதிகமான சகத்து உற்பத்தியைக் கூறுவான் தொடங்கி அஃதுண்டாகுதற் கேது கூறுகின்றார்.

சூக்கும சகமிம் மட்டுஞ் சொல்லினோ மிப்பாற்
றூலம், ஆக்குமா ரோபந் தானு மடைவினின்
மொழியக் கேளாய், தாக்குமிவ் வுயிர்க்குத் தூல
தனுவும்போ கமுமுண்டாகக். காக்குமிவ் வீசன்
பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான் றனே.

(இ - ள்):—சூக்கும சரீரப் பிரபஞ்சத்தை இதுபரியந்தஞ் சொன்னோம்; மேல் தூலபூதமும் தூலதேகமு முண்டாக்கும்; அத்தியாசத்தையும் கிரமமாகச் சொல்லக் கேட்பாய்; சூக்கும சரீரத்திற் சேர்ந்திருக்கின்ற இச்சீவர்களுக்குத் தூலதேகமும் அனுபோகமும் உண்டாகும்படி சீவர்களைப் பாதுகாக்கும் இவ்வீசுரன் பஞ்சீகரித்தலைச் செய்தனன்.

தனுவும், போகமும் என்ற உம்மையால் அண்டமும், புவனமுங் கொள்க. (33)

[அ - கை]:—பஞ்சீகரணமும் அவற்றினால் ஆய காரியமுங் கூறல்.

ஐந்துபூத மும்பத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான்
காக்கி, நந்துதன் பாதி விட்டு நாலொடு நாலுங்
கூட்ட, வந்தன தூல பூத மகாபூத மவற்றி னின்

றும், தந்தன நான்காந் தூல தனுவண்ட புவன
போகம்.

(இ - ள்):—தமோகுணப் பங்காகிய சூக்கும பஞ்சபூதங்களைப் பத்துப் பங்கு செய்து, அவற்றிற் பகுத்த பாதியை ஒவ்வொன்றை நான்கு நான்கு செய்து, கேடில்லாத தன் அம்சமான பாதியை நீக்கி, மற்ற நான்கோடு நான்கையுஞ் சேர்க்கத் தூலபூதமும் உண்டாயின; தூலபூதமாகிய அவைகளினின்று உண்டாக்கப்பட்டவை. தூலசரீரமும் அண்டமும் புவனமும் போகங்களும் ஆகிய நான்குமாம்.

அண்டம் என்பது பஞ்சபூத சமஷ்டி எனவும், புவனம் என்பது அவைகளிலுள்ள பதப்பிராப்தி ஸ்தானங்கள் எனவுங் கொள்க.

(இ - ம்):—சூட்சும பூத பஞ்சீகரிக்கத் தூலபூதமும் அவற்றில் தூலசரீர முதலிய நான்குந் தோன்றின என்பதாம். (34)

[அ - கை]:—தூலதேகத்தினால் வருங் கற்பனை நாமங்களைக் கூறல்.

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ
னாகும், தூலமே மருவு மீசன் சூழ்விராட் புருட
னாகும், தூலஞ்சாக் கிரவ வத்தை சொன்னதோ
ரன்ன கோசம், தூலகற் பனையீதென்று தொகுத்
தது மனத்திற் கொள்வாய்.

(இ - ள்):—வியஷ்டி தூலதேகத்தைச் சேர்ந்து அபிமானிக்கின்ற சீவனுக் கபிமானிநாமஞ் சொல்லப்பட்ட விசுவன் என்பதாம்; சமஷ்டி தூலதேகத்தைச் சேர்ந்து அபிமானிக்

கின்ற ஈசுவரனுக் கபிமானி நாமம் கருதா நின்ற விராட் புருடன் என்பதாம்; இவை இருவர்க்குந் தூலதேகமாம்; இவை இவ்விருவர்க்குஞ் சாக்கிராவத்தையாம்; சொல்லிய இது இவ்விருவர்க்கும் அன்னமய கோசமாம்; தூல சரீர அத்தியாசம் இதுவென்று தொகுத்துச் சொன்னதை மனதி லுணர்வாய்.

தன்மாத்திரை மிசிரமானதைத் தூலபூதம் எனவும், அஃதோ ருருவமானதைத் தூல சரீரம் எனவும், அதை அபி மானிப்பவர்களை விசுவன் விராட்டு எனவும், அதினென் றெதிரிட்டு அறிதலைச் சாக்கிராவத்தை எனவும், அஃது அன்னமயமாதலின், அதனை அன்னமயகோசம் எனவுங் கொள்க.

(இ - ம்):—அபிமான நாம முதலியவைகள் உண்டான அத்தியாசங் கூறினதாம். (35)

[அ - கை]:—சீவேசுரர்களுக்கு உபாதி ஒன்றுயின் அவர்கள் பேதமறிவது எங்ஙனம் என்ற வினவுக்கு உத்தரம்.

சீரிய வீசனுர்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன் றேல், ஆரிய குருவே பேத மறிவதெப் படியென் றக்கால், காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன், வீரிய மிகு சமட்டி வியட்டியாற் பேத மாமே.

(இ - ள்):—சிறப்பையுடைய ஈசுவரனுக்கும் சீவனுக் கும் உபாதி ஒன்றுனுல், அறிவுருவான ஆசிரியரே! சீவேசுரர் என்கிற வேற்றுமை யறிவது எவ்வாறு என்பாயாகில், காரியோபாதியுள்ள சீவர்கள் வியஷ்டியினுலும் காரணே பாதியுள்ள ஈசுவரன் வீரமிகுந்த சமஷ்டியினுலும் பேத மாகும். (36)

இதுவுமது

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம், சரங்கடா வரங்கள் பேதந் தனி யுடல் வியட்டி யென்பார், பரம்பிய வெல்லாங் கூட் டிப் பார்ப்பது சமட்டி யென்பார், இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசற்கும் பேத மீதே.

(இ - ள்):—தருக்களைப்போல வியஷ்டியின் பேதமாம்; வனம் என்பது சமஷ்டியின் பேதமாம்; சராசர வுயிர்களின் பேதமான தனிமையான தேகத்தை வியஷ்டி என்று சொல் லுவார்கள்; விரிந்த தூலதேக முதலிய அனைத்தையுஞ் சேர்த் துக் காண்பது சமஷ்டி என்று சொல்லுவார்கள்; இரங்கா நின்ற அநந்த சீவர்களுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் பேதம் இது வாம்.

(இ - ம்):—சமட்டியினுல் ஈசுவரனுக்கு காரணோபாதி யும், வியட்டியினுற் சீவருக்குக் காரியோ பாதியுமாம் என்ப தாம். (37)

[அ - கை]:—அத்தியாரோப உத்தியினுல் தன்னிடத்தில் ஆரோபமாகத் தோற்றின சகசீவ பரங்களைக் கூறி அவைகள் உண்டான கிரமப்படி லயிப்பிக்கும் அபவாத வுத்தியைக் கூறத் தொடங்கல்.

சுற்பனை வந்த வாறு காட்டினேங் காண்ப வெல்லாம், சொப்பனம் போல வெண்ணித் துணிந்த வன் ஞானியாவான், செற்புதை மழைகா லம்போய்த் தெளிந்தவா காயம்போல, அற்புத முத்தி சேரு மப வாத வழியுங் கேளாய்.

(இ - ள்):—ஆரோபமான சிருட்டியுண்டான முறையை அறிவித்தோம்; திரிசியம் அனைத்தையும் கனவைப்போலக் கருதித் தெளிந்தவன் ஞானியாவான் ; மேகம் நிறைந்திருக்கின்ற வருஷகால நீங்கிச் சரற் காலத்தில் தெளிந்த ஆகாயம் போல அற்புதமான மோக்ஷ மடையும் அபவாத மார்க்கத்தையுங் கேட்பாய். (38)

[அ - கை]:—அபவாத இலக்கணங் கூறல்.

அரவன்று கயிரென்ருற்போ லாளன்று தறி
யென் ருற்போல், குரவன்ற னுபதே சத்தாற் குரு
நூல் வெளிச்சங் கொண்டு, புரமன்று புவனமன்று
பூதங்க ளன்று ஞானத், திரமென்றும் பிரம மென்
றுந் தெளிவதே யபவா தங்காண்.

(இ - ள்):—சர்ப்பமன்று பழுதை யென்றது போலவும், மகனன்று குற்றி யென்பது போலவும், ஆசிரியர் உபதேசமென்னு ஞானக் கண்ணினுல் தத்துவத்தைச் சொல்லும் ஞான சாஸ்திரங்களாகிய பிரகாசத்தைக் கொண்டு, தேக முதலிய தத்துவங்களன்று அவைகட்கு அதிட்டானமான கூடஸ்த சைதன்னிய மென்னும் புவனங்களு மன்று, பஞ்ச பூதங்களு மன்று, அவைகட்கு அதிட்டானமான ஸ்திரஞான மெனவும் பிரமமெனவும் அனுபவமாய்த் தெளிவதே அபவாதமாம்.

புவனமென்பது சகளீகரித்திருக்குங் கைலாச முதலிய ஸ்தானமும், பூதங்களென்பது விராட்டுருவமும் எனக் கொள்க.

(இ - ம்):—ஆரோபத்தை நீக்கி அதிஷ்டானத்தைத் தரிசிப்பித்ததாம். (39)

[அ - கை]:—அதிஷ்டானத்தைத் தவிர ஆரோபம் இன்றெனல்.

படமுனூ லும்போற் செய்த பணியும்பொன்
னும்போற் பார்க்கின், கடமுமண் ணும்போ லொன்
ருங் காரிய காரணங்கள், உடன்முதற் சுபாவ மீரு
யொன்றிலொன் றுதித்த வாறே, அடைவினி லொடுக்
கிக் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே.

(இ - ள்):—வஸ்திரமும் நூலும் போலவும், செய்த ஆபாணமும் பொன்னும் போலவும், கவசமும் மண்ணும் போலவும், பார்க்குமிடத்தில் காரிய காரணங்க ளிரண்டும் ஒன்றி ஒன்றேயாம்; தூலதேக முதற்பிரகிருதி பரியந்தம் ஒன்றிலொன்றுண்டான பிரகாரம் முறையாக அடக்கிச் சுத்தப் பிரமத்தைத் தரிசிப்பது அபவாத உத்தியாம்.

(இ - ம்):—தன்னிடத்தில் கற்பிதமான சகசீவபரங்களைத் தனது உருவமாக ஒடுக்கிக் காண்பதே அபவாத உத்தியென்பதாம். (40)

[அ - கை]:—முற்கூறிய ஆவாணசத்தியின் இலக்கணம் யாதென வினுதல்.

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி
செய்யும், ஈடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத்
திகளென் றீரே, மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோக
முஞ் சொல்லு மையா, கேடறுங் குருவே யென்
னக் கிருபையோ டருள்செய் வாரே.

(இ - ள்):—நித்தியமாகிய குருசுவாமியே! தூஷிக்கத்தக்க தமோகுணத்தில் உண்டான விக்ஷேபசத்தி செய்யா

னின்ற இச்சாரூபப் பிரபஞ்சம் உண்டான வேறுபாடுகளைச் சொன்னீர்; இரண்டு சத்திகளென்று சொன்னீரே, ஆவரண சத்தி செய்கின்ற மயக்கத்தையும் அருளவேண்டு மென்று கேட்க, கருணையோடும் ஆசிரியர் அனுக்கிரகிப்பார். (41)

[அ - கை]:—ஆவரணசத்தியின் தன்மை கூறல்.

தானிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங் களைத்
தாங் கண்ட, ஞானிக டமையு மன்றி நாஸ்தின
பாதி யென்னும், ஊனிறை யுயிர்க ளுள்ளி னுணர்
விழிக் குருடாம் வண்ணம், வானிலந் திசைகண்
மூடு மழைநிசு யிருள்போன் மூடும்.

(இ -ள்):—தனக்குத்தானே சமானமாகிய பிரமமயமான ஈசனையும், தாமாகிய கூடஸ்தரைத் தரிசித்த ஞானவான்களையும் அல்லாமல் பிரமமென்பது வேறு இல்லை; இருக்கிறகாணுனே என்கிற இருமுகத்தினுல், தேகத்தில் வசிக்கும் சீவர்களின் அகத்தின் விளங்கிய ஞான திருட்டியானது தெரியாதபடி, விண் மண் திக்குகளை மூடுகின்ற கார்காலத்து இரவின் இருளைப்போல, ஆவரண சத்தியானது மறைக்கும்.

(இ - ம்):—கூடஸ்த பிரமங்களை மறையாமல் அவைகளின் ஆரோபமான சீவேசுவரர்களை மறைக்கு மென்பதாம். (42)

இதுவுமது

பூன்றமாம் பிரமத் துக்கும் புறத்துள விகாரங்
கட்கும், ஆன்றகூ டத்த னுக்கு மகத்துள விகாரங்
கட்கும், தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந் தோன்றுமன்

மறைத்து மூடும், ஊன்றிய பவவி யாதி யுண்டாக்கு
முபாதி யீதே.

(இ - ள்);—பூரணமான பிரம ஸ்வரூபத்துக்கும், புறம்பிலுள்ள ஈசன் முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும், மாட்சிமையுள்ள அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கும், அகத்திலுள்ள சீவன் முதலிய வேறுபாடுகளுக்கும் உண்டான சித் சட பேதங்களை எவ்வளவுந் தோற்ருமல் மறைக்கும் ஸ்திரமான பவப்பிணியை விளைவிக்கும் உபாதியானது இவ்வாவரண சத்தியேயாம்.

(இ - ம்):—அதிஷ்டான ஆரோபங்களின் பேதந் தெரியவொட்டாமல் நாஸ்தி நபாதி என்னும் இருமுகத்தால் ஞானதிருஷ்டியை மறைத்தல் ஆவரணசத்தியின் தன்மை என்பதாம். (43)

[அ - கை]:—அதிஷ்டமான திருஷ்டி சாமானியமாகத் தோற்றிய பின்னர் அஃது மறைபடும்போதும் மறைபடாத போதும் ஆரோபந் தோன்றக் கணக்கில்லையே என்ற சீடனை நோக்கி, அவ்வதிஷ்டான இலக்கணத்தை இரண்டு விதமாகக் கூறுகின்ருர்.

ஆதார மறைந்து போனு லாரோப மெங்கே
தோன்றும், ஆதார மறையா தாயி னுரோப மிலையே
யென்ருல், ஆதாரஞ் சம விசேட மாமென விரண்டு
கூறும், ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட
மாமே.

(இ - ள்):—பிம்பம் மறையுமானுல் பிரதிபிம்பம் எங்ஙனந் தோன்றும்? பிம்பம் மறையவில்லை யெனின் பிரதிபிம்பமில்லையே யெனின், ஆதாரமானது சமமாமெனவும்

விசேடமாமெனவும் இரண்டு வகையாம்; சமமானது எவ் விடத்துமுள்ள ஆதாரமாகும்; விசேடமானது கற்பிதமாம்.

(இ - ம்):—ஆதாரமான சத்தசைதன்னியம் பூரணமான கூடஸ்த பிரமமாக விளங்குமிடத்தில் சமம் எனவும், அதனி லுதயமான அறிவு சீவேசுவர சத்தாக விரிந்தொடுங்கு மிடத்து விசேடம் எனவும், இங்ஙனம் உதித்தொடுங்கும் அறிவுண்மையாயினும் அக்கிரியைகள் மித்தையாதலின் அவ் விசேடத்தை ஆரோபம் எனவுங் கொள்க. (44)

இதுவுமது

சகமதி லிதுவென் சுட்டாச் சமானக்கண்
மறைந் திடாது, மிகவுறை கயிறும் பாம்பும் விசே
டங்கண் மறைந்து போகும், அகமெனுஞ் சமானந்
தன்னை யஞ்ஞான மறைத் திடாது, பகர்வதோர்
விசேடஞ் சீவன் பரனெனு மவரை மூடும்.

(இ - ள்) :—உலகத்தின்கண் இதுவென்று சுட்டப் படாத சமமாகிய கண்கள் ஒன்று மறைக்க அதனுல் மறை படா: மிகவுஞ் சொல்லாநின்ற பழுதையுஞ் சர்ப்பமுமாகிய விசேடமாகத் தோன்றினவை யென்றும் மறைக்க மறை படும்; அதனைப்போலத் தானென்னுங் கூடஸ்த பிரமத்தை அறியாமையாகிய ஆவரணம் மறைக்கமாட்டாது; சொல்லப் பட்ட ஓர் விசேடமாகிய சீவேசுவர ரொன்கிற அவர்களை மறைக்கும்.

(ப - ம்):—'சீவன் பரனெனும் அவரைமூடும்' என் றது அவர்க ளுணர்வை எனவும், 'அஞ்ஞான மறைத்தி டாது' என்றது, ஆவரண மறைத்திடாதெனவும், கான

லிருக்குமிடத்துச் சலந் தோற்றுதலும், அக்கானலாய்ப் பார்க்குமிடத்து அஃது தோற்றியும் இல்லாததுபோல ஆதார மிருக்குமிடத் தாரோபந் தோற்றுதலும், அவ்வாதாரமாய்ப் பார்க்குமிடத்து அஃது தோற்றியும் இல்லாததே யாமென வுங் கொள்க.

(இ - ம்):—ஆரோபமான சீவேசுவரரைத் தமக்கு ஆதாரமான கூடஸ்த பிரமத்தைப் பார்க்கவொட்டாமல் அவ ரது உணர்வை இவ்வாவரண மறைக்குமே அன்றி ஆதா ரத்தை மறைக்கமாட்டா தென்பதாம். (45)

[அ - கை]:—அவ்வுணர்வை மனமுதலாகத் தோன்றின விக்ஷேபகாரியம் மறைத்ததே அன்றி ஆவரண மெங்கே மறைத்ததெனல்.

கேவல நிலைதோன் ருமற் கெடுத்தது பஞ்ச
கோசம், சீவனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவி க்ஷேப
மன்றோ, ஆவர ணந்தா னேபா ழநர்த்தமென்
றுரைத்த தேதோ மேவருங் குருவே யென்று வினு
வின மகனே கேளாய்.

(இ - ள்):—முத்தி நிச்சயந் தோன்ருமல் அழித்தது பஞ்சகோசமும் சிதாபாசமும் உலகமுமாய் உண்டான விக்ஷேபமன்ருே? அங்ஙனமிருக்க, ஆவரணமே பாழ் என வும், அநர்த்தம் எனவும் சொல்லியதென்னை? அடைதற்கரிய ஆசாரியரே, என்று கேட்ட மாணக்கனே! நீ கேட்பாய்.

ஆநந்தமயகோசமும் சீவனும் விக்ஷேபகாரியங்கள் அல்லாதனவாயிருக்க, அங்ஙனங் கூறியது என்னை எனின், அந்தக்கரணப் பிரதி பலன் சீவனும். அவன் அறியாமை

ஆநந்தமயகோசமும் ஆதலால் இங்ஙனம் கூறியதெனக் கொள்க.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (46)

[அ - கை]:—விக்ஷேப சத்தியினால் உண்டாகும் நன்மையையும் ஆவரண சத்தியினால் உண்டாகுந் தீமையையும் கூறுகின்றார்.

தோற்றமாஞ் சத்தி தானே துன்பமாம் பவமா
னாலும், ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுகூல
சகாய மாகும், ஊற்றமாம் பகற்கா லம்போ லுபகார
நிசியி லுண்டோ, மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா
மறைப்பது மிகப்பொல் லாதே,

(இ - ள்):—விக்ஷேபசத்தியே துன்பமயமான ஜநநத்துக்குக் காரணமானாலும் சிரவணாதிமுயற்சியினால் வீடடைபவர்களுக்கு அது மிகவும் சகாயமாம்; அறிதற் குதவியாகும் பகற்காலம்போலச் சகாயமானது இரவிலுளதோ? என்ன சொல்வேன் மகனே! மூடுகின்ற ஆவரணம் மிகவும் பொல்லாததாம். (47)

[அ - கை]:—இன்னும் அதனை வற்புறுத்தல்.

சுழுத்தியிற் பிரளயத்திற் தோற்றமாஞ் சகங்
கண் மாண்டும், அழுத்திய பவம்போய் முத்தி
யடைந்தபே ரொருவருண்டோ, முழுத்தவி க்ஷேப
மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும், கொழுத்தவா
வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே.

(இ - ள்):—நாள்தோறும் உண்டாகாநிற்கும் பிரளயமாகிய சுழுத்தியிலும் பிரமப் பிரளயத்திலும் உண்டான உலக

முதலியன நசித்தும், அப்போது தம்மைத் துன்பத்தின் மூழ்கப்பண்ணிய ஜநந நீங்கி வீட்டைப் பெற்றவர்கள் ஒருவருளரோ, இல்லை; முழுதும் விக்ஷேப காரியமான அனைத்தும் வீட்டிற் சேர்க்கும்; அறியாமை மிகுந்த ஆவரணமானது வீட்டைச் சேராமல் கெடுத்த கேடாம்.

(ப - ம்):—மனோநிதி யானுதியால் பரம சுகத்தை அடைதலின் 'விக்ஷேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்' என்றார்.

(இ - ம்):—முத்தியை அடைதற்கு அறிதலுள்ள விக்ஷேபம் சாதனமாமே அன்றி அறியாமையான ஆவரணம் ஆகாது என்பதாம். (48)

[அ - கை]:—மித்தையான விக்ஷேபசத்தியினால் வெளிப்படும் மித்தையே ஆமெனில் அங்ஙனம் ஆகாது எனல்.

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்ற
மான, சத்தியும் பொய்யே யென்றாற் சத்திசா தன
மாய் வந்த, முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோக
நித் திரை விலங்கால், நித்திரை தெளியு மாபோ னிரு
வாண நிலைமெய் யாமே.

(இ - ள்):—கிளிஞ்சலில் ரசதாரோபம்போல உண்டான விக்ஷேபசத்தியும் மித்தையாயின், அவ்விக்ஷேபசத்திரூபமான குரு சாஸ்திராதி சாதனமாக உண்டான வீடும் மித்தையாம் என்பாயாகில், மோகமான சொப்பனத்திற் கண்ட சிங்கத்தினால் நித்திரை தெளிந்து சாக்கிரம் வருவது போல, அச்சத்தியினா லுண்டாகு முத்தி நிலையும் உண்மையேயாம்.

(இ - ம்):—மித்தையான சொப்பன சிங்கத்தினு லுண்டான சாக்கிரம் சத்தியமானதுபோல மித்தையான விக்ஷேப சத்தியின் காரியமான தியானுதிகளா லுண்டான வீடும் சத்தியமேயாம் என்பதாம். (49)

[அ - கை] :—இச்சத்திகளின் காரணமான மாயைகளை நீக்கும் எதுக் கூறல்.

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா லிரும்பினை யிரும்பா
லெய்யும், அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை
யழுக்கான் மாய்ப்பர், வம்பியன் மாயை தன்னை
மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத், தம்பமா யதுவுங்
கூடச் சவஞ்சுடு தடிபோற் போமே.

(இ - ள்) :—இவ்வுலகத்தில் சர்ப்பந் தீண்டின விஷத்தை ஔஷதமான விஷத்தினுலும், இரும்பை அரமாகிய இரும்பினுலும், விடும் அம்பை அதற்குப் பகையான அம்பினுலும், வஸ்திரத்தில் பிடித்த அழுக்கை அதை நீக்கும் உழமண் முதலிய அழுக்கினுலும் கெடுப்பார்கள்; அங்ஙனமே அசுத்த மாயையைச் சுத்தமாயையால் கெடுப்பார்கள்; பின்பு பற்றுக்கோடான அச்சுத்த மாயையும் அசுத்த மாயையும் அசுத்த மாயையோடுகூடப் பிரேததகனஞ் செய்யுந் தண்டம் அதனேடு வேகுதல்போலக் கெடும்.

(இ - ம்):—சகத்து ரூபமான அசுத்தமாயை சித்ரூபமான மாயையினுல் கெடுத்தவிடத்து, உதயமான பரஞானத்திற் சுத்தமாயையும் அசுத்த மாயையோடு கெடும் என்பதாம்.

[அ - கை]:—ஆத்மாக்களுக்கு இவ்விருவிதமான மாயைகளால் சத்தாவத்தைகள் வருமாறும் அவற்றின் நாமமுங் கூறல்.

இந்தமா யையினுற் சீவர்க் கேழவத் தைகளுண்
டாகும், அந்தவே ழவத்தை தம்மை யடைவினின்
மொழியக் கேளாய், முந்தவஞ் ஞான மூடன் முளைத்
தல் காணுத ஞானம், சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்
கெடல் குளிர்மை யாதல்

(இ - ள்):—இம்மாயையினுல் சீவர்களுக்குச் சத்தாவத்தைகள் உளவாம்; அவ்வேழவத்தைகளின் நாமங்களைக் கிரமமாகச் சொல்லக் கேட்பாய்; முன்னம் அஞ்ஞானமும் ஆவரணமும் விக்ஷேபமும் பரோக்ஷ ஞானமும், நித்தியாரோப ஞானமும், துக்க நிவர்த்தியும், தடையற்ற ஆநந்தமுமாம். (51)

[அ - கை]:—அச்சத்தாவத்தைகளின் தன்மையைக் கூறல்.

பிரமமாந் தனை மறந்த பேதைமை யேயஞ்
ஞானம், பரனிலை காணே மென்று பகர்தலா வரண
மூடல், நரனெரு கரத்தாற்சீவ னெனல் முளைத்த
லேற்றம், குரவன்வாக் கியத்தாற் றன்னைக் குறி
கொளல் பரோக்ஷ ஞானம்.

(இ - ள்):—பிரமஸ்வரூபமாகிய தன்னை மறந்த அறியாமையே அஞ்ஞானமாம்; பிரமம் இல்லை; இருந்தாற் காணேம் என்று சொல்லுதல் மூடல் என்னும் ஆவரண சத்தியாம்; ஒரு புருடன் ஓர் நினைப்பினுல் நான் சீவன் எனல் விக்ஷேப

சத்தியாம்; ஆசிரிய ருபதேசத்தினுல் பிரமத்தைக் குறிப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் பரோக்ஷ ஞானமாம். (52)

இதுவுமது

தத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலமுந் தேகமும்
போய், அத்து விதந்தா னுக லபரோக்ஷ ஞான
மாகும், சுத்தனுஞ் சிவ பேதங் கழிவதே துக்கம்
போதல், முத்தனு மெல்லாஞ் செய்து முடிந்ததா
நந்த மாமே.

(இ - ள்):—பிரமவிசாரஞ் செய்து எல்லா ஐயமு நீங்கி, கூடஸ்த பிரம ஐக்கியமான அத்துவித ஸ்வரூபந் தானுக விளங்குதல் அபரோக்ஷஞானம்; அகம்பாவமான ஜீவேஸ்வர பேதம் நீங்கலே தக்க நிவர்த்தியாம்; சகல துக்கங்களினின்று விடுபட்டவனுய்ச் செய்யத்தக்கன வினைத்துஞ் செய்து அடையத்தக்கன வினைத்தும் அடைந்தனம் என்னும் சந்தோஷமே ஆனந்தமாம்.

(இ - ம்):—அஞ்ஞானம் ஆவரணம் இரண்டும் அசுத்த மாயா சம்பந்தம்; விக்ஷேபம் பரோக்ஷம் இரண்டும் சுத்தாசுத்த மாயா சம்பந்தம்; அபரோக்ஷ முதலிய மூன்றுஞ் சுத்தமாயா சம்பந்தமாம்; அவைகளில் அபரோக்ஷ ஞானத்தினுல் பரோக்ஷமும், விக்ஷேபசத்தியின் காரியமான திரிஸ்யமும், துக்க நிவர்த்தியினுல் ஆவரணமும், தடையற்ற ஆநந்தத்தினுல் அஞ்ஞானமும் நீங்கும்; அவைகள் நீங்கவே இவைகள் நாமங்களு நீங்கி நிரதிசயாநந்தமாகத்தானே விளங்குமென்பதாம். (53)

[அ - கை]:—அச் சத்தாவத்தையை விளக்கு நிமித்தம் தசபுமான் திட்டாந்தங் கூறல்.

இதுநினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொருதிட்
டாந்தம், புதுமையாங் கதைகேள் பத்துப் புருடரோ
ராற்றை நீந்தி, உதகதீ ரத்தி லேறி யொருவ
னெண்பதுபே ரெண்ணி, அதனெடு தசமன் றனென்
றறியாமன் மயங்கி நின்றுன்.

(இ - ள்):—இஃது உனக்குத் தெரியும்படி இவ்வண்ணம் ஒரு திருட்டாந்தமாக வியப்பான ஒரு கதை கூறுவன் கேட்பாய்; பதின்மர் ஒரு நதியை நீந்தி நதிக்கரையிலேறி ஒரு புருடன் ஒன்பது பெயரை யெண்ணி அவர்களோடும் எண்ணின தான் பத்தாவன் என்று தெரியாமல் பிரமித்து நின்றுன். (54)

[அ - கை]:—திருட்டாந்த தாட்டாந்தங்களுக்கு ஒப்புவமை காட்டல்.

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனில்லைக் காணே
மென்றல், பிரியவா வரண மாகும் பீழைகொண்
டழல் விக்ஷேபம், நெறியாளன் றசம னுண்டு
நிற்கின்று னென்ற சொல்லைக், குறியாக வெண்ணி
நோக்கிக் கொள்வது பரோக்ஷ ஞானம்.

(இ - ள்):—தன்னைத் தெரியாத மயக்கமே அஞ்ஞானமாம்; அத்தசமன் இல்லை; இல்லாமையால் காண்கிலோம் எனல் அறியாமை நீங்காத ஆவரணமாம்; தசமனைக் காணேமென்று துன்பமுற்றலால் விக்ஷேபமாம்; வழிச்செல்வோன் இவன் கருத்தைக் கண்டு பதின்மனுளன், இவ்விடத்திருக்கிருன் என்று சொல்லிய வசனத்தைக் குறிப்பாக நினைத்து அறிந்துகொள்வது பரோக்ஷ ஞானமாம். (55)

இதுவுமது

புண்ணிய பதிதன் பின்னும் புருடரொன் பதின்
மர் தம்மை, எண்ணிய நீபத் தாவா னென்னவே
தன்னைக் காணல், கண்ணினுற் கண்ட ஞானங்
கரைதல்போ வதுநோய் போதல், திண்ணிய மனதி
லையந் தெளிதலா நந்த மாமே.

(இ - ள்) :—புண்ணியவானுன நெறிச்செல்வோன் பின்பும் ஒன்பது புருடர்களை எண்ணின நீபத்தாவனுவாய் என்று சொல்லவே, தன்னைத் தசமனுகக் காண்டல் அபரோக்ஷ ஞானமாம்; அழுகை நீங்கினது துக்க நிவர்த்தியாம்; வன்மையான உள்ளத்தில் சந்தேகந் தீர்தல் தடையற்ற ஆநந்தமாம்.

(இ - ம்):—தசமன் திருட்டாந்தத்தினுற் தன்னை மறந்ததனுல் வந்த உபாதிகளையுந் தத்தரிசனத்தில் அவைகளின் நீக்கையுங் கூறினதாம். (56)

[அ - கை]:—தசமன் தன்னைத்தானெனக் கண்டதுபோலத் தன்னைத் தானுகத் தரிசிப்பிக்க வேண்டும் என்ற சீடனை நோக்கி மகா வாக்கியார்த்த நிருபகத்தினுல் அத்துவிதமான தன்னை அறிவிக்கத் தொடங்கல்.

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் றேசிக மூர்த்
தியே யென், நிசவடி வினையான் காண நீர்காட்டல்
வேண்டு மென்ருன், சுசிபெறு மிலக்கி யார்த்தந்
தொம்பதந் தற்ப தங்கள், அசிபத மைக்கியஞ் செய்யு
மதிசய வுண்மை கேளாய்.

(இ - ள்):—ஆசாரியரே! பதின்மனுனவன் தன்னைக் கண்டதுபோல எனது தத்துவதீனமான பிரமத்தை நான் தரிசிக்கும்படி தேவரீர் காண்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டான்; (நீ அது என்னும்) தொம்பத தற்பதங்களின் பரிசுத்தமாகிய இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த பிரமத்தினுள் ஐக்கியத்தை (அது நீயானுய் என்னும்) அசிபத பொருளானது காட்டும்; இந்த அற்புதமான உண்மையைக் கேட்பாய், (57)

[அ - கை]:—ஒன்ருன சைதன்னியமே நான்கு சைதன்னியமாகத் தோன்றுமெனல்.

விண்ணொன்றே மகாவின் ணென்று மேக
விண் ணென்றும் பாரில், மண்ணென்ற கடவின்
ணென்று மருவிய சலவின் ணென்றும், எண்ணுங்
கற்பனைபோ லென்றே யெங்குமாம் பிரமமீசன்,
நண்ணுங்கூ டஸ்தன்சீவ ைென்குசை தன்னிய
மாமே.

(இ - ள்):—ஆகாய மொன்றே மகா ஆகாயமெனவும் மேகசலப் பிரதி பிம்ப ஆகாயமெனவும், மண்ணென்ற கட ஆகாயமெனவும், அதிற் பொருந்திய கடசலப் பிரதிபிம்ப ஆகாய மெனவும், நினைக்கப்பட்ட கற்பிதத்தைப்போல ஏக மான சுத்த சைதன்னியமே பூரணமாகிய பிரமமெனவும் ஈஸ்வரனெனவும் பொருந்திய கூடஸ்தனெனவும் சீவனெனவும் நான்கு சித்துக்களாம். (58)

[அ - கை]:—ஆரோப சைதன்னியத்தை நீக்கி அதிஷ்டான சைதன்னியத்தை அடையவேண்டு மெனல்.

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி னுக்
கும், வாச்சிய மிலக்கி யந்தான் மலமிலாப் பிரம
மாத்மா, காய்ச்சிய பாலினெய்போற் கலந்தொன்
றுங் கடைந் தெடுக்கும். ஆச்சிய மென்ன வுன்னை
யறிந்துநீ பிரிந்து கொள்ளே.

(இ - ள்):—மகா வாக்கியத்திற் சொல்லும் தற்பதம் தொம்பதமான இருபதங்கட்கும் வாச்சியார்த்தமானவை ஆரோபமான சீவேஸ்வராாம்; இலக்கியார்த்தமானது நிர்மல மான பிரமகூடஸ்தராம்; காச்சின பாலில் வெண்ணெயைப் போலச் சடத்திற் சேர்ந்து ஒருமித்திருக்கின்ற ஆத்மாவைத் தரிசித்துக் கடைந்தெடுத்து உருக்கிய நெய்போல நீ அநாத்மாவினின்று பிரிவாயாக.

(இ - ம்):—தற்பததொம்பதங்களின் வாச்சியார்த்தமான சீவேஸ்வரன் ஆரோபமெனக் கண்டு அவைகளை நீக்கி இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த பிரம அதிஷ்டானத்தை யொன்றாகக் காணின் அதுவே அசிபதார்த்தமான சுத்த சைதன்னியமாம் என்பதாம். (59)

[அ - கை]:—தன்னைத் தரிசிப்பிக்கு நிமித்தம் தானல்லாதவைகளை நியதி களைதல்.

பிறிவதெப் படியென் றக்காற் பிணமாகு முடமு
னென்னும், அறிவினைக் கொல்ல வேண்டு மைம்பூத
விகார மன்றோ, வெறியதோர் துருத்தி மூச்சு விடு
வது போல முக்கால், எறிபிரா ணனுநீ யல்லை யிரா
சத குணவி காரம்.

(இ - ள்):—அநாத்மாவை நீங்குவது எங்ஙனம் எனின்; சவமாய்ச் சிதைகின்ற தேகம் பஞ்சபூத விகாரமாதலால், அதை நானெனக் கருதும் பிராந்தியைக் கெடுத்தல்வேண்டும்; வெறுந் துறுத்தியானது காற்றை விடுவதுபோல மூக்கினல் வீசும் பிராணவாயுவும் ரசோகுணத்தின் விகாரம்; ஆதலால் அதுவும் நீயல்லை. (60)

இதுவுமது

காரணமா மனது புந்தி கருத்தாவா மவையான்
மாவோ, தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி
காரம், வரமறு கனவா நந்த மயனையு நானென் றுதே,
விரவிய தவமஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே.

(இ - ள்):—அந்தக் கரணமான மனமும், அகம்பாவ மாகிய புத்தியும், பேதமுள்ள மனோமயகோசமும், விஞ்ஞானமயகோசமும், ஸ்திரமில்லாத சொப்பனமும், சத்துவ குண விகாரமாம்; ஆதலால், அவ்விரண்டும் ஆத்மாவோ? அல்ல; பொருந்திய தமோ ரூபமான அவித்தியா விருத்தியினது விகாரமாம்; ஆதலால் ஆனந்தமய கோசனை சீவனையும் ஆத்மா வென்று கருதாதே.

(இ - ம்) :—தேகமுதல் அவித்தை பரியந்தமான மூன்று தேகமும் மூன்றவத்தையும் மூன்றபிமானியும் பஞ்ச கோசங்களுந் தான் அன்றென நியதிகளைந்தாம். (61)

[அ - கை] :—நியதிகளைந்த நீ அவ்விடத்திலுள்ள சுத்த சைதன்னியத்தைத் தரிசித்து அதுவாகும் பொருட்டுப் பஞ்சகோச விலக்ஷணனுவாய் எனல்.

சத்தொடு சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாக்ஷி
யேகம், நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாய றிந்து,
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்து பேதங்க

ளான, குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்.

(இ - ள்):—சத்து சித்தும் ஆநந்தமும் சமமும் ஸ்திர மும் சாக்ஷியும் ஏகமும் நித்தியமும் பூரணமும் ஆகி விளங்கு வது ஆத்மஸ்வரூபம்; ஆதலால், கூடஸ்தனே பிரமம் பிர மமே கூடஸ்தன் என அத்துவித ஸ்வரூபமாகத் தரிசித்து அனுர்த சட துக்க முதலியவற்றை அடையாநின்ற வேற பாடுள்ள வஞ்சகமான பஞ்சகோசமாகிய தேகத்தை நீங்கி வெளிப்படுவாய்.

(இ - ம்):—பஞ்சகோசங்களைக் கண்டு அவைகட்கு விலக்ஷணனுவாய் என்பதாம். (62)

[அ - கை]:—விலக்ஷணமான இடத்தைப் பார்த்து இவ் விருளோ நான் என வினுதல்.

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற
போது பாழே, விஞ்சிய ததுவல் லாமல் வேறென்
றுந் தெரியக்கா ணேன், அஞ்சன விருளை யோநா
னகமென வனுப விப்பேன், வஞ்சமில் குருவே
யென்ற மகன்மதி தெளியச் சொல்வார்.

(இ - ள்):—உண்மையான ஆசாரியரே! ஐந்து கோச மான மூன்று தேகத்தையும் நீக்கி அப்பால் பார்க்கும் பொழுது சூனியமே சேடித் திருக்கின்றது; அச் சூனியமே அன்றி மற்றொன்றும் தோன்றக் காண்கிலேன்; கரிய அந்த காரத்தையா யான் நான் என்று அனுபவிப்பேன்? என்று கேட்ட சீடனறிவு தெளியும்படி போதிப்பார்.

அஞ்சன இருளென்பது பிரகிருதி எனக் கொள்க.

(இ - ம்):—நியதிகளைந்தான் இருக்க அதனைக் காணு மல் நியதி களையப்பட்டவைகள் தோற்றுமையைத் தான் தோற்றவில்லை எனக் கலங்கி வினுவினதாம். (63)

[அ - கை]:—பிரகிருதியை நீக்கிச் சுத்த சைதன்னியனுன தன்னைத் தரிசிப்பிக்கும்பொருட்டு இருளைக் கண்டவன் பாழா? அவனே நீ எனக் காண்பாய் எனல்.

முன்புக றசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி
யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனுந்
தனைக் காணுத, பின்பவ னிடையிற் கண்ட
பெரியபா ழவனே பாராய், அன்புள மகனே காண்ப
தடங்கலுங் காண்பா னீயே.

(இ - ள்):—முன்சொல்லிய பதின்மனுனவன் புத்தி மயக்கத்தினுல் நினைத்து ஒன்பது பெயர்களைப் பார்த்த ஒருவனுகிய தன்னைப் பாராதபின் தன்னிடத்திலே தன்னைத் தசமனுகப் பார்த்த அவனு பெரும்பாழ்? பார்ப்பாய் அன்புள்ள புத்திரா! சூனிய முதலிய திரிஸ்யங்களனைத்தை யும் பார்ப்பவன் நீயே ஆவாய்.

(இ - ம்):—அவ் விருளாகிய அறியாமை நீ அன்று அதனைக் கண்ட ஞானமே நீயென அறிவித்ததாம். (64)

[அ - கை]:—அங்ஙனம் அதிஷ்டான சைதன்னியமான தனது சந்நிதியிற் சகலமும் உதித்தொடுங்கு மெனல்.

தூலசூக் குமமஞ் ஞானந் தோன்றுமூன்
றவத்தை தாமும், காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக்
கடலெழுங் கல்லோ லங்கள், போலவே வந்து

வந்து போனவெத் தனையென் பேனான், ஆலமர்
கடவு ளானை யவைக்கெலாஞ் சாக்ஷி நீயே.

(இ - ள்):—தூலசூக்கும காரணமாகிய சரீரத்திரயங்களும், தோற்றுநின்ற சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்னும் அவதாத்திரயங்களும், விசுவ தைச பிராஞ்ஞகன் என்னும் அபிமானத்தியங்களும், திரிகாலங்களும், பிறப்பாகிய சமுத்திரத்திலுண்டான பேரலைகளைப் போலவே உண்டாகி உண்டாகி அழிந்தன; யான் எவ்வளவென்று சொல்வேன்; கல்லாலின் நிழலில் எழுந்தருளிய சற்குருவின் ஆஞ்ஞைப்படிக்கு அவைகளனைத்திற்கும் நீயே சாட்சியாம்.

(இ - ம்):—ஆரோபமான அவித்தை முதலியவைகளின் ஏகதேசமும் அவைகட்கு அதிட்டானமான ஆத்ம ஞான வியாபகத்தையும் தெரிவித்ததாம். (65)

[அ - கை]:—அவ் வாத்ம ஞானத்தைத் தவிர மற்றோர் ஞானம் அன்றென்பதை உறுதிப்படுத்தும் நிமித்தந் தன்னையறிவது தானே எனல்.

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண்
டறிவே னென்று, சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச்
சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ, பல்லார்முன் றச
மன் றன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொண் டேதான்,
அல்லாது பதினென் றானு மவனிடத் துண்டோ
பாராய்.

(இ - ள்):—அனைத்தையும் பார்த் தறிகின்ற என்னை எதைக்கொண்டு அறிவேனென்று உரையாதே; சுயஞ்சோதியான பிரகாசத்தை அறிவிப்பதற்குப் பிரகாசம் வேறு

முளதோ? பலர் முன்னர் பதின்மனைக் காண்பதும் தன்னைக்கொண்டே அன்று பதினோராம் புருடனும் அத் தசமனிடத்து உளனோ? பார்ப்பாய்.

(இ - ம்):—ஆத்ம சைதன்னியம் ஒன்றே என்று அறிவித்ததாம். (66)

[அ - கை]:—சர்வஞ்ஞத்துவ கிஞ்சிஞ்ஞத்துவத்தையும் அறிவறியாமையையும் நீங்கிச் சுத்த சைதன்னியத்தைத் தரிசிப்பித்தல்.

அறிவுக்கு மறிவுசெய்யு மறிவு வேறுண் டென்
றெண்ணும், அறிவற்ற குதர்க்க மூடர் கனவத் தை
பலமாய்த் தீரும், அறிபடும் பொருணீ யல்லை யறி
படாப் பொருணீ யல்லை, அறிபொரு ளாகு முன்னை
யனுபவித் தறிவாய் நீயே.

(இ - ள்:)—சுயஞ் சைதன்னியத்துக்கும் அறிவிக்கும் ஞானம் மற்றொன்றிருக்கின்றதென்று நினைக்கின்ற உணர்வற்ற குதர்க்கஞ்செய்யும் அஞ்ஞானிகளுக்கு அனவஸ்தா தோஷம் பிரயோசனமாய் முடியும்; திரிசிய வஸ்துக்களும் நீ அல்லை; அறியாமையான சூனிய வஸ்துக்களும் நீ அல்லை; சைதன்னிய வஸ்துவான உனதாத்ம ஸ்வரூபத்தை நீ அனுபவித் துணர்வாய்.

(இ - ம்):—துவிதமாகிய அபரவுணர்வை நீக்கி அத்துவிதமான பரவுணர்வு இதுவென உணர்த்தியதாம். (67)

[அ - கை]:—அப்பரவுணர்வே தானாக விளங்கிய சிதானந்தமே சர்வமாக விளங்குகின்றதென உணர்த்துதல்.

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்
லாம், மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்தான் சுபாவ
மன்றோ, அதுவிது வெனுஞ் சடங்க ளறிவாக வறி
வைத் தந்தே, அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு
ளறிவாய் நீயே.

(இ - ள்):—தித்திப்பாகிய கருப்புக்கட்டி சேர்த்துச் சுடப்பட்ட மாப்பலகாரங்க ளனைத்தையும்மது ரமாகச் செய்த அவ் வெல்லக்கட்டிக்கு மதுரமானது சுபாவம் அன்றோ? அது என்னுஞ் சமஷ்டியும் இது என்னும் வியஷ்டியுமான திரிசியவஸ்துக்களை அறியும்படியான ஞான திருஷ்டியைக் கொடுத்துச் சீவேஸ்வர துவிதமாகாத தானாகிய அத்துவித வஸ்துவை நீயே தரிசிப்பாய்.

(இ - ம்):—தனது அம்சத்தைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை எனத் தனது வியாபகத்தை விளக்கியதாம். (68)

[அ - கை]:—இவ்வத்துவித நிலை சித்திக்கும் பொருட்டு அதிஷ்டானத்துக்கு ஐக்கியமேயன்றி ஆரோபத்திற்கு ஐக்கியம் இன்றெனல்.

இந்தநீ தொம்ப தத்தி னிலக்கியப் பொருளா
மென்றும், பந்தமில் பிரம மேதற் பதந்தனி லிலக்கி
யார்த்தம், அந்தமாஞ் சீவ னீச னவர்களே வாச்சி
யார்த்தம், சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கைக் கியங்கூ
டாதே.

(இ - ள்):—இத்தன்மையுள்ள கூடஸ்தனை நீயே தொம் பதத்தினுடைய லக்ஷியார்த்தமாம்; எப்பொழுதும் மாயாரகித மான பிரமம் என்னும் அதுவே தற்பதத்தினுடைய லக்ஷி

யார்த்தமாம்; தோன்றி அழியும் சீவ ஈஸ்வரர் ஆன அவர்களே வாச்சியார்த்தமாம்; என்றும் பேதமாகிய சீவ ஈஸ்வரர்களுக்கு ஏகமாதல் கூடாதாம்.

பேதமாவார்க்கு ஐக்கியங்கூடாதென்றதனால் அபேதமாவார்க்கு ஐக்கியங் கூடுமென்றாயிற்று.

(இ - ம்) :—மகாவாக்கியத்தின் இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த பிரம்மம் அபேதமாதலின் அவர்கட்கு ஐக்கியம் கூடுமென்பதாம். (69)

இதுவுமது

பேதமா னதுவுங் கேளாய் பேராலு மிடங்க
ளாலும், ஓதரு முபாதி யாலு முடலாலு முணர்வி
னாலும், பாதலம் விசும்பும் போலப் பலதர மகன்று
நிற்பார், ஆதலா லிவர்க்கெந் நாளு மைக்யமென்
பதுகூ டாதே.

(இ - ள்):—சீவ ஈஸ்வரர்களுக் குண்டான பேதத்தைக் கேட்பாயாக; சீவ ஈஸ்வரர்கள் என்னும் தங்கள் நாமங்களினாலும், அண்ட பிண்டங்களாயிருக்கின்ற ஸ்தானங்களினாலும், சொல்லுதற்கரிய காரண காரியமாகிய உபாதிகளினாலும், சமஷ்டி வியஷ்டியாகிய தேகங்களினாலும், சர்வஞ்ஞத்துவம் என்னும் ஞானத்தினாலும், அவர்கள் பாதாளமும் விண்ணுலகமும் போலவும் நாநாவிதத்தினாலும் பேதமுற்று நிற்பார்கள். ஆதலால், இத்தன்மையுள்ள சீவ ஈஸ்வரர்களுக்கு எப்பொழுதும் கலத்தலென்பது கூடாதாம்.

(இ - ம்) :—மகா வாக்கியத்தின் வாச்சியார்த்தமான சீவேஸ்வரர் இங்ஙனம் பேதமாதலின் அவர்கட்கு ஐக்கியங் கூடாதென்பதாம். (70)

[அ - கை]:—மகா வாக்கியார்த்தப்படி கூடஸ்தபிரமம் ஏகம் என்னும் பொருள் தோன்ற] மூவித இலக்கணையைக் கூறுகின்றார்.

வடநூல்வல் லவர்கள் சொல்லும் வாசகப்
பொருள் சேராமல், இடராகிற் பொருளாம் வண்ண
மிலக்கணை யுரையாற் கொள்வர், திடமான வதுவு
மூன்றுச் செப்புவார் விட்ட தென்றும், விடலிலா
தென்றும் விட்டும் விடாத தென்றும் பேராமே.

(இ - ள்):—வடநூலாசியர் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லாநின்ற வாச்சியார்த்தத்தினால் பொருள் விளங்காது தடைபடின், அர்த்தமாகும்பொருட்டு இலக்கியார்த்தத்தினால் பொருள்கொள்வார்கள்; திறமாக அவ்விலக்கணையையும் மூன்றுவிதமாகச் சொல்லுவார்கள்; அவற்றிற்கு விட்ட இலக்கணை எனவும், விடாத இலக்கணை எனவும், விட்டும் விடாத இலக்கணை எனவும் நாமங்களாம்.

(இ - ம்):—இலக்கணையின் நாமங்களைக் கூறினதாம்.

[அ - கை]:—அவற்றிற்கு உதாரணங் கூறல். (71)

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கருப்புச் சேப்
போடு மென்றும், தங்கிய சோயந் தேவ தத்தனென்
றுஞ்சொல் வார்கள், இங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிந்த
மூன் றுரைக ளாலே, துங்கநூல் விரோத மான
சொல்லெலாம் பொருளாந் தானே.

(இ - ள்):—கங்கைக்கண் இடைச்சேரி எனவும், கருமை செம்மைகள் செல்லுகின்றன எனவும், தங்காநின்ற அவனே யிவனென தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருடன் என

வும் உரைப்பார்கள்; இவ்விடத்து உதாரணங்களாகக்கொண்டு இம்மூன்று இலக்கணைப் பொருள்களினால் மேலான சாஸ்திரங்களில் அர்த்தம்பொருந்தாமல் வேறுபடுகின்ற வாக்கியங்களனைத்தும் அருத்தமாம்.

(ப - ம்):—கங்கைக்க ணிடைச்சேரி யென்னுமிடத்து, கங்கையினிடத் திடைச்சேரி யிருக்குமா? அதன் கரையி லிருக்கு மென்று அதைவிட் டிதைக் கொள்வது விட்ட இலக்கணை யென்பார்; 'கங்கையிற் கோஷம்' எனவும், கருமை செம்மை செல்லுகின்றன என்னு மிடத்து அவைகள் தனியே செல்லுமா? கருமை நிறமாகிய பசுவும் செம்மை நிறமாகிய குதிரையுஞ் செல்லுகின்றன என்று அந்நிறத்தைவிடாமல் அவ்வான்மாக்களைக் கொள்வது விடாத இலக்கணை என்பார்; 'கருப்புச் சேப்போடும்' எனவும், அவ்விடமும் அக்காலமும் அவ்வேடமும் உள்ள அவனே இவ்விடமும் இக்காலமும் இவ்வேடமும் உள்ள இவன் என அவைகளை நீக்கி இப்புருடனை மாத்திரங் கொள்ளும்போது, அவ்விடம் முதலானவைகள் நீங்கி இப்புருடன் மாத்திரம் இருக்கின்றதை விட்டும்விடாத இலக்கணை யென்பார்; 'தங்கிய சோயந் தேவதத்தன்' எனவும், இவ்விலக்கணை வாக்கியப்படி பொருள்கோடலே நூல்களனைத்தினு முள்ள அவிரோதமான பொருள் கோடலென்பார்; 'இந்தமூன் றுரைகளாலே துங்கநூல் விரோதமான சொல்லெலாம் பொருளாம்' எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—தொம்பதார்த்தத்தை விட்ட இலக்கணையால் தரிசிக்க வேண்டுமென்பது, தூலமுதல் அவித்தை பரியந்தமான சரீரத்திரயங்களை விட்டு, அவைகட்கு விலக்ஷணமான கூடஸ்த சைதன்னியத்தைத் தரிசிப்பதும்; தற்பதார்த்

தத்தைவிடாத இலக்கணையால் தரிசிக்க வேண்டுமென்பது, சைதன்னியம் ஆனந்தானுபூதி யின்றி விளங்காமையால் இச் சைதன்னியத்தை விடாமல் ஆநந்தோப் பிரமத்தைத் தரிசிப்பதும், அசிபதார்த்தத்தை விட்டும்விடாத இலக்கணையால் தரிசிக்க வேண்டுமென்பது, ஆநந்தமின்றி யறியவும், அறிவின்றி ஆநந்தமு மின்மையால், அவைகளின் பேதமானதுவிதத்தை விட்டு, அபேதமான அத்துவித வஸ்துவை விடாமல் தரிசிப்பதுமாம். (72)

இதுவுமது

பன்னிய சோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி
யார்த்தம், அன்னிய தேயங் கால மவனிவ னென்ப
வெல்லாம், சொன்னவிவ் விரோதம் விட்டுத் தொகை
யிலக்கியம் விடாமல், உன்னிடிற் றேவ தத்த னொரு
வனை வெளியாக் காட்டும்.

(இ - ள்):—முன்சொன்ன அவனே இவனென்னும் பதங்களுக்கு வாச்சியார்த்தமானது வேறான தேசமும் காலமும் அவன் இவனென்பனவாகச் சொல்லப்பட்ட விரோதமாயுள்ள இவ்வனைத்தையும் விடுத்து முடிவில் இலக்கியார்த்தத்தை விடாமல் சிந்திக்கில் தேவதத்தனென்னு மொரு புருடனையே பிரத்தியக்ஷமாகக் காண்பிக்கும்.

(இ - ம்):—இவ்விலக்கணையின் பொருளொருமையை ஒன்றாகத் தெரிவித்ததாம். (73)

[அ - கை]:—இத்திருஷ்டாந்தப்படி தாஷ்டாந்தத்தை விளக்குதல்.

தத்துவப் பதங்க டாமுஞ் சாட்சியாய்ப் பிரம
மான, வத்துவை விடாமற் பேத வாச்சியார்த்
தத்தை விட்டு, நித்தமு மதுநீ யாகு நீயது வாகு
மென்னும், அர்த்தமு மகண்ட மென்றே யசிபத
வைக்கியங் காட்டும்.

(இ - ள்):—மகாவாக்கியமான அது நீ என்னும் பதங்கள் பிரமமாயும், சாக்ஷியுமாயுமுள்ள சேதனபாகமான இலக்கியார்த்தத்தை விடாமல் பேததர்மங்களையுடைய வாச்சியபாகங்களை விடுத்து, சர்வகாலமும், பிரமமே நீயாம், நீயே பிரமமாம் என்று சொல்லும் அசிபதத்தின் பொருளும் ஏகமே என்று ஐக்கியத்தை யுணர்த்தும்.

(இ - ம்):—ஆசிரியர் உபதேசப்படி வேத நிச்சயம் இருப்பது தோன்ற அதின் முடிவான மகாவாக்கியத்தின் இலக்கியார்த்தமான கூடஸ்த பிரமத்தின் ஒருமையை உணர்த்தியதாம். (74)

[அ - கை]:—இவ்வத்துவிதமான சுவானுபூதியே தானாக விளங்குவாய் எனல்.

கடநீரின் மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்டு
பொய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன்
றுமெப் போதும், இடமான பிரமஞ் சாக்ஷி யிரண்டு
மெப் போது மேகம், திடமாகச் சுவானு பூதி
சிவோகமென் றிருந்தி டாயே.

(இ - ள்):—கடசலத்திலும் மேகசலத்திலும் தோற்றுகின்ற பிரதிபிம்ப ஆகாயமான இரண்டும் மித்தையேயாம்; கடாகாயமும் மகாகாயமும் எக்காலமும் கலந்து ஏகமாகும்;

(அதுபோல) வியாபகமான பிரமமும் கூடஸ்தனும் ஆகிய இரண்டு சைதன்னியமும் எக்காலமும் ஒன்றேயாம்; ஆதலின் ஸ்திரமாகச் சுவானுபூதியாகிய சிவோகம் என்று இருப்பாய்.

(இ - ம்):—சுருதி குருவாக்கியார்த்தம் ஒன்றுபட்ட அத்துவிதமான சுத்த சைதன்னியமே தானாக விளங்குவாய் என, மௌன நிலையை உணர்த்தி, ஆசிரியர் மௌனமாயிருந்தா ரென்பதாம். (75)

[அ - கை]:—குருவாக்கியப்படி சமாதியில் தன்னைத் தரிசித்தல்.

தஞ்சமாங் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப்பாமல், பஞ்சகோ சமுங் கடந்து பாழையுந் தள்ளியுள்ளில், கொஞ்சமா மிருப்பும் விட்டுக் கூடஸ்த பிரம மென்னும், நெஞ்சமு நழுவி யொன்ருய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான்.

(இ - ள்):—தனக்கு உயிர்த்துணையான ஆசிரியரனுக்கிரகஞ்செய்த தற்பத தொம்பத சோதனை செய்த மார்க்கங்கள் தவருமல் ஐந்து கோசங்கட்கும் விலட்சணனுய் அங்ஙனங் கண்ட சூனியத்தையும் நீக்கி, உள்ளத்தில் அற்பமாகத் தோற்றியிருக்கின்ற ஸ்மரணத்தையும் விடுத்து, கூடஸ்த பிரமம் என்கின்ற நினைவும் இறந்து அத்துவிதமாயிருந்த பரிபூரணஸ்வரூபத்தைத் தரிசித்தான்.

[அ - கை]:—சமாதிகூடி சுவானுபூதிமய மாதல்.

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுந்தியே யகண்டமாகித், தனுக ரணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்

தாய், மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற் குருவுங்காண, நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவமானுன்.

(இ - ள்):—சுவானுபவமாகிய நிரதிசயாநந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கி, அகண்டாகாரமாய்த் தேகேந்திரிய அந்தக்கரணம் முதலிய அனைத்தும் நசித்து, சின்மாத்திரானுபவத்தினுல் மனம் பூரணமாகி, பூரணமே திருஉருக்கொண்ட ஆசிரியரும் பார்க்கும்படி நனவிற் சுழுத்தியை அடைந்து, நற்சீடன் தனதியல்பான ஸ்வரூபமாக விளங்கினுன்.

(இ - ம்):—சுருதி குருவாக்கியப்படி சுவானுபவம் விளங்கிற்றென்பதாம். (77)

[அ - கை]:—சமாதியினின்றும் வெளிப்படல்.

அளிமக னெடும்போ திவ்வா ருன்பின் மனது மெல்ல, வெளியில் வந்திட வுணர்ந்தான் விமலதேசிகனைக் கண்டான், துளிவிழி சொரியப் பாதந் தொழுது வீழ்ந்தெழுந்து சூழ்ந்தான், குளிர்முகச் சுவாமி கேட்கக் கும்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

(இ - ள்):—கனிவுள்ள சீடனுனவன் வெகுநேரம் இவ்வண்ணமாக விளங்கின பின்பு, ஸ்வரூப சமஸ்காரமான மனது மெள்ள அச்சமாதியினின்றுந் தூரிதமாய் வெளிப்பட, கண்கள் அறிந்தவனுய் நிர்மலமான ஆசாரியரைப் பார்த்துக் சாஷ்டாங்க ஆநந்தபாஷ்பம் பொழிய அவரது பாதத்தில் நமஸ்காரஞ்செய்து, பின்பெழுந்து வலம் வந்து பிர்மாநந்தம் விளங்குகின்ற முகத்தையுடைய ஆசாரியர் கேட்கும்படி சிரசின்மேல் அஞ்சலியோடு நின்று துதிப்பான்.

(இ - ம்):—சமாதி அனுபவ சமஸ்காரத்தோடு சகநிட்டைக்கு வெளிப்பட்டதாம். சகநிட்டை - சதாநிட்டை. (78)

[அ - கை]:—கைம்மாறு காணேன் எனக் குருவைத் துதி செய்தல்.

ஐயனே யெனது ளேநின் றனதுசென் மங்க ளாண்ட, மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குரு வே போற்றி, உய்யவே முத்தி நல்கு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன், செய்யவே றொன்றுங் காணேன் றிருவடி போற்றி போற்றி.

(இ - ள் :—ஆசாரியரே ! என துள்ளத்தினின்று அளவிறந்த பவங்கள் தோறும் ஆளாநின்ற கர்த்தனே! அனுக்கிரகிக்கும் நிமித்தம் மானிட வடிவுகொண் டெழுந்தருளிய ஆசிரியரே! வணங்குகின்றேன்; அடியேன் ஈடேறும் பொருட்டு வீடளித்த சகாயத்திற்கு ஒரு கைம்மாறு அடியேன் செய்ய மற்றொன்றுங் காண்கிலன்; ஆகையால் தேவரீர் அழகிய பாதங்களைத் துதிக்கின்றேன். (79)

[அ - கை]:—சமாதி அனுபவம் பெற்ற சீடனை நோக்கிச் சகநிட்டை அனுபவம் உதயமாம்பொருட்டு உன தனுபவந் தடையின்றி விளங்குமெனில் அஃதே கைம்மாறு எனக் கூறுதல்.

சிட்டனிவ் வாறு சொல்லத் தேசிகர் மகிழ்ந்து நோக்கிக், கிட்டவா வென விருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வார், துட்டமாந் தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொரூப ஞான, நிட்டனா யிருப்பா யாகி னீசெய்யு முதவி யாமே.

(இ - ள்):—சீடனானவன் இவ்வண்ணந் துதித்துரைக்க, ஆசிரியரானவர் மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து, சமீபத்தில் வாவென்று அழைத்து இருக்கச் செய்து, கருணையோடும் அனுக்கிரகஞ் செய்வார்; பொல்லாதனவாகிய பிரதிபந்தங்கள் மூன்றும் தொடர்ந்து வாராமல் ஸ்வரூப சைதன்னிய சமாதியை உடையவனாய் இருப்பாயானால் இஃதே நீ எனக்குச் செய்யுங் கைம்மாறாகும்.

(இ - ம்):—தானென அனுபவமான சுகபோகத்தைத் தவிர வேறு கருதாமல் இருக்கவேண்டு மென்பதாம். (80)

[அ - கை]:—அனுபவமான அத்துவித ஞானந் தடைகளினால் நீங்குமோ? சீடனை நோக்கி அவைகளுண்டானால் அனுபவந் திறமாக விளங்காது எனல்.

நீநானென் றிரண் டில்லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும், நாஞகத் தெளிந்த ஞான நழுவுமோ குருவே யென்றான், தானாகும் பிரம ரூபஞ் சற்குரு நூலாற் றோன்றும், ஆனாலுந் தடைக ளுண்டே லனுபவ முறைத்தி டாதே

(இ - ள்):—நீ எனவும் நான் எனவும் துவிதமின்றி அத்துவிதமாக வியாபித்த பரிபூரணமாய் எவ்விடத்தும் தானாக வறிந்த சைதன்னியமானது, ஆசாரியரே! நழுவுமோ? என்று கேட்டான்; தன் மயமான பிர்மஸ்வரூபமானது உபதேசத்தினாலும் வேதாந்த சாஸ்திரங்களினாலும் உதிக்குமானாலும் பிரதிபந்தங்க ளிருக்குமானால் அவ்வனுபவம் ஸ்திரப்படாது.

நீ என்பது முன்னிலையிற் குருவாக விளங்கிய ஆனந்த மெனவும், நான் என்பது தன்மையிற் சீடனாக விளங்கிய அறிவெனவுங் கொள்க. (81)

[அ - கை]:—தடைகளையும் அவற்றை நீக்கும் உபாயங்களையுங் கூறல்.

தடைகளே தெனிலஞ் ஞானஞ் சந்தேகம் விபரீ
தங்கள், படர்செயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப் பழக்
கத் தாலே, உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்
ஞானங் கெடுமி வற்றைத், திடமுடன் கெடுப்பாய்
கேட்டல் சிந்தித்த றெளித லாலே.

(இ - ம்):—அத்தடைகள் யாவை யென்றால், அஞ்ஞானமும் சந்தேகமும் விபரீதங்களுமாம்; துன்பஞ் செய்யும் இம் மூன்று தடைகளும் அநந்த சென்மப் பழக்கத்தினால் அடிக்கடி வரும்; அங்ஙனம் வருமாகில் மேலான ஞானம் மறைபடும்; இத்தடைகளைத் திடமாகச் சிரவணத்தினாலும் மனனத்தினாலும் நிதித்தியாசனத்தினாலும் நீக்குவாய். (82)

[அ - கை]:—தடைகள் உளவாயின் அனுபவம் விளங்காதெனத் திருஷ்டாந்த முகத்தால் அறிவித்தல்.

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட்
டாது, மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந் தமும்வே
வாது, சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல் சிந்தித்த றெளித
லாலே, விக்கின மடஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு
வாயே.

(இ - ள்):—மந்திரத்தினால் நெருப்பானது ஸ்தம்பனமானால் சற்றும் எரிக்கமாட்டாது; அதுபோல அஞ்ஞானம்

சந்தேகம் விபரீதங்களால் தடையுண்ட தத்துவஞானத்தால் இடைவரப்பட்ட திரிசிய வாசனையுங் கெடாது; ஆதலால் இடைவிடாமற் பழக்கஞ் செய்து சிரவணத்தினால் ஞானத்துக்குத் தடையாகிய அஞ்ஞானத்தையும் மனனத்தினால் சந்தேகத்தையும் சுவானுபவமாய்த் தெளிதலினால் கற்பிதமான திரிசியத்தையும் நீக்குவாய். (83)

[அ - கை]:—அத்தடைகளின் இயல்பு கூறல்.

பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட் டுவதஞ்
ஞானம், குரவன் வாக்கிய நம்பாமற் குழம்பின
மனஞ்சந் தேகம், திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா
னென்று முள்ளே, விரவிய மோகந் தானே விபரீத
மென்பர் மேலோர்.

(இ - ள்):—திருக்கு ஸ்மரணத்தை மறைத்துத் திரிசியத்தைக் காண்பிப்பது அஞ்ஞானமாம்; ஆசாரியர் உபதேச வாக்கியார்த்தத்தை நம்புதல் செய்யாமல் மனக்கலக்க முறுதல் சந்தேகமாம்; நிலையில்லாத சகம் சத்தியமெனவும், சரீரம் யானெனவும், மனத்தின்கண் பொருந்தின மயக்கமே விபரீதம் என்றுஞ் சொல்லுவார்கள் மகான்கள். (84)

[அ - கை]:—அத்தடைகளைக் கெடுக்குங் கேட்டல் முதலியவைகளின் இயல்பு கூறல்.

தத்துவ வனுபோ கந்தான் சாதித்தல் கேட்ட
லென்பார், ஒத்துள பொருளு கத்தா லுசாவல்
சிந்தித்த லென்பார், சித்தமே காந்த மான தரிசனந்
தெளித லென்பார், நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வா
ணம் பெறுவாய் நீயே.

(இ - ள்):—மகாவாக்கியார்த்தமான பிரமோப தேசத்தைக் குருமுகமாகப் பெறுதலைக் கேட்டல் என்றுரைப்பார்கள்; அதன் ஐக்கியார்த்தத்தை விசாரித்தலைச் சிந்தித்தல் என்று சொல்லுவார்கள்; மனமானது தனிமையான சுவானுபூதியைத் தரிசித்தலைத் தெளிதல் என்று சொல்லுவார்கள்; எப்போதும் இவ்வண்ணம் அனுசந்தத்தினால் நீ முத்தியையடைவாய்.

(இ - ம்) :—அஞ்ஞானம் முதலிய தடைகளைக் கேட்டல் முதலிய உபாயங்களால் கெடுக்கிற் சுவானுபவந் தடையின்றி விளங்கும் என்பதாம். (85)

[அ - கை]:—அக்கேட்டல் முதலியவைகள் வேண்டுங் கால அளவு கூறல்.

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு முன்
பால், அத்தனை நாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செய
லும் வேண்டா, நித்தமும் வெளிபோற் பற்று றேய
மாத் திரமாய்ச் சீவன், முத்த ரானவர் விதேக முத்தி
பெற் றிருப்ப ரென்றும்.

(இ - ள்) :—எவ்வளவுகாலம் காண்பானும் காட்சியும் இருக்குமோ அவ்வளவு காலமும் இக்கேட்டல் முதலிய மூன்றும் வேண்டும்; அதற்குமேல் ஓரனுஷ்டானமும் வேண்டுவதில்லை; எப்போதும் நான்கு பூதத்தினாலுந் தாக்கற்றிருக்கின்ற ஆகாயத்தைப் போலத் திரிசியங்களிற் பற்றறுநிற்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபமாய் சீவன்முத்தியை யடைந்தவர்கள் எப்பொழுதும் விதேக கைவல்யத்தை அடைந்திருப்பார்கள்.

(இ - ம்) :—காண்பானுங் காட்சியும் நீங்கி ஸ்வரூபந் தானாகிற பரியந்தம் கேட்டல் முதலியவைகளைப் பழகல் வேண்டும் என்பதாம். (86)

[அ - கை]:—அச் சீவன்முத்தர்கள் தொகையும் நாமமுஞ் சொல்லி அவர்களின் இயல்பு கூறத் தொடங்கல்.

ஞானமார் சீவன் முத்தர் நால்வகை யாவர்
கேளாய், வானிகர் பிரம வித்து வான்வரி யான்வ
ரிட்டன், ஆனவர் நாம மீதா மவர்களிற் பிரம வித்
தின், தானமு மற்றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்
வேன்.

(இ - ள்):—ஞானநிறைந்த சீவன்முத்தர்கள் நான்கு விதமாவார்கள். அவர்களது பெயர், ஆகாயத்துக்கொப்பான பிரமவித்து, பிரமவான், பிரமவரியான், பிரமவரிட்டன் ஆகிய இவையாம்; அவர்களுக்குள் பிரமவித்தின் நிலையையும் ஏனைய மூவருடைய தாரதம்மியத்தையுஞ் சொல்வேன் கேட்பாயாக. (87)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—சீவன்முத்தர்களில் பிரமவித்தின் இயல்பு கூறல்.

தீரராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெளியு
முன்னம், வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச்
சிரமஞ் சொன்ன, பாரகா ரியமா னாலும் பலர்க் குப
காரமாக, நேரதாச் செய்வார் தீர்ந்த நிலைவிடாச்
சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்) :— நிரமுள்ளவர்களாய்ப் பிரமவித்தாய்த் தெளிந்த சீவன்முத்தர்கள் இங்ஙனந் தெளிவதற்கு முன்பு உரிமையாயிருந்த தங்களுடைய வர்ணாச்சிரமங்களைக் குறித்துக் கன்மநூலாற் சொல்லப்பட்டவைகள் வருத்தமான கருமங்களாயினும் யாவர்க்கும் அனுகூலமாகக் கிரமமாக அவற்றைச் செய்வார்கள், முடிவான நிச்சயத்தைவிட்டு நீங்கார்கள்.

(இ - ம்):—பிரமவித்து லோகோபகார நிமித்தம் சற்கருமத்தை அனுஷ்டிப்பான் என்பதாம். (88)

இதுவுமது

காமமா திகள்வந் தாலுங் கணத்திற்போ மனத்
திற் பற்றார், தாமரை யிலைத்தண் ணீர்போற் சகத்
தொடுங் கூடி வாழ்வார், பாமர ரெனக்காண் பிப்பார்
பண்டிதத் திறமை காட்டார், ஊமரு மாவா ருள்
ளத் துவகையாஞ் சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்):—காம முதலியவைகள் ஒருபோது நேரிட்டாலும் அநிச்சாபிராரத்தமாகக் கணத்தில் நீங்கும்; மனத்தில் வையார்கள்; தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல உலகத்தாருடன் சேர்ந்து வாழ்வார்கள்; அஞ்ஞானிகளைப்போலக் காட்டுவார்கள்; வித்துவத் திறத்தைக் காண்பியார்கள்; உள்ளத்தின்கண் நித்தியாநந்தத்தையுடைய பிரமவித்தானவர்கள் மௌனமாயு மிருப்பார்கள்.

காமமாதிகள் வந்தாலும் என்ற வும்மை அவைகள் வாரா என்பதை உணர்த்தியதாம்.

(ப - ம்):—பிராரத்தம் அனுபவித்துத் தீரும்படியான இச்சை யாதிகள் ஒருபோது ஏகதேசமாக உதிக்கினும் அவைகள் ஆத்மசுகத்தை விளக்குதற்கு வெஞ்சகமா நின்று

விளக்கித் தான் உடனே நசித்தலின், "காமாதிகள் வந்தாலுங் கணத்திற்போம்" எனவும், மனம் பூரணாநந்தமாகத் தெளிந்திருத்தலின், "மனத்தில் பற்றார்" எனவும், உலகருடன் மனம் ஒவ்வாமல் வாக்குங் காயமும் ஒத்திருத்தலை, "தாமரையிலைத் தண்ணீர்போற் சகத்தோடுங்கூடி வாழ்வார்" எனவும், எவரெவர் எங்ஙனம் எங்ஙனம் வஸ்து நிச்சயம் கூறினும் அந்நிச்சியங்கள் அனைத்தும் தமது சுவானுபவத்திற் கொத்தலின் அவைகளை மறுக்க அறியாத பேதையர்கள் போலக் காட்டுதலை, "பாமரரெனக் காண்பிப்பார்" எனவும், அங்ஙனம் நிச்சயித்த நிச்சயங்கள் அனைத்துந் தமது அனுபவ வியாபகத்திற்கு அங்கமாகத் தாம் அவைகளின் அங்கியாக விளங்கும் அனுபவத்தை அறிவியாதிருத்தலை, "பண்டிதத்திறமை காட்டார்" எனவும், துரியாதீதமான மகாமௌனமாயிருத்தலை, "ஊமருமாவார்" எனவும், மனஞ்சென்ற இடமெல்லாஞ் சிதாநந்தமாக விளங்குதலை, "உள்ளத் துவகையாம்" எனவுங் கூறினார்.

(இ - ம்):—பிரமவித்தின் அனுபவ விலாசத்தைக் கூறினதாம்.

இதுவுமது

பேதகன் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாநா வாகும்,
ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க் கான வாகும்,
மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வர் வாணிபஞ் செயினுஞ்
செய்வர், பூதலம் புரப்ப ரையம் புகுந்துண்பர் சீவன்
முத்தர்.

(இ - ள்):—அறிவின்மையான சஞ்சிதகன்மத்தால் உண்டான பிராரத்த கன்மம் பலவிதமாம்;—ஆதலினால்,

விருத்திகள் அவரவர்களுக்கு நியமித்தவையாம்; பிரமவித்தானவர்கள் மகா தவத்தைச் செய்தாலுஞ் செய்வார்கள்; வியாபாரஞ் செய்தாலுஞ் செய்வார்கள் பூமிபாலனஞ் செய்தாலுஞ் செய்வார்கள்; பிச்சை வாங்கிப் புசித்தாலும் புசிப்பார்கள்.

(இ - ம்):—பிரமவித்து எத்தொழிலைச் செய்யினும் அவைகள் பிரார்த்த கன்மமே அன்றி அவர்க்கில்லை என்பதாம். (90)

இதுவுமது

சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது நினையார்
கண்முன், நின்றது புசிப்பார் வெய்யி னிலவாய்விண்
விழுது வீழ்ந்தும், பொன்றின சவம் வாழ்ந்தாலும்
புதுமையா யொன்றும் பாரார், நன்றுதீ தென்னார்
சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்.

(இ - ள்):—முன் நீங்கினவைகளை நினைத்து வாடார்கள்; எதிர்காலத்து வரும் பொருளை நினைத்து மகிழார்கள்: நிகழ்காலத்துள்ள பொருளைப் பிராரத்தமென்று அனுபவிப்பார்கள்; உஷ்ண கிரணமானது அமிர்த கிரணமாய் ஆகாயத்தினின்று விழுதாக இறங்கினாலும், மரித்த பிரேதஞ் சீவித்தாலும், அதிசயமாக ஒன்றையுங்காணார்கள்; இது நன்றென்றுந் தீதென்றுஞ் சொல்லார்கள்; சாக்ஷியாய் மத்தியகதமாய் விளங்கிய பிரமவித்துக்கள்.

(ப - ம்):—முன்புள்ள அறிவின்மையையும் பின்புள்ள திரிசிய உணர்வையுங் காணாது நடுநிலையாகிய பரவுணர்விற் சுகித்திருத்தலின், "சென்றது கருதார் நாளைச் சேர்வது

நினையார் கண்முன், நின்றது புசிப்பார்" எனவும் சகல விசித்திரமும் தமது லீலையாகக் கருதி அவைகளில் வியப்புறா திருத்தலின், "வெய்யி னிலவாய் விண் விழுது வீழ்ந்தும் பொன்றின சவம் வாழ்த்தாலும் புதுமையா யொன்றும் பாரார்" எனவும், சர்வமுந் தமது சித்துருவமாக விளங்குதலின், "நன்றுதீ தென்னார்" எனவும், மத்தியகத சர்வசாக்ஷியான தாம் அத்துவிதமாக விளங்குதலின், "சாட்சி நடுவான சீவன் முத்தர்" எனவுங் கூறினார்.

(இ - ம்):—பிரமவித்து மனம் அடங்கி அனுபவமாய் நிற்றலின் ஒன்றைக் கருதுதலும் வியப்புறுதலும் இலன் என்பபதாம். இந்நான்கு செய்யுளில் மூந்தின பிரமவித்தின் இயல்பைக் கூறினதெனக் கொள்க. (91)

[அ - கை]:—மற்ற மூவர் இயல்பு கூறல்.

பின்னைமூ வரிலி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதி
யோகம், தன்னையுற் றிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்
தந் தானுய், உண்ணுவோன் வரன்வேற் றோரா
லுணர்பவன் வரியா னாகும் அன்னியர் தம்மாற்
றன்னா லறியாதோன் வரிட்ட னாமே.

(இ - ள்):—மற்ற மூன்று பேர்களில் பிரமவரன் பிரமவரியான் என்னும் இரண்டு சீவன் முத்தர்களும் 'சமாதி ஞானத்தை அடைந்திருப்பார்கள்; தேகஞ் சஞ்சரிக்கும் பொருட்டுத் தானுய் உணவு முதலியவற்றை நினைப்பவன் பிரமவரனும்; அன்னியராகிய சீடர் முதலியோரால் உணவு முதலியவைகளைக் கொள்ள வறிபவன் பிரமவரியானும்; பிறராலும் தன்னாலும் அவ்வுணவு முதலியவைகளைக் கொள்ள வறியாதவன் பிரமவரிட்டனும்.

பிரமவரிட்டன் சமாதியில் அதீதமானவன் எனக் கொள்க.

(இ - ம்):—பின்னுள்ள பிரமவரன் பிரமவரியான் பிரம வரிட்டன் இவர்கள் இயல்பைக் கூறினதாம். (92)

[அ - கை]:—இந்நால்வர் பயன்களைக் கூறல்.

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னுலு முத்தி,
சரியாகும் பாடு பட்ட சமாதிக்குப் பலனே தென்
ருல், பெரிதான திட்ட துக்கம் பிரமவித் தனுப
விப்பான், வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ்
சுகமாய் வாழ்வார்.

(இ - ள்):—திரிலோகத்திலுங் கிடைத்தற்கரிய இச்சீவன் முத்தர்கள் இவ்வண்ணம் அநந்தரானுலும், அவரடைந்த ஞானத்தில் தாரதம்மிய மின்மையால் வீடு ஒரு தன்மைத்தாம்; வருத்தமுற்றுச்செய்த நிஷ்டைக்குப் பிரயோசனம் யாதென்னில்; பிரமவரியானும் பிரமவரனும் பிரம வரிட்டனும் நிரதிசயாநந்தமாக வாழ்வார்கள்; ஏனைய அச்சமாதியில் பாடுபடாத பரமவித்தானவன் பிராரத்தவசத்தால் நேரிடும் பெருந் துன்பங்களை அனுபவிப்பான்.

(இ - ம்):—இச்சீவன் முத்தர்கள் பிராரத்தத்தினுல் வருஞ் சுக துக்கானுபவத்தில் தாரதம்மியராயினும் பிரமாநந்த கைவல்யப்பேற்றில் அஃதிலர் என்பதாம். (93)

[அ - கை]:—பெத்தமுத்தர்களின் இயல்பு கூறல்.

பிரமஞா னிகளுங் கன்மப் பேதையர் போலே
வாழ்ந்தால், திரமுறு மஞ்ஞானம் போய்ச் செனி
யாத வழியே தென்னின், பரவுமா காய மொன்றிற்

பற்ருது மற்றை நாலும், விரவின தோடுங் கூடும்
விதமிரு வோரு மாவார்.

(இ - ள்):—ஸ்வரூபஞானிகளும் கன்மிகளான அஞ்ஞானிகளைப்போலச் சீவித்திருந்தால், நிலையாகத் தோற்றிய அறியாமை நசித்து இனிப் பிறவாத மார்க்கம் யாதென்ருல்; வியாபித்திருக்குங் ககனமானது ஒன்றிலுந் தோயாதிற்க, மற்றை நான்கு பூதங்களும் ஒன்றுடனொன்று கலக்கும், இவ்விதமாக ஞானி அஞ்ஞானிக ளிருவரும் ஆவர்.

(இ - ம்):—ஞானி அஞ்ஞானிகளின் கிரியை ஒன்ருயினுங் கருத்து வேறு என்பதாம். (94)

[அ - கை]:—சீவன் முத்தர்களின் தரிசன மகிமை சொல்லி அவர்கள் விவேக முத்தான வழி சொல்லத் தொடங்கல்.

சீவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய னெடுமா
லான, மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து
சன்ம பாவன மானு ரென்று பலமறை முழங்கு
மிப்பால், மேவருஞ் சீவன் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ
கேளாய்.

(இ - ள்):—சீவன் முத்தர்களைத் தரிசித்தவர்கள் சிவனும் பிரமனும் திருமாலும் ஆகிய மும்மூர்த்திகளு மிக மகிழத் தவங்க ளனைத்து முடித்துப் பவம் பரிசுத்தமானுர்களென்று அநந்தவேதங்கள் முறையிடுகின்றன; இனி அறிதற்கரிய சீவன் முக்தர்களடையும் விதேகமுத்திப் பலத்தையும் நீ கேட்பாயாக.

சன்ம பாவனமானு ரென்பது ஞானதனுவாயினு ரெனக் கொள்க. (95)

[அ - கை] :—கன்மத்திரய ஒழிபு கூறல்.

பஞ்சினை யூழித் தீப்போற் பலசன்ம விவித வித்
தாம், சஞ்சித மெல்லா ஞானத் தழல்சுட்டு வெண்ணீ
ருக்கும், கிஞ்சிலா காமியந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப்
போகும், விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையது பவத்
துத் தீரும்.

(இ - ள்):—பஞ்சை வடவைத்தீ எரிப்பதுபோல அநந்த பவங்க ளுண்டாவதற்குப் பலவித விதைகளான சஞ்சித கன்மங்கள் அனைத்தையும் ஞானக்கினியானது எரித்து வெண்மையாகிய சாம்பலாக்கும்; ஆகாமிய கன்மமானது அற்பமும் நெருங்காமல் நீங்கும்; சேடித்த பிராரத்த கன்மமானது மூன்று விதமாக அநுபவித்து நீங்கும்.

சஞ்சிதம்—சென்ற செனனங்களிற் செய்யப்பட்டு பலனனுபவிக்காமல் நின்ற கருமம். பிராரத்தம்—சென்ற சனனங்ளிற் செய்யப்பட்டு வர்த்தமான சனனத்துக்கு ஏதுவாகிய கருமம். ஆகாமியம்—வர்த்தமான சனனத்திற் செய்யப்பட்டு மறுசனனத்துக்கு ஏதுவான கர்மம்.

மூவிதமான இச்சை அனிச்சை பாவிச்சை என்பனவாம். (96)

[அ - கை]:—இருவினை நீங்கும் வகை கூறல்.

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குநாட்
செய்த கன்மம், மறுமையிற் றொடர்ந் திடாமன்
மாண்டுபோம் வழியே தென்னின், சிறியவ ரிகழ்ந்து
ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வர், அறிபவ
ரறிந்து பூசித் தறமெலாம் பறித்துண் பாரே.

(இ - ள்):—சாந்தத்தினால் பிராரத்த கன்மத்தை அனுபவிக்குங் காலத்தில் சீவன் முத்தர்கள் செய்யுங் கருமங்கள் மேற்பிறவியைக் கொடுப்பதற்குத் தொடர்ந்து வாராமல் நசிக்கும் மார்க்கம் யாதென்றால்; மூடர்கள் நிந்தித்து ஞானவான் செய்யும் பாவகன்மத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுவார்கள்; விவேகிகள் சிவசொரூபமென் றறிந்து ஆராதித்து அவர்கள் செய்யுந் தருமங்க ளனைத்தையும் கவர்ந்து அனுபவிப்பார்கள். (97)

[அ - கை]:—சரீரத்திரய ஒழிபு கூறல்.

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தீயா லவித்தையா முடலீ
றுமே, பெரியதூ லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழு
மந் நேரம், உரியசூக் கும சரீர முலையிரும் புண்ட
நீர்போல், துரியமாய் விபுவாய் நின்ற சொருபத்தி
லிறந்து போமே.

(இ - ள்) :—அரிதற்கரிய ஞானக்கினியினால் காரண சரீரம் நசிக்கும்; பருத்த தூலசரீரமும் காலநியமப்படி பிரேதமாம்; அப்போது சாதனத்துக்குரித்தான சூக்கும தேகமானது கொல்லன் உலையிற் காய்ந்த அயமானது கிரகித்த சலத்தைப்போலத் துரியமாகவும் வியாபகமாகவும் இருந்த பிரமஸ்வரூபத்தில் நசிக்கும்.

(இ - ம்):—சஞ்சிதவினையுங் காரண சரீரமும் பரஞானத்தினால் கெடுதலும், ஆகாமிய வினையுஞ் சூக்கும தேகமும் அந்த ஞானத்தில் லயமாகுதலும், பிராரத்த கன்மமுந் தூலதேகமும் நியமித்தகால அளவில் நீங்குதலும் ஆம் என்பதாம்.

[அ - கை]:—விதேக முத்தியின் இயல்பு கூறல்,

கடமெனு முபாதி போனற் ககனமோன் ருனற் போல, உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தர், அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி நின்ற, டடிதிகழ் விதேக முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும்.

(இ - ள்):—குடமென்கிற உபாதி நீங்கினல் கடாகாய முதலிய நான்கும் ஏகமான துபோல, மூன்று தேகமென்கிற உபாதி நீங்கின க்ஷணம் சீவன் முத்தரானவர் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாய் உட்புற மின்றி எப்போது மிருந்த வண்ணம் விளங்குகின்ற விதேக முத்திப் பதத்தைப் பெற்றிருப்பார்.

[அ - கை]:—இவ்வனுபவம் எஞ்ஞான்றும் விளங்குவது எனல்.

சொல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக், கல்லிய பின்பு தோன்றுங் கிணற்றின காயம் போல, ஒல்லையாம் பிரம நூலா லுற்றது போலே தோன்றும், எல்லையி னமெப் போது மேக மென் றிருந்தி டாயே.

(இ - ள்):—முன் அனுபவஞ் சொன்ன புத்திரா! எவ்விதத்தும் சூழ்ந்த ஆகாயம் இருக்கப் பூமியை அகழ்ந்தபின்பு உண்டானதுபோலத் தோற்றுகின்ற கூப ஆகாசம்போல, அநாதியாய் விளங்குகின்ற பிரமஸ்வரூபமானது ஆத்மஞான சாஸ்திரங்களால் உதித்ததுபோலத் தோன்றும்; பிரமாணு தீதமான சுத்த சைதன்னிய ஸ்வரூபமான யாம் எக்காலமும் ஒன்றே என்றிருப்பாய்.

(இ - ம்):—இப்போது உதித்ததுபோலத் தோற்றிய அனுபவஞ் சிருட்டிக்கு முன்னும் பின்னும் நடுவுமான எப்

போதும் இருந்து நித்திய திருத்தியாக விளங்கிய சச்சிதாநந்தமே யன்றி இப்போது உதித்தது அன்றென்பதாம். (100)

[அ - கை]:—சத்து அசத்து இவைகளின் உண்மையைத் தெரிவித்தல்.

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப நகர்சு னவூர், வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மலடிசேய் முய லின் கோடு, பீனமாந் தறிபு மானிப் பிரபஞ்ச மெல் லாம் பொய்யே, ஞானமெய் மகனே யுன்னை நம் மானை மறந்திடாதே.

(இ- ள்):—கானற்சலம் போலவும், சுத்திகா ரசிதம் போலவும், கந்தர்ப்ப நகரம்போலவும், சொப்பன நகரம் போலவும், ஆகாய நீலம்போலவும், ரச்சுசர்ப்பம் போலவும், வந்தியா புத்திரன்போலவும், சச விஷாணம் போலவும், பருத்தகட்டை சோரனைப்போலவும், பிரமத்தில் கற்பித மாகத் தோற்றுகின்ற இச்சகத்து அனைத்தும் மித்தையே யாம்; சுத்த சைதன்னியம் ஒன்றே உண்மையாம்; மாணாக் கனே! இங்ஙனம் விளங்கிய உனது ஸ்வரூப சைதன்னியத்தை நமதாக்கினைப்படிக்கு மறவாமல் அதுவாய் விளங்குவாய்.

(இ - ம்):—எப்போதுஞ் சத்தான சுகபோதம் இருக்கின்றதே அன்றி அசத்தான திரிசியங்கள் இல என்பதாம்.

தத்துவவிளக்கப் படலம்

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

சந்தேகந்தெளிதற் படலம்

[அ - கை]:—முன் படலத்தில் தத்துவமாகிய ஆநந்த பிரஞையை நிஷ்டா பிரஞையால் விளக்கி, இனிச்சொரூப பிரஞையினால் முன் கற்பனையாகத் தோற்றிய சீவேஸ்வரசகம் சிற்சுகாகாரமாக விளங்குவதை விளக்கும் பொருட்டுச் சந்தேகந் தெளிதலைக் கூறுகின்றார்.

நரர்குழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுரப்பிக்கு முபாயம் போல; பரமமாஞ் சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோ விருத்தி, திரநிலை பெறச்சந் தேகந் தெளிதலை மொழி கின் றேனே.

(இ - ள்):—மானிடர்கள் பள்ளங் கல்லி மெல்ல எடுத்து நட்ட நீண்ட ஸ்தம்பமானது அசைவின்றி ஸ்திரமாக நிற்கும் பொருட்டுக் குத்திக் குத்திப் பலப்படுத்துகின்ற யுத்தியைப் போலப் பிரமஸ்வரூபத்தில் பொருந்திய சித்தவிருத்தியானது ஸ்திரநிலையை அடையும் பொருட்டுச் சந்தேகந் தெளிதலைச் சொல்லுகின்றேன்.

இத்திட்டாந்தம் தூணகநநியாயமெனக் கொள்க, தூண - கம்பம், கநநம் - புதைத்தல், நியாயம் - திருஷ்டாந்தம்.

(ப - ம்):—தானல்லாத விஷயங்களை நீக்கித் தானாகிய பிரமத்திற் கலந்த மனம் அப்பிரமவியாபகமான பூரணவிருத்

தியில் சஞ்சரிக்குமிடத்தில் சர்வம் பிரமமயம் என்னுஞ் சாக்ஷாத்காரானுபவந் தடையின்றி விளங்குவதே விவகரித்தும் விவகரியாத நிலையாதலின், அதற்குத் தடையாய் உள்ளவைகளைக் களைதல் வேண்டுமென்பார்; "சொரூபந் தன்னிற் பற்றிய மனோவிருத்தித் திரநிலை பெறச் சந்தேகந் தெளிதல்."

(இ - ம்):—சித்தினிடத்து உதயமாய்ப் பகிர்முகம் இன்றி அச்சித்தில் கரைந்த மனமானது சென்ற இடமெல்லாம் சிதாநந்தமாக ரமிக்கும்பொருட்டுச் சந்தேகந் தெளிதலைக் கூறத்தொடங்கினதாம். (1)

[அ - கை]:—குருகுல வாசஞ் செய்யும் தன்மையைக் கூறல்.

நற்கருத் துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின் றோன், மர்க்கட நியாயம் போல மகாபூத விகாரந் தொட்டு, நிற்குண விதேக முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்னோன், சற்குரு வினைவி டாமற் சந்தத மனு சரித் தான்.

(இ - ள்):—பேரானந்தமான சிந்தையை யுடையவனாய்ச் சைதன்னிய ஸ்வரூபமாகி இருந்த சீடனானவன் மர்க்கட நியாயத்தைப் போலப் பஞ்சபூதகாரியமான தூலதேகமுதல் திரிகுண ரகிதமான விதேக கைவல்யமட்டும் அருளிய ஆசாரியரை விட்டு நீங்காமல் சதாகாலமுந் தொடர்ந்து நின்றான்.

மர்க்கடநியாயம் - குரங்கின்குட்டி தன் தாய்க்குரங்கு எங்கே தாவினும், தான் அதனை விடாது பற்றி நிற்றல், மார்ச்சால நியாயம் - தாய்ப்பூனை தன் குட்டிகள் கிடக்குமிடந் தேடிக் காப்பாற்றுதல். (2)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—ஆசிரியர் சீடனை அனுபவம் வினுதல்.

சந்ததம் புருடன் றன்னைச் சாயைபோல்
விடாம லன்பாய், மைந்தனை நோக்கிச் சாட்சி மாத்
திர மாய்நின் ருயோ, சிந்தையி லையமெல்லாந் தீர்ந்
ததோ தெளிவி னுள்ளே, அந்தரங் கலந்த துண்டோ
வனுபவ முரைசெய் வாயே.

(இ - ள்):—எப்பொழுதும் ஓர் புருடனைவிட்டு நீங்காத சாயைபோல ஆசாரியரைவிட்டு நீங்காமல் அன்புருவமாய் நிற்கின்ற சீடனை அருட்கண்சாத்திப் பிரத்யேகாத்ம ஸ்வரூபமாக நிற்கின்ருயா? மனத்தின்கணுள்ள சமுசயங்களனைத்தும் நீங்கினவோ? தெளிவின்கண் சீவேஸ்வர சகத்பேதம் சேர்ந்ததுமுளதோ? உன தனுபவத்தைச் சொல்வாய்;

(இ - ம்):—பேதமின்றித் தெளிவாகச் சுவானுபவமாய் விளங்குகின்ருயா? என மூவகையாக வினுவினதாம். (3)

[அ - கை]:—முன்வினு மூன்றற்கும் விடைகூறல்.

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி
யெந்தாய், சனனவன் காட்டின் மோகத் தமத்தெழு
பேதப் பேய்கள் உனதரு ளுதய வெற்பி லுபதேச
வருக்கன் ருேன்றி, மனவிழி தெளிய ஞான வான்
கதிர் பரந்தா லுண்டோ.

(இ - ள்):—என்று கேட்டருளிய தேசிகருடைய உபய பாதங்களைப் பணிந்து, என்னுடைய பிதாவே! வலிமையாகிய சனன ஆரண்யத்திலிருக்கும் அஞ்ஞானமாகிய இருளில் தோன்றுகின்ற பேதங்களென்னும் பிசாசங்கள், தேவரீரது கருணை என்னும் உதயகிரியில் பிரமோபதேசம் என்னும் சூரிய னுதித்து, அகக்கண் விளங்க மேலான சிற்பிரகாசமானது வியாபித்தால் இருக்குமோ.

(ப - ம்):—சாக்ஷி மாத்திரமாய் விளங்குகின்றது என்பர்; "உபதேசவருக்கன்ருேன்றி" எனவும், சிந்தையில் ஐயமெல்லாந் தீர்த்ததென்பார்; "மனவிழி தெரிய" எனவும், அந்தரமான பேதம் உதிக்க வில்லை என்பார்; "ஞானவான் கதிர் பரந்தாலுண்டோ" எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—தனது அனுபவத்தில் சந்தேக விபரீதம் இன்றென்பதை அறிவித்ததாம். (4)

[அ - கை]:—சமாதியில் தடை இன்ருயினும் சகசத்தில் அவையின்றி நிற்பதற்கு வினுவ வேண்டுவது உண்டெனல்,

மந்திர மூர்த்தி தன்னுன் மாற்றிய பேய்போ
னுலும், எந்திர மெழுதிக் கட்டி யினிவரா வகை
செய் வார்போல், முந்தியுன் னுபதே சத்தான் மோகம்
போனுலு மையா, புந்திநின் றுரைக்க வின்னும் புகு
லும் விண்ணப்ப முண்டே.

(இ - ள்):—என தாசிரியரே! மாந்திரிகனுல் நீக்கப்பட்ட பிசாசமானது நீங்கினுலும், எந்திர ஸ்தாபனஞ் செய்து மேல் வாராத வண்ணஞ் செய்பவர்களைப்போல, முன்னமே தேவரீ ரனுக்கிரகத்தினுல் மயக்கம் நீங்கினுலும், அறிவு நிலைபெறும்பொருட்டு மேலும் அடியேன் கேட்கும் விண்ணப்ப முளது.

(இ - ம்)—சகசத்துக்குத் தடையாயுள்ள சந்தேகங்களை நீக்கும் பொருட்டு வினவத் தொடங்கினதாம். (5)

[அ - கை]:—சீடன் தனக்கு அனுபவமான பிரமவஸ்து மனோவாக்குகளுக்கு அகோசரமா கோசரமா? என அறியும் நிமித்தமும் அங்ஙனமுங் கூறும் சுருதி வாக்கியத்தை இரண்டு சங்கையாக வினாதல்.

ஆகமப் பிரமா ணத்தா லறியென்றும் வாக்குக்
கெட்டா, தேகமாம் பிரம மென்று மிதயத்தா லுணர்
வா யென்றும், சோகமா மனத்திற் கெட்டாச் சுயஞ்
சோதி யென்றுஞ் சொன்னீர், மோகமா மிரண்டு
சங்கை முளைத்தன பறித்தி டீரே.

(இ - ள்):—அத்துவிதப் பிரமத்தை வேதமுடிவான மகாவாக்கியப் பிரமாணத்தினால் அறிவாய் எனவும்; இவ் வேத வாக்கியத்துக் கெட்டமாட்டாது எனவும்; இச் சுயம் பிரகாசத்தை மன தினாலறிவாய் எனவும்; துன்பமான மனத்திற்கு அறிதற் கரியது எனவும் அருளினீர். மயக்கமாகிய இரண்டு சங்கைகள் உளவாயின, அவைகளைக் களைந்திடீர்.

பிரமவஸ்து மனோவாக்குக்களுக்கு அகோசரமுங் கோசரமும் ஆம் என வேதங் கூறினதை ஆசிரியர் கூறினதாகக்கொண்டு வினவினது என்க.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (6)

[அ - கை]:—முதற்சங்கையில் பிரமம் சுருதிக்கு அகோசரமாம் என்றதற்கு உத்தரங் கூறல்.

மற்றைமுப் பிரமா ணத்தால் வஸ்துநிர் ணயங்கூ
டாதே, உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் றுத

லாலே, குற்றமாங் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை
யாலே, இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பதை
யறிவாய் நீயே.

(இ - ள்):—பரப்பிரமமானது, பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயமான சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் ஆகிய ஐந்தும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களும், உபமான வுபமேயங்களாகிய இரண்டும்; அன்று ஆகலான் பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உபமானம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாலும் பிரம சொரூப நிச்சயஞ் செய்தல் கூடாது இத்தன்மைத்தான பரப்பிரமம், குற்றமுள்ள குண விசேஷங்களைப் பொருந்தாமல் இருத்தலாலே, சத்தரூபமாகிய வேதத்துக் கெட்டாது என்று நீ அறியக்கடவாய்.

(இ - ம்):—பிரமம் அகோசரம் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் நிமித்தம் ஆகம முதலிய நான்கு பிரமாணங்களினாலும் அறியக்கூடாதது என அறிவித்ததாம். (7)

[அ - கை]:—அச்சங்கையில் பிரமம் சுருதிக்குக் கோசரமாம் என்றதற்கு உத்தரம்.

வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வஸ்துவென்
றுரைத்த வேதம், வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வஸ்து
வைக் காட்டிற் றன்றோ, வாக்கியங் களிலே மான
மாவதே தென்று யாகில், வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே
மறைகள்பொய் யா நீ கேளாய்.

(இ - ள்):—வாக்குக்கு எட்டாத பொருளென்று சொன்னது வேதமானது மகாவாக்கிய விசாரத்தால் அப் பிரமப் பொருளைக் காட்டியது; இவ்விரண்டு வாக்கியங்

களில் பிரமாணமாவது யாது? என்று கேட்பாயாகில், இவ்விரண்டு வாக்கியமும் உண்மையே; வேதங்கள் அசத்தியம் உரையா, ஆகையால் அதை நீ கேட்பாய்.

அன்றோ என்பது அசை.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (8)

[அ - கை]:—பிரமம் சுருதி வாக்கியங்களுக்கு அகோசரமும் கோசரமும் ஆமெனக் கூறுதல்.

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றாள், அன்பனைக் கேட்ட நேர மவள்வெட்கி மௌன மானாள், என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த, பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசா மற் பேசும் வேதம்.

(இ - ள்):—தன் நாயகன் அல்லாதவர்களை இவன் அல்லன் இவன் அல்லன் எனக் கூறின தலைவி, நாயகனைக் காட்டிக் கேட்டபோது அத்தலைவியானவள் வெட்கமுற்றுப் பேசாதிருந்தாள் என்பதுபோல, இது அன்று இது அன்று என்று தள்ளிப் பின்புசேஷித்து நின்ற பரப்பிரம வஸ்துவை வேதமானது சொல்லாமற் சொல்லும்.

(இ - ம்):—சுருதி சத்து ரூபத்தால் அறிவிக்காமல் அருத்த ரூபத்தால் அறிவிக்கும் என்பதாம். (9)

[அ - கை] :—இரண்டாஞ் சங்கையில் பிரமம் மனத்திற் கெட்டும் எட்டாது என்பதற்கு உத்தரங் கூறுவான் தொடங்கி மனோற்பத்தியின் காரணங் கூறுகின்றார்.

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய், பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய், இந்தியங் களுக் கிராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள், புந்தியு மனமு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாடும்.

(இ - ள்):—முதற்சங்கை தீரும்படி சொன்னதைத் தெரிந்து கொள்வாயாக; இரண்டாஞ்சங்கை தீரும்படி சொல்லும் உத்தரத்தையும் நீ கேட்பாய்; மன முதலிய இந்திரியங்களுக்குத் தலைவன் ஞானமாம்; அதின் நினைவுகள் புத்தி எனவும், மனம் எனவும் புறம்பிலும் உள்ளிலும் சஞ்சரிக்கும்.

(இ - ம்):—ஞானஸ்மரணமே மனமும் புத்தியுமாம் என்பதாம்.

இதுவுமது

உன்முகம்போற் கண்ணாடிக்குள் ளொருமுகங் கண்டாற்போல், சின்மய வடிவின் சாயை சித்துப் போற் புத்தி தோன்றும், நின்மல விருத்தி யந்த நிழல் வழி யாயு லாவும், தன்மநன் மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார்.

(இ - ள்):—தர்ம வடிவாகிய சற்புத்திரா! உன்னுடைய முகம்போல எதிரிட்ட கண்ணாடிக்குள்ளே ஓர் முகங் கண்டதுபோலச் சைதன்னிய ஸ்வரூபச் சாயையே அறிவைப் போலப் புத்தியில் பிரதிபலிக்கும்; நின்மல விருத்தியானது அச்சாயையின் மார்க்கமாகச் சஞ்சரிக்கும்; இவ்விருத்தியை அன்றோ அறிவென்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்.

(ப - ம்):—அந்தக்கரணப் பிரதிபலனம் சிதாபாசனென்பார்; "சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும்" எனவும், புத்தியில் தங்குஞ் சிற்சாயையே விருத்தி யென்பார்; "நின்மல விருத்தி" எனவும், அவ்விருத்தி சிதாபாசனுக்கு இடமாக விளங்கு மென்பார்; "அந்த நிழல் வழியா யுலாவும்" எனவும், லோகாந்த குந்தம்போலச் சிதாபாசாந்த விருத்தியே ஞானமென்பார்; "இதைத்தானன்றே ஞானமென்பார்" எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—விருத்தி ஞானமும் சிதாபாசனும் இத்தன்மைய வெனக் கூறினதாம். (11)

இதுவுமது

உருக்கிய தராநீர் நாநா வுருவங்க ளானாற்
போல, விருத்திகள் கடப டாதி விடயமாய்ப் பரிண
மிக்கும், அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன்
ரேற்று விக்கும், இருட்டினில் விளக்குங் கண்ணு
மில்லாமற் பொருள் காணுதே.

(இ - ள்):—குகையில் வைத்துருக்கிய தாராநீரானது பல வடிவமானதுபோல, அந்தக்கரண விருத்திகளானவை கடபட முதலிய ஆகாரங்களாக வேறுபடும்; விடயங்களனைத்தையும் அரும்பலமென்னப்பட்ட சிதாபாசன் தெரிவிக்கும்; தீபமும் விழியும் இன்றி இருளி லிருக்கும் வஸ்து தெரியமாட்டாது.

(இ - ம்):—சிற்சாயையே சகத்தாகத் தோற்றுதலின் "விருத்தியே கடபடாதி விடயமாய்ப் பரிணமிக்கும்" என்றார்.

இதுவுமது

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு லிருட்பொருள்
காணவேண்டும், தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்
றிடிற் கண்ணே போதும், விரிகின்ற சகத்தைக் காண
விருத்தியும் பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி
யொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்கே.

(இ - ள்):—பிரகாசிக்கின்ற தீபத்தினுலும் விழியினுலும் இருட்டின்கண் உள்ள வஸ்துவைப் பார்க்க வேண்டும்; தெரியாநின்ற சூரியனைப் பார்க்கச் சென்றால் நேத்திரமொன்றுமே போதும்; அவைபோலப் பரந்த உலகத்தைப் பார்க்க விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்; உண்மையான பிரமவஸ்துவைத் தரிசிப்பவர்களுக்கு முன் சொல்லிய விருத்தி யொன்றுமே போதும்.

(ப - ம்) : — விஷயாஞ்ஞானத்தைப் போக்குதற்கு விருத்தி ஞானமும், அதை அறிதற்குப் பலரூபமான சிதாபாசனும் வேண்டுமென்பார், "சகத்தைக்காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டும்" ஆத்மாவைத் தரிசித்தற்கு விசாரரூபமான விருத்திஞானம் வேண்டுமென்பார், "விருத்தி யொன்றே போதுமெய்ப்பொருள் காண்போர்க்கு" எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்) :—லோகாந்த குந்தம்போல ஆதாரமான விருத்திஞானமும் ஆதேயமான சிதாபாசனுமாகிய இவ்விரண்டி னிலக்கணமுங் கூறியதாம். (13)

[அ - கை]:—மனத்தின் உருவங் கூறல்.

விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மன
மென்பார்கள், கருத்தெழும் விருத்தி வேண்டுங்
கணக்கினுன் மனத்திற் கெட்டும், இருத்திய பலமா
மிந்த மனத்திற் கெட்டாது கண்டாய், அருத்த மிப்
படியென் றைய மகன்றுநீ தெளிந்தி டாயே.

(இ - ள்):—விருத்தியும் பலமுஞ் சேர்ந்த விகாரரூபமே மனம் என்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்; பகுத்தறியும் நினைவில் உண்டாகும் விசார ஞானமானது சித்தை அறிதற்கு ஒருநிலையாக வேண்டுதலின், அவ்விருத்தி ரூபமான மனத்திற்குச் சித்து எட்டும் வருத்துகின்ற விடயத்தை அறியும் பலரூபமான இம்மனத்திற்குச் சித்து எட்டாது, முன் சொல்லிய இரண்டுக்கும் பொருள் இவ்வண்ணமென்றறிந்து சந்தேக நீங்கி நீ தெளியக் கடவாய்.

சித்து சம்பந்தஞானம் விருத்தியும், சடசம்பந்த ஞானம் பலமும் எனக் கொள்க.

(ப - ம்) :—சிற்சடரூபமனம் என்பார்; "விருத்தியும் பலமுங் கூடும் விகாரமே மனம்" எனவும், சித்தம் சமான விருத்தியினுல் சித்தை அறியலாமென்பார்; "விருத்தி வேண்டுங் கணக்கினுன் மனதிற் கெட்டும்" எனவும், சாடாம்சமான மனத்தினுற் சித்தை யறியக்கூடா தென்பார்; "பலமாமிந்த மனத்திற் கெட்டாது" எனவுங் கூறினுர்.

(இ - ம்):—அகமுகமுள்ள மனதிற்கு பிரமம் அறியப்படும் எனவும், பகிர்முகமுள்ள மனதிற்கு அறியப்படா தெனவுந் தெரிவித்ததாம். (14)

[அ - கை]:—முற்கூறிய கடாவிடைகளால் கோசராகோசரம் இன்றி சுத்தப் பிரமமான சுவானுபூதியே

தானென்றறிந்து அதில் உதிக்கு மனதை அதிற் கரைக்கும் பொருட்டு ஒரு சங்கை வினுதல்.

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவேசொன்ன வழிகூ
ளறிந்] தேனினியோர் வசனங்கேளீர், சஞ்சலமற்
றகண்ட பூரணமாய்ச்சித்தந் ததாகார மாவதன்றே
சமாதியோகம், உஞ்சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவ
மாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா வுதிக்குமிந்த, நெஞ்
சகம்வஸ் துவிலசையா நிவாததீப நிலையடைவ தெப்
படியோ நீர்சொல்வீரே.

(இ - ள்:)—வஞ்சனையின்றி யதார்த்தமாக விளங்கிய ஆசாரியரே! தேவரீ ரனுக்கிரகித்த மார்க்கங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன் ;இன்னுமொரு விண்ணப்பங் கேட்க வேண்டும்; மனமானது சலனமின்றி அகண்டபரிபூரண ஸ்வரூபமாய்த் தன் மயமாவதன்றே நிஷ்டையி லுதிக்கு ஞானம்? ஊசலைப்போலச் சஞ்சலப்படுவது தனதியல்பாய் ஒரு க்ஷணத்தில் நாநாவுலகமாய்த் தோன்றுகின்ற இந்த மனம் பிரமத்தில் சலனமின்றிக் காற்றில்லாத விளக்கைப் போல நிலைபெறுவது எவ்வண்ணம்? தேவரீ ரருள்செய்வீராக. (15)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—மனத்தின் முக்குணமும் அவைகளால் உண்டாகும் பயனுங் கூறல்.

கருதுமனே குணமூன்று மூன்றிலொன்று
கதித்தெ ழுந்தான் மற்றிரண்டுங் கரந்துநிற்கும்,
தருமமிகு சத்துவமே லானபோது சன்மார்க்க

மானதெய்வ சம்பத்துண்டாம், மருவுமிரா சதமாகி
லுலகதேக வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையுமாகும்,
அருமகனே தாமதமே லானபோதி லசுரசம்பத்
துண்டாகு மறிந்துகொள்ளே.

(இ - ள்):—நினைக்கின்ற மனத்திற்குத் திரிகுணமாம்; அம் மூன்று குணங்களில் ஒன்று மிகுந் தெழுமாயின் மற்ற இரண்டு குணங்களும் மறைந்திருக்கும்; சற்கருமத்திற் கேது வாகிய உயர்ந்த சத்துவகுணமானது மிகுந்தபோது சன் மார்க்கமாகிய தெய்வ சம்பத்துண்டாகும்; பொருந்திய ரசோகுண மிகுமாயின் லோக வாதனையும் தேகவாதனையும் சாஸ்திர வாதனையும் உண்டாகும்; தமோகுண மிகுந்த போதில் அசுரச் செல்வமுண்டாகும்; தெரிந்துகொள்வா யாக. (16)

[அ - கை]:—சித்தம் சமானசத்துவஞ் சேடிக்கின் மனஞ் சித்தில் அசைவின்றி நிற்கும் எனல்.

மனதுசத் துவசொரூப மற்றிரண்டும் வந்து
கலந் தனவற்றை மாற்றினுற்போம், தனதுசன்
மார்க்கம்விடா திருந்தபோது தாமதமு மிராசதமுஞ்
சமிக்கும்பின்னைக், கனபரிணு மஞ்சலனம் போம்
போனக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காயம்
போலும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத்தொன்ருய்
நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந்தானே.

(இ - ள்):—மனமானது சத்துவ வடிவமாம்; மற்ற ரசோ தமோ குணங்களாகிய இரண்டும் வந்து சேர்ந்தவைக ளாம்; அவ்விரண்டு குணங்களையும் நீக்கிடின் நீங்கும்; தனது

சன்மார்க்கமான சத்துவகுணத்தை விடாமலிருந்தபோது தமோகுணமும் ரசோகுணமு நசிக்கும்; பின்பு கனமான திரிசியமாதலும் அதில் சலனமடைதலும் நீங்கும்; அவை நீங்கினுல் நிர்மலமாயிருந்த ஆகாயத்தைப்போலும் உன் மன மானது அவ்வண்ணமாம்; அப்பிரம ஸ்வரூபத்தில் ஏகமாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிலைபெற்றிருக்கும்.

இதுவுமது

களங்கமற்ற கண்ணுடி தன்முன் வேறுேர்
களங்கமற்ற கண்ணுடி காட்டும் போது, விளங்கிய
தன் மயமாகி யபேதமாகி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப
மாணுற் போல, அளந்தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்
தாய்ச்சித்தா யாநந்த மாம்பிரமத் தைக்கியமான,
உளந்தெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலே
வெங்கே யென்றுசங்கை யொழித்திடாயே.

(இ - ள்):—நிர்மலமாகிய கண்ணுடிமுன் மற்றொரு நிர்மலமாகிய கண்ணுடியைக் காண்பிக்கும்போது பிரகாசியா நின்ற தனது ஸ்வரூபமாய்ப் பேதமிறந்ததாகி வேறுபாடின்று ஒன்ருனதுபோல, அளவிட் டறியக்கூடாத வியாபகமாகியும் சத்தாகியும் சித்தாகியும் ஆநந்த மாகியும் விளங்குகின்ற பிரம ஸ்வரூபத்தில் கரைந்த மனமானது பிரமமாகத் தெளிந்த வண்ணம் விளங்கி நின்ருல் திரிஸ்யமான சகத்து இன்று; அதைப்பற்றிய சஞ்சலம் இன்று என்று சங்கையை நீக்குவாய்.

(இ - ம்):—சித்தம் சமானமனஞ் சித்தாகவே விளங் கின் சகமாதலும் அதிற் சலனம் அடைதலும் அதற்கு இன் றென அறிவித்ததாம். (18)

[அ - கை]:—முற்கூறிய உத்தரத்தினால் சித்தம் சமான மனஞ் சித்தே ஆயிற்று என அறிந்து, மேற் சடாம்சமான மனமும் அதன் தொழிலும் எவ்விதமாயினவென்பதை அறியும் நிமித்தம் மனஞ் சித்தில் இறக்கில் சீவன் முத்தர் எங்ஙனஞ் சஞ்சரிப்பாரெனல்.

ஏகமாம் மனமிறந்தாற் சீவன்முத்த ரிருக்கு
மட்டும் பிராரத்த மெதினாலுண்பார், போகமா
னதுபுசித்துத் தொலைப்பதன்றோ புசித்தாலு மனந்
தானும் போனதன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற்
போகமில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று
சொலக்கூடாதே, மோகமா மிதுதெளியக் குருவே
நன்றாய் மொழிந்தருள வேண்டுமென்றான் முழுது
மானோன்.

(இ - ள்):—ஆசாரியரே! பிரம ஸ்வரூபமாகி மனம் நசிக்கின் சீவன்முத்தர்கள் இருக்குமளவும் பிராரத்த கன்மங்களை யாதினா லனுபவிப்பார்கள்? போகங்களை அனுபவித்து நீக்கவேண்டுமன்றோ? அனுபவிக்கின் மனமிறந்ததன்றே? துன்பமாகிய மனமிறக்கின் போகானுபவமில்லை; மன முதிக்குமாயின் சீவன் முத்தரென்று உரைத்தல் கூடாதே; மயக்கமான இச் சங்கை தெளியுமாறு யாவுமான சீடன் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டான்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (19)

[அ - கை]:—அச் சங்கைக்கு உத்தரங் கூறுவான் தொடங்கி மனோநாசம் இருவிதமாகக் கூறுகின்றார்.

மனநாசஞ் சொரூபமென்று மரூபமென்றும்
வகுத்துரைப்பா ரிருவகையாய் வருமிவற்றில், வின
வாத சீவன்முத்த ரிடத்திலொன்றும் விதேகமுத்த
ரிடத்திலொன்று மேவுமைந்தா, தனதான சத்துவ
மாய் மனஞ்சேடித்துத் தாமதம்ரா சதநசித்தல்
சொரூபநாசம், அனகாசத் துவந்தானு மிலிங்கதேக
மடங்கும்போ தடங்குவதே யரூபநாசம்.

(இ - ள்):—மாணாக்கனே! மனோ நாசமானது உருவ நாசமெனவும், அருவநாசமெனவும் வகுத்துச் சொல்வார்கள்; இரண்டுவிதமாக வருகின்றவைகளில் சங்கையறத் தெளிந்த சீவன்முத்தர்களிடத்து உருவநாச மொன்றும், விதேக முத்தர்களிடத்தில் அருவநாசமொன்றும் உண்டாகும்; தனது சுபாவமான சத்துவகுணமாக மனம் சேஷித்து, தமோ ரசோகுணங்கள் தாமே நசிக்கும்; அப்படி நசித்தலே உருவ நாசமாம்; அச் சத்துவ குணமும் சூக்கும சரீர நசிக்கும்போது ஒக்க நசிக்கும், அப்படி நசித்தலே அருவ நாசமாம்.

(இ - ம்):—மனம் உருவநாசமாயின் சீவன் முத்தியும், அருவநாசமாயின் விதேக முத்தியும் ஆமெனக் கூறினதாம். (20)

[அ - கை]:—உருவம் இன்றி யருவமாய் அறிவுருவமான மனதினால் யாவும் அனுபவிக்கலாம் எனல்.

சுத்தமாம் சத்துவமே யுண்மையாகுந் துகு
ளிருள்போ னுன்மனமென் சொல்லும்போம்போம்,
வர்த்தமானத்தில் வந்தவுணவை யுண்பார் வருவதும்

போ வதுமினெந்து மகிழார் வாடார், கத்தரா மகந்தையைவிட் டகர்த்தராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தைகாண்பாராகி, முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்புங்கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோசிப்பாயே.

(இ - ள்):—களங்கமற்ற சத்துவகுணமே சத்துவமாம்; ரசோ தமோ குணங்கள் நீங்கினல் மனம் என்று உரைப்பது நீங்கும்; நிகழ்காலத்தில் கிடைத்த உண்டியைப் புசிப்பார்கள்; எதிர்காலத்து வரும் பொருளையும் கருதி மகிழார்கள்; செல்காலத்தில் போன பொருளையும் கருதி வாடார்கள்; யான் எனது என்னு மகந்தையை நீக்கி, அகர்த்தாய் அந்தக்கரண விருத்திகளையும் அவஸ்தாத் திரயங்களையும் பார்ப்பவர்களாகிச் சீவன் முத்தருமா யிருக்கலுமாம்; எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கவுங் கூடும்; தடையில்லையென்றறிந்து சங்கையை நீக்குவாய்.

(இ - ம்):—சத்துவமான மனதினல் எவற்றைப் புசிக்கினும் அவைகளால் வருஞ் சுகதுக்கம் இவர்க்கில்லை என்பதாம். (21)

[அ - கை]:—மனஞ் சத்துவமாக விவகரிக்கின் சமாதி எங்ஙனம் கூடும் என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதியென்றால் விகற்பமன்றோ மனமலைந்து விடாதோ விட்டால், அவதான நழுவுமன்றோ வென்றயாகி லதற்கொரு திட் டாந்தங்கே ளாசைகொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக் கூடி நயந்துசுக மனுபவித்த நாரிநெஞ்

சம், தவமான மனைத்தொழில்கள் செய்யும்போதுந் நழுவியனு பவித்தசுகந் தனைவிடாதே.

(இ - ள்):—விவகரிக்குங் காலங்க ளனைத்தும் சமாதி என்று சொன்னல் அவ்விவகாரந் திரிசிய வேறுபாட்டைத் தோற்றுவிக்கும் அன்றோ ? அங்ஙனம் ஆயின் மனஞ் சஞ்சலத்தை அடையாதோ? அங்ஙனஞ் சஞ்சலத்தை யடையுமாயின் ஞான நழுவு மன்றோ? என்று கேட்பாயாகில், அத்தாட்டாந்தத்திற்கு யாம் ஒரு திட்டாந்தஞ் சொல்லுவோங் கேட்பாய்: காமமுற்று நூதனமான சோரபுருடனை இன்புற்றுப் புணர்ந்து விடயாநந்தத்தை அனுபவித்த பெண்ணின் மனமானது தவத்துக்குரிய இல்வாழ்க்கைக்குத் தக்க செயல்களைச் செய்யுங் காலத்தும் முன் கூடி யனுபவித்த விடயாநந்தத்தை நீங்காது.

நெஞ்சஞ் சுகந்தனை விடாதென்பதைச் சுகம் நெஞ்சந் தனை விடாதெனப் பொருள் கொள்க; மனதை விழுங்குவது சுகமாதலின்.

(இ - ம்) :—விவகாரங்களைச் சத்துவத்தின் உதயமான சுக போதம் விழுங்கிக் கோடலின் அவ்விவகாரஞ் சமாதியே ஆம் என்பதாம்.

[அ - கை]:—விவகாரங்களில் அகம்பாவம் நீங்குதற்பொருட்டுச் சிற்சுகமான சீவன் முத்தாது சத்துவமான மனதிற்கு அகங்கூடுமோ? என்ற வினவிற்கு உத்தரமாக விரதத்திரயங் கூறல்.

தேகத்தனலனகி யகர்த்தனுகிச் சீவனின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பனென்றுற் கர்த்தாவாமே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப்

போகமுண்டோ, சோகத்தை யறுத்தருளுங் குருவே
யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்னு
யாகில், மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தியாகி வகை
மூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய்.

(இ - ள்):—துன்பத்தைக் கெடுத்து இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஆசாரியரே! உடலை நான் என்பதல்லாதவனுய் அகர்த்தாவாய்ச் சீவேஸ்வரத்துவம் இல்லாமல் கூடஸ்த பிரம ஐக்கியமாகித் தெளிந்த சீவன் முத்தனுனவன் விடய போகங்களைப் புசிப்பானென்றால் யான் என்பவனுமே பரிபூரணமான அகர்த்தாவுக்கு விடயபோக முளவோ! இக்குற்றத்தை நீக்கவேண்டுமென்ற கேட்பாயாகில், மாகர்த்தனும் மாபோகியும் மாத்தியாகியும் ஆகிய மூன்று விதமாக அச்சீவன் முத்தர்கள் இருக்கின்ற பெருமையைக் கேட்பாய்.

(இ - ம்):—கர்த்தத்துவம் இன்றி அகர்த்தத்துவமான சீவன் முத்தருக்குப் போகங் கூடுந்தன்மை எங்ஙனம் என்ற வினவிற்கு உத்தரங் கூறத்தொடங்கினதாம். (23)

[அ - கை]:—மாகர்த்தன் இலக்கணங் கூறல்.

செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமற் றிருக்குங் காந்
தச்சிலை மலைமுன் னிரும்புகள்சேட் டிக்குமாபோல்,
செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமற் றிருக்குமென்முன்
சடமான வுலகமெல்லாஞ் சேட்டைசெய்யும், மெய்
கலந்த விந்திரிய விகாரரூப விவகார விருத்திக்கு
விருத்திதானும், மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ் சாட்சியே
நான் வெயில்போலென் றுரைத்தவனே விபுமா
கர்த்தன்.

(இ - ள்):—தொழில் செய்தலும் தொழில் செய்வித்தலும் இல்லாதிருக்கின்ற காந்தக் கல்லின்முன் இரும்புகள் அசையுமாறுபோலப் பிரேரகப் பிரேரியங்கள் இல்லாதிருக்கின்ற என் முன் சடமா யுள்ள சகங்கள் அனைத்தும் அசைந்துகொண் டிருக்கும்; தேகத்திற் சேர்ந்த ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய பேதரூபங்களான பிரேரகம் பிரேரியமான விருத்திகளுக்கும் அவ்விருத்திகள் அடங்கித் தன்மயமான உண்மை கலந்திருக்கும் ஸ்வரூப சமாதிக்கும் சூரியகிரணத்தைப்போலச் சர்வசாக்ஷியே நானென்று ஸ்திரமானவனே சர்வ வியாபகமாகிய மாகர்த்தனும்.

(இ - ம்):—அத்துவிதமான எனது சந்நிதியில் நடக்குந் தேகமுதலிய விவகாரங்களுக்கும் இவைகள் இறந்துநின்ற ஞானசமாதிக்கும் சாக்ஷி நானே என்று அவைகளோடுங் கூடாமல் கூடியிருப்பவனே மாகர்த்தன் என்பதாம். (24)

[அ - கை]:—மாபோகி மாத்தியாகிகளின் இலக்கணங் கூறல்.

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ்சுத்த
மபத்தியம்பத் தியமெனவு ணய்ந்திடாமல், பொறு
மையுடன் கிட்டினதைக் காட்டுத்திப்போற் போகங்
கள் புசிப்பவன்மா போகியாகும், சிறிதுவலி துகட
ணதன் னியங்கணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச்
செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனேமாத்
தியாகியாவன் விரதமிம்மூன் றுள்ளவரே வீடுள்
ளோரே.

(இ - ள்):—அறுவகை ரசங்களின் குணகுணங்களைச் சுத்தாசுத்தங்கள் பத்தியாபத்தியங்கள் என உணவை

ஆராய்ந்து பாராமல் சாந்தத்தோடும் நேரிட்டதைக் காட்டுத் தீப்போலப் போகங்களை அனுபவிப்பவன் மாபோகியாம்; அற்பமும் மகத்துமானவைகளும், தன்னுடையதும் பிறருடையதுமானவைகளும் புண்ணிய பாவங்களும் ஆகிய இவைகள் அடைந்தாலும் படிகத்தின் தன்மையைப்போலச் சித்தமானது பற்றின்றி நிற்பவனே மாத்தியாகியாவான், இம் மூன்று விரதங்களும் உடையவர்களே முத்தியையுடைய சீவன் முத்தர்கள்.

(இ - ம்):—உணவின் ரசாரசங்களைப் பாராமல் தனது ரசமாக யாவையும் புசிப்பவனே மாபோகி எனவும், தன்னிடத்தில் தனக்கு அன்னியமானவைகள் யாது பற்றினுந் தான் பற்றின்றிச் சுயமாய் விளங்குகின்றவனே மாத்தியாகி எனவுங் கூறினதாம். (25)

[அ - கை]:—சீவன் முத்தன் விவகரித்துக்கொண்டிருக்க, அஃதின்றிக் கிருத கிருத்தியனனது எங்ஙனம்? எங்ஙனம் என வினவுதல்.

மெய்யுங் கொண்டு பிராரத்தந் தருவிதி வழி
நின்றிடவும், உய்யுங் கன்மிகளுக் கனுகுண மாவுறு
தொழில் செய்திடவும், செய்யுஞ் செய்கை முடிந்தவ
னென் றுரைசெப்புவ தெப்படியோ, ஐயுந் துன்ப
மகற்றிய குருவே நலமா மருள்வீரே.

(இ - ள்):—வருந்தும் பவத்துன்பத்தை நீக்கிய ஆசாரியரே! தேகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு பிராரத்த கன்மங் கொடுக்கின்ற நியதி மார்க்கத்தில் நிற்கவும், முமூட்சுக்களுக்கு அனுகூலமாகப் பொருந்திய சிரவணாதிகளைச்

செய்துகொண்டிருக்கவும், கிருதகிருத்தியனென்று சொல்லுவது எவ்வண்ணம்? நன்றாகச் சொல்வீர். (26)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—மேல்வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகையாகு மவித்தை
வசத்துறு நாள், ஈடணை மமதை யகந்தை யுளார்க்கே
விகபர விவகாரம், வீடணு குவமெனு மிச்சையு
ளார்க்கே வித்தை படிப்பவெலாம், பாடன் மிகுந்
தொழிலாற் பலனுண்டோ பரிபூரண மானால்.

(இ - ள்):—புருஷர்கள் செய்கின்ற கிரியையானது மூன்றுவிதமாம்; அஞ்ஞான வசமாய்ச் செல்கின்ற காலத்திலுள்ளவர்னால் ஈஷணத்திரயமும் மமதையும் அகந்தையும் உள்ளவர்களுக்கே இகலோக பரலோக விவகாரங்களுளவாம்; முமூட்சுகளுக்குச் சடசித்தைப் பகுத்தறியுஞ் சாஸ்திரங்களனைத்தையும் அப்பியாசித்தலுளவாம்; பரிபூரணமானவர்களுக்கு மிகுந்த சாஸ்திராப்பியாசத்தினால் பயனுளதோ?

(இ - ம்):—அஞ்ஞான திசையில் உலக விவகாரங்களும் உளகளும் முமூட்சு திசையில் சிரவணாதி விவகாரங்களும் உளவாம்; முத்தித் திசையில் பல வியாப்தியின்றி விர்த்தியாப்தியாக விவகாரங்களைச் செய்தலின் அவையுஞ் செய்துஞ் செய்திலர் என்பதாம். (27)

[அ - கை]:—சீவன் முத்தர்க்கு உலக விவகாரங்கள் இலவாயினும் சிரவணாதி விவகாரங்கள் வேண்டாவோ? என வினவுதல்.

குரவர் சிகாமணியே நீர்கேளீர் கூறின வழி
யொக்கும், பரமுட னிகமு மிழந்தவ ரன்றோ பழகு
மவர் மெய்ஞ்ஞானம், விரவு முயற்சியின் மீண்
டவ ரதையினி வேண்டுவரோ வேண்டார், சிரவண
னனுதிகள் வேண்டாவோ சித்த முறைத் திடவே.

(இ - ள்):—தேசிக சிரோரத்தினமே! கேட்டருள்வீர்; தேவரீர் அருளிச்செய்த முறை சரியே; பரலோக இச்சையோடும் இகலோக இச்சையையும் நீங்கின முமுட்சுக்கள் அன்றோ உண்மை ஞானத்தை அப்பியாசிப்பார்கள்? கலக்கின்ற முயற்சியில் நின்று நீங்கினவர்கள் அவ்விகலோக பரலோக இச்சையை விரும்புவார்களோ? விரும்பார்கள்; ஆயினும், மனம் நிலைபெறும் பொருட்டுச் சிரவண மனன முதலிய ஐந்தும் வேண்டாவோ?

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (28)

[அ - கை]:—மேல்வினவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

கிளர்மகனே கேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்
செயக்கடனே, தளர்வறு சிந்தித்தலின் முயல்வார்
சிலர் சந்தேகங்க ளுளார், தெளிதலி னிற்பார் விபரீதப்
பேய் தீரா வாதனையோ, வெளியுருவா யறிவாய் நிறை
வாயினர் வேண்டுவ தொன் றுண்டோ.

(இ - ள்):—விளங்காநின்ற புத்திரனே! கேட்கக்கடவாய்: உண்மை ஞானத்தைத் தெரியாதவர்கள் சிரவணஞ் செய்யவேண்டியது கடமையாம்; கேட்ட வஸ்து நிச்சயத்தில் சந்தேகமுள்ளவர்களாகிய சிலர் தளர்வற்றிருக்கும்படி மனனஞ் செய்தலின் முயற்சி செய்வார்கள்; ஒன்றை ஒன்

றாக அறியும் நீங்காத வாதனையை உடையவர்கள் நிருத்தியாசனத்தைக் கொண்டு சமாதியி லிருப்பார்கள்; பரமாகாசமாய் அபரோட்ச ஞானமாய்ப் பரிபூரணமானவர்கள் விரும்புவ தொன்றுளதோ?

(இ - ம்):—கேட்டல் முதலிய மூன்று விவகாரங்களும் அஞ்ஞான முதலிய மூன்றும் உள்ளமட்டும் வேண்டுமேயன்றி மேல் வேண்டப்படுவன அல்ல என்றதாம். (29)

[அ - கை]:—விவகார நீங்கில் சீவன் முத்தர்க்கு எங்ஙனம் அகம்பாவம் உண்டாதல் கூடும்? என வினுதல்.

ஐயா கேளீர் தத்துவ ஞானியும் மஞ்ஞானிகள்
போலச், செய்யாநின் றேன்கண்டே னுண்டேன்
சென்றே னெனலாமோ, பொய்யாம் விபரீதங்க
ளவர்க்குப் போயின வென் றீரே, மெய்யாம் பிரம
விகார மிதன்றே வெளியா யுரையீரே.

(இ - ள்:)—எனதாசிரியரே! கேட்டருள்வீர்; மெய்யுணர்வுடைய சீவன் முத்தனும் அஞ்ஞானிகளைப்போல இதைச் செய்கிறேன்; இதைப் பார்த்தேன்; இதைப் புசித்தேன்; இங்ஙனம் சென்றேன் என்று சொல்லலாமா? அச்சீவன் முத்தர்களுக்கு அசத்தியமான பேதபாவனைகள் நீங்கினவென் றருளினீரே, தத்துவமான பிரம விகாரமானது இஃதன்றே? நன்றாகத் தெரியும்படி சொல்வீர்!

(இ - ம்):—சீவன்முத்தர் அஞ்ஞானிகளைப்போல விவகரிக்கின் அவர்களுக்கு விபரீதம் எங்ஙனம் நீங்கிற்று? என வினவினதாம். (30)

[அ - கை]:—மேல்வினவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

8

ஓய்ந்த கனுவிற் கண்ட பழங்கதை யோதுவன் வாதனையால், ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவனு பாசனு மாகான், மாய்ந்ததனுடல் வேமளவும் விண் ணவன் மனிதனெனப் படுவான், வீய்ந்த சிதா பாசன் போமளவும் விவகாரந் தொடரும்.

(இ - ள்):—இந்திரியங்க ளொழிந்த சொப்பனத்தில் கண்ட பழங் கதையை வாசனையால் சாக்கிரத்தில் ஒருவன் சொல்லுவன்; வேத முடிவான மகா வாக்கியார்த்தத்தை ஆராய்ந்து தன்னை யறிந்த சீவன் முத்தன் அத்தன்மையாகவே பூர்வ அஞ்ஞான வாசனையாய் இதைச் செய்கிறேன்; இதைப் பார்த்தேன்; இதைப் புசித்தேன்; இங்ஙனஞ் சென்றேன் என்று சொல்லுவான்: அப்படிச் சொல்லுவனுயினும் சிதா பாசனுகான்; தேவனுயினேன் தேவதத்துவ மடைவோம் என்று அக்கினியிற் பிரவேசமாய் மாய்ந்த தன் தேகம் வெந்து நீருகுமளவும் மனிதனென்று சொல்லப்படுவான்; சித்துருவமாக நசித்த சிதாபாசன் விதேக முத்தியை அடையுமளவும் விவகாரந் தொடர்ந்து வரும்.

அரசனுயுள்ளோன், நித்திரா மோகத்தாற் சொப்பனத் தில் பிட்சை யேற்பவனுகத் தன்னைக் கண்டு விழித்தபின், அம் மோகம் நீங்கி அரசனு யிருந்துகொண்டு முன்னே சொப்பனத்திற் கண்ட வாசனையால் தன்னைப் பிட்சகனுகச் சொல்லினும் உண்மையாகத் தான் பிட்சக னென்பது அவனுக்கு உள்ளே இல்லாமைபோல, ஞானியும் பூர்வ வாசனையால் சிதாபாசனுகத் தன்னை வியவகாரத்திற் சொல்லினும் அவனுள்ளே அகங்காரக் கிரந்தி யின்மையின் அவன் சிதாபாசனல்லன்.

தான் தேவனுகவேண்டு மென்று அக்கினியிற் புக்கிறந் தோன் உடனே தேவனுனுலும் அவன் தேகம் நசிக்குமள வும் மாநுடனுக அந்நியரால் எப்படி வியவகரிக்கப்படுவானே அப்படித் தத்துவ ஞானத்தால் ஞானியும் உடனே பிரம மானுலும் பிராரத்ததேக நசிக்குமளவும் அந்நியருடைய திருஷ்டிக்குச் சிதாபாசனுக வியவகரிக்கப்படுவன்; அவ் வியவகாரம் விதேக கைவல்யமளவுந் தொடராநிற்கு மென் பது கருத்து.

(இ - ம்):—சொப்பனத்தில் கண்ட கற்பிதத்தைச் சாக்கிரத்தில் சொல்வதுபோல அஞ்ஞான திசையில் கற்பிதமாயுள்ள உலக விவகாரத்தை ஞான திசையில் சொல்வதே யன்றி உண்மை அன்றெனினும் அதை விதேக முத்தி பரியந்தம் தொட்டரும் என்பதாம். (31)

[அ - கை]:—சகத்விவகார நீங்கச் சமாதி செய்யின் அச் செயலும் ஒரு விவகாரம் ஆதலின் அவன் எங்ஙனம் நிர்விவகாரி யாவான்? எனல்.

ஆனு லையா குருவே காண்ப தசத்திய மென்று லும், நானு விவகாரந் துயரலவோ ஞான சுகந் தருமோ, போனு லன்றே நன்று நிட்டை புரிந் திடல் வேண்டாவோ, தானு நிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெப்படியோ.

(இ - ள்):—அப்படி வியவகாரம் விதேக கைவல்யமட் டுந் தொடருமானுல், ஐயா ஆசிரியரே! திரிசியம் பொய்யா யினும் அதைப்பற்றிய பல தொழில்கள் துன்பத்தைத் தருபவைகளல்லவா? சிதாநந்தத்தைக் கொடுக்குமா? அத்

தொழில் நீங்கினல் அல்லவா நன்மையாம் ? அவை நீங்கும் பொருட்டுச் சமாதி செய்ய வேண்டாவோ ? தன்மயமாகுஞ் சமாதி செய்தால் எவ்விதம் தொழில் விட்டவன்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (32)

[அ - கை]:—மேல் வினவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

தெரிதரு மகனே யாரம்பத் தொடு தீரும் விவ
காரம், உரியசமா தியும்விவ காரணங்களு முள்ளத்
தொழி லன்ருே, துரியபரம் பொருளானவர்
வேருெரு தொழில் செய்வது முண்டோ, அரியசமா
திகள் பழகுவ னேலவ ளுருடனு மன்றே.

(இ - ள்):—உண்மையை அறிகின்ற புத்திரா ! தனக்குரிய நிட்டையும் சகத்தொழில்களும் மனேவிவகாரங்களாதலால், பிராரத்த கர்மத்துடனே அத் தொழில்களும் சிரவணதிகளால் தீரும் ; துரியமான பிரம வஸ்துவானவர்கள் மற்ருெரு கிரியையைச் செய்வதும் உளதோ ? அருமையான ஞானநிட்டைகளை அப்பியாசிப்பானகில் அவ் வப்பியாசி அனுபவியல்லன்.

சகத்விவகாரஞ் சமாதியினுஞ் சமாதி விவகாரஞ் சாக்ஷாத்காரத்தினும் நீங்குமெனக் கொள்க.

(இ - ம்):—சித்து விவகாரமான சமாதியும் அப்பியாசிக்கே யன்றி ஆருடனுக்கு இன்று என்பதாம். (33)

[அ - கை]:—ஆருடர்களினுஞ் சிலர் சமாதி முதலியவற்றைச் செய்து என்னே? என வினதலுக்கு உத்தரம்.

உத்தம குருவேயாரு டருமா யொரு தொழி
லற்ற வருள், சித்த மடங்கு தியானதிகள் சிலர்
செய்குவதென் னென்றல், இத்தல மருவு பிராரத்தப்
பிரிவெப்படி யப்படியே, முத்தரும் வெகுவித
மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னேனே.

(இ - ள்):—மேன்மைதங்கிய தேசிகரே ! சுவானுபவம் உள்ளவர்களுமாய், ஒரு கிரியையும் இல்லாதவர்களுக்குள் மனமடங்குகின்ற சமாதி முதலியவைகளைச் சிலர் செய்வது என்னென்று கேட்பாயாகில், இப்பூமியிற் பொருந்தும் பிராரத்த கன்மப் பகுப்பு எவ்விதமோ அவ்விதமேயாம்; சீவன் முத்தரும் நானுவிதமா யிருப்பார்களென்பதை முந்திய தத்துவவிளக்கப் படலத்தில் (பேத கன்மத்தால் வந்த) என்னும் 90-வது பாடலில் சொன்னேன்.

(இ - ம்):—ஆருடன் தொழில் பிராரத்த கன்மமென அறிக என்பதாம். (34)

இதுவுமது

நல்லவ னேகே ளுலகுபகார ஞானிகள் விவ
காரம், அல்லது வேருெரு பெறுபேறு மிலையதனுற்
பிணியுமிலே, வல்லசிருட்டி முதற்பல தொழிலால்
வரு புண்ணிய பாவம், எல்லவருக்கு மனுக்கிரகஞ்
செயுமீச னடைந்தி லனே.

(இ - ள்):—நல்ல மாணுக்கனே! கேட்பாய், ஞானவான்கள் செயுந் தொழில் லோகோபகார நிமித்தமேயன்றி, அதனல் தாங்கள் வேறே அடையக் கடவதாய பயன் ஒன்றும் இல்லே; அக் கிரியையினல் துன்பமும் இல்லே; அஃ

தெங்ஙன மெனின், வல்லமையான சிருட்டியாதி நானாவித் கிருத்தியங்களினால் வராநின்ற தருமா தருமத்தை யாவருக்கும் அனுக்கிரகஞ் செய்கின்ற ஈசன் அடைகிலன்.

(இ - ம்):—ஆரூடன் செய்யுந் தொழில் ஈசனைப்போல உலகோபகார நிமித்தமே அன்றித் தன்னிமித்தம் அன்று என்பதாம். (35)

[அ - கை]:—"வஞ்சகம் இல்" என்ற செய்யுள் முதல் இது காறுஞ் சித்தில் உதித்த மனம் சலனமின்றிச் சித்தாக விளங்குகின்ற தென்பதை விளக்கி, இனிச் சித்து வியாபகத்தை விளக்கும்பொருட்டு அம்மனமுள்ள ஞானவான் ஈசனுக்கு ஒப்பாவான் என்ற வினாவுக்கு உத்தரம் கூறல்.

ஈசனுமா யருவா யுருவாகி யெழுந்தருளுங்
குருவே, ஈசனு ஞானியு மொப்பென்றீரே யெப்படி
யொப்பென்றால், ஈசனு ஞானியு மமதை யகந்தை
யிகந் ததினாலொப்பாம், ஈசனு மாம்பல சீவருமா
மூல கெல்லா மிவனாமே.

(இ - ள்):—நிஷ்களமாய் மும்மூர்த்தியுமாய் மானிட வடிவுமாய் எழுந்தருளிய ஆசிரியரே! மாயாரகிதமான மும்மூர்த்திகளும் ஞானவானும் சமானம் என்றீரே, எவ்விதம் சமானம் ஆவர்? என்று கேட்பாயாகில், ஈஸ்வரனும் ஞானவானும் மமதையும் அகந்தையும் நீங்கி நிற்றலால் சமானமாவர்; இந்த ஞானி மும்மூர்த்தியுமாவன்; அநந்த சீவர்களுஞ் சகங்களனைத்துமாவன்.

(இ - ம்):—அறிஞன் ஈசனுக்கு ஒப்பாவன் என்பதற்கு ஏது கூறி மற்றுஞ் சீவேஸ்வர சகத்தாகவும் விளங்குவான் எனக் கூறினதாம். (36)

[அ - கை]:—அறிஞன் எங்ஙனஞ் சீவர்களாக விளங்குவான்? என வினாதல்.

எல்லாச் சீவரு மிவனா மென்றீ ரிவன்றான் முத்தி
யடைந், தெல்லாச் சீவரு முத்தி பெரும லிருப்பா
னேனையா, எல்லாச் சீவரும் வெவ்வே றுனா லிவ
னெல்லா மலனே, எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள்
குருவே யிதைநீர் மொழியீரே.

(இ - ள்):—ஆசிரியரே! சகல சீவர்களும் இந்த ஞானி யாவன் என்று சொன்னீர்; இந்த ஞானி வீடடையச் சகல சீவர்களும் வீடடையாமல் இருப்பதென்னை? சகல சீவர்களும் தனித்தனியா யிருப்பாராயின் இந்த ஞானி அனைத்தும் ஆகானே? சர்வார்த்தங்களையும் அருளுகின்ற தேசிகரே! இச்சங்கைக்கு உத்தரந் தேவரீர் அருளிச் செய்வீராக.

முத்தி அடைய என்பது அடைந்தெனத் திரிந்து நின்றது.

(இ - ம்):—ஞானவானாகிய ஒருவன் பெற்றபேறு ஏனைய உயிர்கள் பெறாமையால், இவனே எல்லாமாவன் என்பது எங்ஙனங் கூடும்? என வினாவினதாம். (37)

[அ - கை]:—மேல் வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

அகமெனு மான்மா பூரணமேக மநேகவிதஞ்
சீவர், அகமெனு மந்தக் கரணவுபாதிக ளளவில
யாதலினால், சகமுழு துங்குளிர் சந்திரனேசஞ் சல

சந்திரர் பலவாம், சகமதிலேரி குளஞ்சிறு குழிசால்
சட்டிகுடம் பலவால்.

(இ - ள்):—நான் என்னும் ஆத்மாவானது பரிபூரண மான ஒன்றாம், நான் என்கிற மனோவுபாதிகள் மட்டில்லை. ஆதலால், சிதாபாசன் நானாவிதங்களாம்; உலகமனைத்தும் குளிர்ச்சி செய்கின்ற மதி ஒன்று; உலகத்தின்கண் ஏரிக ளும் தடாகங்களும் சிறிய பள்ளங்களும் சால்களும் சட்டிக ளும் குடங்களும் பல ஆதலால், சலப் பிரதிபிம்பமான சந்தி ரர்களும் அநந்தமாம். (38)

இதுவுமது

சட்டி குடங்களி னென்று நசித்திட வதனுட்
சலசந்திரன், ஒட்டு முதற் சந்திரனொடு கூடமொழிந்
தவை கூடாவே, கட்டு முபாதி நசித்திடு சீவன்
காரண வான்மாவில், கிட்டு வைக்கிய முபாதி கெடா
தவர் கேவல மாகாரே.

(இ - ள்):—சட்டி கடம் முதலியவைகளில் ஒன்று கெட; அதற்குள் தோன்றிய பிரதிபிம்ப சந்திரன்தான் பொருந்துதற்குரிய முதற்காரண சந்திரனோடுஞ் சேரும்; ஏனைய பிரதிபிம்ப சந்திரர்கள் அங்ஙனம் ஏகமாகக் கூடா வாம்; அதுபோலப் பந்தத்திருக்கும் அறியாமை இறந்த சீவன் தனக்கு ஆகாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஐக்கியமாம்; அவித்தை நீங்காத சீவர்கள் கைவல்லியத்தை அடைய மாட் டார்கள்.

(இ - ம்):—ஒரு கடசலம் நசிக்கில் அதில் பிரதிபிம் பித்த சந்திரன் பிம்பசந்திரனாவனன்றி, ஏனைய பிரதிபிம்ப

சந்திரர்கள் ஆகான்; அதுபோல ஓரவித்தை நசிக்கில் அதிற் றோன்றிய சீவன் சிவமாவனே அன்றி ஏனைய சீவர்கள் ஆகான் என்பதாம். (39)

[அ - கை]:—முன்பு அறிஞன் ஈசனுக் கொப்பென்றீர்; அங்ஙனமாயின் அவர் மகிமை இவனுக்கேன் இன்று? என வினாதல்.

இவனயன் மால் சிவனாகிய வீசரோ டெப்படி
யொப்பாகும், சிவன் முதல் மூவருமகில சிருட்டி
திதிநாசங்கள் செய்வார், அவர் பிறர் மதிகளு முக்
காலங்களு மறிவார் விபுவாவார், தவமிகு குருவே
யிவனுக் கவைபோற் சற்றுங் காணேனே.

(இ - ள்):—தவத்தின் மிகுந்த ஆசிரியரே! இந்த ஞானி பிரம விஷ்ணு ருத்திரராகிய மும்மூர்த்திகளுடன் எவ் விதஞ் சமானமாவன்? உருத்திரன் முதலிய மும்மூர்த்தி களும் சகத்தை உண்டாக்குதலும் இரட்சித்தலும் அழித்த லும் செய்வார்கள், அவ்வீஸ்வரர் பிறரறிவையும் திரிகாலங் களையும் தெரிவார்; வியாபகமாவார்கள்; இந்த ஞானிக்கு அவற்றைப்போல எவ்வளவும் பார்த்திலேன். (40)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—மேல் வினாவிற்கு உத்தரம்.

தடத்துநீர் நிலாத்திரி பெரியுபய முந்தமுவு
மூர்த்தனைக்காக்கும், குடத்துநீர் விளக்கினிலொளி
யிரண்டுமோர் குடும்பமாத் திரங்காக்கும், அடுத்த
மைந்தனே ஞானியு மீசனுமறிவினுற் பிரிவில்லை,

கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்றும் பிரிவாமால்.

(இ - ள்):— சத்துக்களை யடைந்த புத்திரா! தடாகத்துச் சலமும் பகல் வர்த்தியுமாகிய இரண்டும் பொருந்திய ஒரூரைக் காக்கும்; கடத்துச் சலமும் தீப்பிரகாசமுமாகிய உபயமும் ஒரு குடும்பத்தை மாத்திரம் காக்கும் ஞானவானும் ஈஸ்வரனும் ஞானத்தினால் வேறுபாடிலர்; ஒன்றுபடாமற் கெடுத்த மாயையின் தன்மைகளால் உயர்வென்றும் தாழ்வென்றும் வேறாகும்.

(இ - ம்):—ஏரிநீர் ஊரையும் கடநீர் இல்லத்தையும் காக்குமிடத்தில் சிறிது பெரிதென்னும் தொழிற்பேதமேயன்றிக் காக்குந் தன்மை ஒன்றாவதுபோல, ஈசனுக்கும் ஞானிக்கும் மாயை அவித்தைகளால் தாரதம்மியமிருக்கினும் அறிவின் தன்மையில் பேதமின்று என்பதாம். (41)

இதுவுமது

நரரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான, சுரர்கண் மாலிய வல்லவரணிமாதிகடொக்க மாதவ மிக்கோர், தரணி மானிடர்க்கவைக ளில்லாமையாற் றாழ்வுள ரானாலும், பிரமபாவனையா லிவரவரெனும் பேதமொன்றிலை பாராய்.

(இ - ள்):—மானிடரில் அரசனும் சித்துப் புருடனும் எங்ஙனம் அதிகாரத்தானும் மகிமையானும் மேலிட்டார்களோ, அவர் போலவே திருமால் முதலிய தேவர்களும், மாயையில் வல்லமை உடையவர்களாதலால் அணிமா முதலிய அட்டசித்திகள் நிறைந்த மகா தவத்தின் மிகுந்தவர்க

ளாவர்; பூமியிலுள்ள மனிதர்களுக்கு அவைகள் இல்லாமையால் தாழ்வை உடையவர்களானாலும், பிரம திருஷ்டியினால் இவர்கள் மானிடரெனவும் அவர்கள் தேவர்களெனவும் வேறுபாடொன்றிலர் எனக் காண்பாய்.

அட்டமாசித்திகளாவன:—அணிமா, மகிமா, இலகிமா, கரிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம் என்பவைகளாம். அவற்றுள்:

அணிமா—மிகவுஞ் சிறிய வுயிர்கள்தோறும் தான் மிகவு நுண்ணிய அணுவளவாய்ச் சென்றிருக்கும் அதிநுண்மை.

மகிமா—பிருதிவி முதல் சிவமீறான முப்பத்தாறு தத்துவமும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நீங்காதிருக்கும் பெருந்தகைமை.

இலகிமா—மேருமலைபோலக் கனமாக விருப்பினும் பரமாணுக்கள்போல் எடுத்தற் கெளிதாய் இருப்பது.

கரிமா—பரமாணுப் போன்ற வடிவுடையதாயினும், மேருமலை போல எடுத்தற்கெளிதாய் இருப்பது.

பிராத்தி—பாதாளத்திலிருந்து பிரமலோகம் போய்ச் சஞ்சரித்து மீண்டும் பாதாளத்துக்கு வரத்தக்கது.

பிராகாமியம்—பரகாயப் பிரவேசஞ்செய்தலும், விண்ணுலகத்திற் சஞ்சரித்தலும், விரும்பிய போகமனைத்தையும் நினைத்தபடிக்கெல்லாம் இருக்குமிடத்திலேயே வருவித்து அனுபவித்தலு முதலிய வல்லது,

ஈசத்துவம்—சிருட்டியாதி முத்தொழில்களை நடாத்தவும், சூரியன் முதலாய கிரகங்களைத் தன்னேவற்படி நடக்கச் செய்யவும் வல்லது.

வசித்துவம்—அரசர், பட்சி, மிருகம், பூதம், மனிதர், இந்திரன் முதலிய அஷ்டதிக்குப் பாலகர் இவர்களெல்லாரையும் தன்வசமாக்கிக் கொள்ள வல்லது.

(இ - ம்):—மானிடரில் சித்தருக்குள்ள மகிமைகள் மற்றவர்களுக்கு இன்றாயினும் அம்மானிடத் தன்மையில் ஒப்பாவதுபோல சித்தருவமான திரிமூர்த்திகளும் சீவன் முத்தர்களும் தேவத்தன்மை மானிடத்தன்மைகளால் வேற்றுமை யுள்ளோராயினும் சித்துத்தன்மையில் ஒப்பாவர் என்பதாம். (42)

[அ - கை]:—அணிமாதிகள் ஈசனதாயின் அறிஞனுக்கு எங்ஙனம் உண்டாயிற்று? எனில், அவரை நோக்கி உபாசனை செய்ததினால் ஆம் எனக் கூறல்.

முத்திநல்கிய சற்குருவேபல முனிகளுக் கணி
மாதி, சித்திபூமியிற் கண்டிருக்கவு மந்தச் செல்வ
மீசன தென்றீர், புத்தியொத்திட வுரைத்தரு ளென்
றிடிற் புகழுமீசனை வேண்டிப், பத்தி செய்திடுந் தவத்
தினால் யோகத்தாற் பலித்ததென் றறிவாயே.

(இ - ள்):—வீடருளிச் செய்த ஞானதேசிகரே! வியாசர் முதலாய பல இருடிகளுக்கு அணிமா முதலிய அஷ்டமா சித்திகள் உண்டாயிருப்பதை இவ்வுலகத்திற் பார்த்திருக்கவும், அச்செல்வமானது ஈஸ்வரமானதென்று சொன்னீர்; அச்செல்வம் அவர்களுக் கெவ்வா றுற்றனவென்பதை என் புத்தி ஒத்திருக்கும்படிக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்றும் கேட்பாயாகில், துதியாநின்ற ஈஸ்வரனை நாடி மனமொழி மெய்களாற் செய்யாநிற்கும் வழிபாட்டினாலும், சாந்திராயணாதி தவங்களாலும்; அஷ்டாங்க யோகத்தினாலும் கிடைத்ததென் றறிந்துகொள்வாய்.

சாந்திராயணம்—சந்திரன் கலை தேயத்தேய உணவில் ஒவ்வொரு கவளமாய்க் குறைத்துண்டு, அது வளர வளர ஒவ்வொன்றாய் உயர்த்தி யுண்பதாகிய தொருவிதம்: சந்திர + அயநம் எனப் பிரியும்; அயநம் = ஓட்டம், சந்திரனுடைய கதியைப்பற்றிய தெனப் பொருள்படும்.

அஷ்டாங்கயோகமாவது:—இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, ஸ்தம்பனம், சமாதி, என்பனவாம்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (43)

[அ - கை]:—முன்புள்ள ஞானிகளைப்போல இவர்களுக்கு அணிமாதிகள் என் இல்லை என வினாதல்.

சிவசொரூபமாந் தேசிகமூர்த்தியே சித்திமுத்திக
ளிரண்டும், தவமுளோ ரடைகுவரெனி லவர்கள்
போற் சகலரு மடைவாரோ, அவர்கள் பூருவசித்தியு
ஞானமு மடைந்ததுங் கண்டோமே, இவர்கண்
ஞானிக ளென்றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகை
யேதோ.

(இ - ள்):—சிவாகாரமாகிய குருமூர்த்தியே! அணிமாதி சித்தியும் மோட்சமும் ஆகிய இரண்டையும் தவத்தை உடையவர்கள் அடைவார்கள் என்றால், வியாசர் முதலான தவத்தரைப்போல இக் காலத்துள்ள ஞானிகளனைவரு மடைவார்களா? அத்தவமுடையவர்கள் முன்புள்ள அணிமாதி சித்தியும் முத்தியும் பெற்றது ஆகமப் பிரமாணத்தால் பார்த்

தோம்; இவர்களை ஞானவான்களென்று சொன்னால் அணிமாதி சித்திகள் இவர்களுக்கில்லாத விதம் யாது?

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (44)

[அ - கை]:—மேல் வினாவிற்கு உத்தரம்.

காமியத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருத்தி
டாத் தவமென்றும், பூமியிற்றவ மிருவகைச் சித்தி
யும் போதமுந் தருமைந்தா, ஆமிவற்றிலொன் றியற்
றினா ரொன்றையே யடைகுவ ரிதுதீர்வை,
யாமுரைத்தவவ் விரண்டையு மியற்றினா ரன்றுள
பெரியோரே.

(இ - ள்):—மாணாக்கனே! இச்சிக்கப்படும் பொருளை யடையக் கருதுவதான காமியத்தவம் எனவும், அப்படி இச்சிக்கப்படும் பொரு ளொன்றையும் அடையக் கருதாததான நிஷ்காமியத்தவம் எனவும், உலகத்தில் தவம் இரண்டு விதமாம்; அவற்றுள் காமியத்தவஞ் சித்தியையும் நிஷ்காமியத்தவம் முத்தியையுங் கொடுக்கும்; ஆகிய இவ்விரண்டில் ஒன்றை யப்பியாசஞ் செய்தவர்கள் அவ் வொன்றினையே அடைவார்கள்; இது நிச்சயமாம்; பூர்வத்திலுள்ள வியாசர் முதலான மகான்கள் நாம் சொன்ன அக்காமியத்தவம் நிஷ்காமியத்வம் என்னும் இரண்டிலு முயற்சி செய்தார்கள்.

(இ - ம்):—முன்புள்ள ஞானவான்களில் சிலர் இரண்டு தவத்தையும் அனுசந்தித்ததனால், சித்தி முத்திகள் இரண்டனையும் பெற்றார்கள் என்பதாம். (45)

இதுவுமது

அனக மைந்தனே முத்தி ஞானத்தையே
யடைந்தன ரல்லாமல், செனகன் மாவலி பகீரதன்
முதலினார் சித்திகள் படித்தாரோ, இனிய சித்தியை
விரும்பினார் சிலர்சில ரிரண்டையு முயன்றார்கள்,
முனிவர் சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரு முத்தியைத்
தாராவே.

(இ - ள்):—களங்கமற்ற மகனே! சனகராஜன், மகாபலிச்சக்கரவர்த்தி, பகீரதராசன் முதலானவர்கள் ஞானத்தை அப்பியசித்து மோட்சத்தைப் பெற்றார்களே அன்றி, அணிமாதிசித்தியை அப்பியாசஞ் செய்தார்களா? சில முனிவர்கள் இனிமையான அணிமாதிசித்தியை மாத்திரம் விரும்பினார்கள்; சில முனிவர்கள் சித்தி முத்திகள் இரண்டனையும் அப்பியாசித்தார்கள்; முனிவர் அப்பியசித்த அணிமாதி சித்திகளானவை காலம் போக்கும் விளையாடலை மாத்திரங் கொடுக்கும், மோட்சத்தைக் கொடுக்கமாட்டா.

(இ - ம்):—யோகத்தினால் அணிமாதிகளைப் பெற்றும் அவைகளால் பயன்படாமல் பின்னர் ஞானப்பேற்றினால் முத்தியைப் பெற்றார்கள்; ஆதலால், அச் சித்திகளை ஞானிகள் விரும்பவில்லை என்பதாம். (46)

[அ - கை]:—சித்திகளில் பயன் இன்று என்பது தெரிந்தும் சில ஞானிகள் என் அதை விரும்புகிறார்கள்? என வினாதலுக்கு உத்தரம்.

யோகஞானமே முத்தியைத் தருமெனி னொழிந்த
சித்திகள் வேண்டி, மோகமா யுடல் வருந்தினர் சில
சில முத்தர்க ளேனென்றால், போகமாய்வரும் பிரா
ரத்த கன்மங்கள் புசித்தன்றோ நசித்தேகும், ஆகையா
லந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே.

(இ - ள்):—ஐக்கியமான அத்துவித ஞானமே மோட்சத்தைக் கொடுக்குமாயின், அது நீங்கிய அணிமாதி சித்திகளை விரும்பிச் சில சீவன் முத்தர்கள் தேக வருத்தமுற்றார்கள்; அவ்வாறு வருந்தியது யாதினாலென்னில், அநுபோகமாய் வருகின்ற பிராரத்த கன்மங்களானவை புசித்தல்லவா கெட்டுப்போம்? ஆதலால் அவர்கள் பெற்ற அணிமாதி சித்திகள் இச்சா பிராரத்த மாகுமென்று அறிந்து கொள்வாயாக.

(இ - ம்):—சித்தியை விரும்புவது பிராரத்த கன்மம் என்பதாம். (47)

[அ - கை]:—ஐயந் தெளிவித்த ஆசிரியரை அன்பின் வியந்து துதித்தல்.

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன
மசையாமல், பிலக்கவேண்டு மென்றருள் குருவே
யகப் பிராந்தி போய்த் தெளிவானேன், துலக்கமான
கண்ணாடியை யடிக்கடி துலக்கினாற் பழுதன்றே,
அவக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குறை யமுதங்கசு
டெவிட்டாவே.

(இ - ள்):—அளவிறந்த வேதங்களினாலும் யுத்தியினாலும் என் மனமானது சலனமின்றி ஸ்திரமா யிருக்கவேண்டும்

என்று எனது சங்கைகள் திரும்படி உத்தரம் அருளிய தேசிகரே! எனது மனதின்கண்ணுள்ள மயக்க நீங்கித் தெளிவையடைந்தேன்; விளக்கமான கண்ணாடியை மேலுமேலும் விளக்கினால் குற்றமல்லவே; எனது பவத்துன்பத்தை நீக்கிய சுவாமிகளே! அடியேனுக் கருளிய உபதேசாமுதங்கள் புசிக்கப் புசிக்கத் தெவிட்டாவாம்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (48)

[அ - கை]:—கிரம சிருஷ்டியான ஜீவேஸ்வர சகத்விவகாரங்கள் அறிஞனது பிராரத்தம் என்று அறிந்தீடன் அதற்கு வித்தாக உகபற் சிருட்டியினால் அமைந்து கிடக்கின்ற சஞ்சிதத்தைக் கெடுக்கும் பொருட்டு அஃது நசிக்கும் என்ற இரண்டு வகையில் யாது உண்மை? என வினாதல்.

கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ
கருணையா லெனை யாளும், ஐயனே குருவே யெவ
ராகிலு மனுபவித்தா லன்றிச், செய்த கன்மங்கள்
விடாதென்ற வசனமுஞ் சென்ம சஞ்சிதம்வேகத்,
தூய்யஞானத்தீ சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவ தெப்
படி நானே.

(இ - ள்):—கிருபையினால் அடியேனை யாளாகின்ற என்னை யாளும் ஆசிரியரே! எனது குருசுவாமியே! அசத்தியங்களை நூல்க ளுரைக்குமோ? யாவராகிலும் தாங்கள் செய்த கர்ம பலன்கள் அனுபவித் தொழித்தாலல்லது நீங்காதென்ற வாக்கியமும், அநந்த சனனங்கட்குக் காரணமான சஞ்சித கருமங்கள் வெந்து நீறுகும்படி பரிசுத்தமான ஞானக்கினியானது எரிக்குமென்ற வாக்கியமும் ஆகிய இவ்

யோகஞானமே முத்தியைத் தருமெனி னெழிந்த
சித்திகள் வேண்டி, மோகமா யுடல் வருந்தினர் சில
சில முத்தர்க ளேனென்ருல், போகமாய்வரும் பிரா
ரத்த கன்மங்கள் புசித்தன்றே நசித்தேகும், ஆகையா
லந்தச் சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே.

(இ - ள்):—ஐக்கியமான அத்துவித ஞானமே மோட்சத்தைக் கொடுக்குமாயின், அது நீங்கிய அணிமாதி சித்திகளை விரும்பிச் சில சீவன் முத்தர்கள் தேக வருத்தமுற்ருர்கள்; அவ்வாறு வருந்தியது யாதினுலென்னில், அனுபோகமாய் வருகின்ற பிராரத்த கன்மங்களானவை புசித்தல்லவா கெட்டுப்போம்? ஆதலால் அவர்கள் பெற்ற அணிமாதி சித்திகள் இச்சா பிராரத்த மாகுமென்று அறிந்து கொள்வாயாக.

(இ - ம்):—சித்தியை விரும்புவது பிராரத்த கன்மம் என்பதாம். (47)

[அ - கை]:—ஐயந் தெளிவித்த ஆசிரியரை அன்பின் வியந்து துதித்தல்.

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லூகத்தா லென்மன
மசையாமல், பிலக்கவேண்டு மென்றருள் குருவே
யகப் பிராந்தி போய்த் தெளிவானேன், துலக்கமான
கண்ணுடியை யடிக்கடி துலக்கினுற் பழுதன்றே,
அவக்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குறை யமுதங்க
டெவிட்டாவே.

(இ - ள்):—அளவிறந்த வேதங்களினுலும் யுத்தியினுலும் என் மனமானது சலனமின்றி ஸ்திரமா யிருக்கவேண்டும்

என்று எனது சங்கைகள் தீரும்படி உத்தரம் அருளிய தேசிகரே! எனது மனதின்கண்ணுள்ள மயக்க நீங்கித் தெளிவையடைந்தேன்; விளக்கமான கண்ணுடியை மேலுமேலும் விளக்கினுல் குற்றமல்லவே; எனது பவத்துன்பத்தை நீக்கிய சுவாமிகளே! அடியேனுக் கருளிய உபதேசாமுதங்கள் புசிக்கப் புசிக்கத் தெவிட்டாவாம்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (48)

[அ - கை]:—கிரம சிருஷ்டியான சீவேஸ்வர சகத்விவகாரங்கள் அறிஞனது பிராரத்தம் என்று அறிந்தசீடன் அதற்கு வித்தாக உகபற் சிருட்டியினுல் அமைந்து கிடக்கின்ற சஞ்சிதத்தைக் கெடுக்கும் பொருட்டு அஃது நசிக்கும் என்ற இரண்டு வகையில் யாது உண்மை? என வினுதல்.

கைதவங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ
கருணையா லெனை யாளும், ஐயனே குருவே யெவ
ராகிலு மனுபவித்தா லன்றிச், செய்த கன்மங்கள்
விடாதென்ற வசனமுஞ் சென்ம சஞ்சிதம்வேகத்,
தூய்யஞானத்தீ சுடுமென்ற வசனமுந் துணிவ தெப்
படி நானே.

(இ - ள்):—கிருபையினுல் அடியேனை யாளாகின்ற என்னை யாளும் ஆசிரியரே! எனது குருசுவாமியே! அசத்தியங்களை நூல்க ளுரைக்குமோ? யாவராகிலும் தாங்கள் செய்த கர்ம பலன்கள் அனுபவித் தொழித்தாலல்லது நீங்காதென்ற வாக்கியமும், அநந்த சனனங்கட்குக் காரணமான சஞ்சித கருமங்கள் வெந்து நீருகும்படி பரிசுத்தமான ஞானக்கினியானது எரிக்குமென்ற வாக்கியமும் ஆகிய இவ்

விரண்டில், இது வாஸ்தவம் இது அன்று அடியேன் தெளி வது எவ்விதம்.

(இ - ம்):—சஞ்சிதகன்மம் அனுபவித்தால் தீரும், ஞானத்தால் தீரும் என்ற வசனங்களில் யாது உறுதி? என வினவினதாம். (49)

[அ - கை]:—மேல் வினவிற்கு உத்தரம்.

சீவபேதங்க ளளவில மைந்தனே செய்கையு
மளவில்லை, ஆவவா மவரவ ரதிகாரங்க ளறிந்து
பக்குவ நோக்கிப், பூவலர்ந்துபின் பலங்கள் காட்டு
வனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்தம், காவல் வேதங்க
ளிரண்டையும் வசனிக்குங் காண்ட மூவகையாலே.

(இ - ள்):—மாணாக்கனே! சீவர்களுடைய வேறுபாடு கள் மட்டில்லை; அவர்கள் செயலு மட்டில்லை; அவரவர் களுக்கு ஆவன ஆம்; ஆதலால், அவர்களது அதிகாரங் தெரிந்து பருவம் பார்த்து, மலரானது விகசித்துப் பின்பு பலனைக் கொடுப்பதுபோல, நம்மைக் காக்கின்ற சுருதிகள், கர்மகாண்டம் பத்திகாண்டம் ஞானகாண்டம் என்னு மூன்று பகுப்பினால், பூருவபட்ச வாக்கியமும் சித்தாந்த வாக்கியமும் ஆகிய இரண்டு வகையுஞ் சொல்லும்.

(இ - ம்):—சீடனது பக்குவத்திற்கு ஏற்கப் பூருவ பட்சம் சித்தாந்தம் என இரண்டாக வேதங் கூறும் என் பதாம். (50)

இதுவுமது

ஆன பாவிக ளடைவன நரகங்க ளவசியமா
னாலும், தான மந்திர விரத வோமங்க ளாற்றவிரு

மென்பது பொய்யோ, ஈனமாம் பல சன்ம சஞ்சித
வினை யெத்தனை யானாலும் ஞானமாங்கனல் சுடு
மென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்டே.

(இ - ள்):—கொடிதான பாவிகள் நரகங்களை அடை வது உண்மையானாலும், தானங்களினாலும், மந்திரங்களி னாலும், விரதங்களினாலும், யாகங்களினாலும் ஒழியும் என் பது அசத்தியமா? இழிவாகிய அநந்த சநநத்தைக் கொடுக் கும் சஞ்சிதகன்மம் எவ்வளவு சேர்ந்திருக்கினும், ஞானக் கினியானது எரிக்குமென்ற வேதவாக்கியத்தை நம்புவா னால் முத்தியுண்டாகும்.

(இ - ம்):—அனுபவித்துத் தீருமென்ற பட்சத்தை நீக்கி, அறிவிற் கெடுமென்ற சித்தாநந்தத்தைக்கொண்டு அறிவை வளர்க்கில் அதனாற் சஞ்சிதங் கெடும் என்ப தாம். (51)

[அ - கை]:—சஞ்சிதத்தைக் கெடுக்கும் ஞானமிருக்கக் கன்மத்தை விரும்புவது என்? என வினாதல்.

என்மனந் திருக்கோயிலாத் தினங் குடியிருந்
தருள்குரு மூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினையை
வேரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்ஞானம், தன்மயந்
தரு மகிமையை விபுதரர் சகத்துளோ ரறியாமல்,
கன்மமாங் குழியினில் விழுந்தழு கின்ற காரண
முரையீரே.

(இ - ள்):—அடியேன் இதயாம்பரமே சிறந்த கோயி லாக எப்போதும் குடிகொண்டிராநின்ற தேசிகமூர்த்தியே! சுவாமிகள் போதிக்கும் உண்மை ஞானமானது சகநத்திற்

குக் காரணமான சஞ்சித கர்மங்களின் மூலமாகிய அவித்தையை அறியாநிற்கும்; சமஸ்த்தமும் தனது ஸ்வரூபமாகும்படி செய்யும் பெருமையை வானவரும் உலகத்தாரும் தெரியாமல் கிரியாமார்க்க மென்கிற படுகுழியில் வீழ்ந்து கெடுகின்ற காரணத்தைச் சொல்வீர்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (52)

[அ - கை]:—மேல் வினுவிற்கு உத்தரம்.

அழி விலாததற் பதந்தனை மைந்தனே யகமுகத்
தவர் சேர்வார், வழி நடப்பவர் பராமுக மாகினுன்
மலர்ந்த கண்ணிருந்தா லும் குழியில் வீழ்வர்கா ணப்
படி வெளிமுகங் கொண்டு காமிகளானோர், பழி
தரும் பிறவிக் கடலுழலுவார் பரகதி யடையாரே.

(இ - ள்):—புத்திரா! கெடாத பிரமபதத்தை அந்தர்முகமுடையவர்கள் அடைவார்கள்; மார்க்கத்தில் செல்கின்றவர்கள் பராமுகமானுல் விகசிதமான நேத்திரங்க ளிருக்கினும் பள்ளத்தில் விழுவார்கள்; அவ்வண்ணம் பகிர்முகமே தமக்குப் பயனுகக்கொண்டு விடயப் பயிற்சியை யுடையவர்களா யுழலுங் காமிகள் பழியைக் கொடுக்கின்ற பிறவிக்கடலுள் சுழலுவார்கள்; முத்தியைப் பெறமாட்டார்கள்.

(இ - ம்):—அகமுகமின்றிப் பகிர்முகமாகச் செல்லுதலே கன்மங்களில் செல்லுதற்கேது என்பதாம். (53)

[அ - கை]:—சீவச்செயல் இவை சிவச்செயல் இவை எனத் தெளியும் நிமித்தம், சீவன் பகிர்முகமாதல் ஈசன் செய்விக்குஞ் செயலே யன்றிச் சீவர்கள் என்செய்வார்கள்? என்ற வினுவிற்கு உத்தரம்.

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனுர் செய்விக்
குஞ் செயலன்றே, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா
ரவர்கண்மேற் பிழைசொலும் வகையேதோ, துறந்த
தேசிக மூர்த்தியே யென்றிடிற் சுருதிநூற் பொருண்
மார்க்கம், மறந்த மூடர்கள் வசனிக்கும் பிராந்தி
காண் மைந்தனேயது கேளாய்.

(இ - ள்):—சகல பற்றுக்களையும் நீத்த குருவே! சிறப்பான நன்மையுந் தீமையும் ஈசனுர் செய்விக்குஞ் செய்கை அல்லவா? சநித்த சீவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அச்சீவர்கள்மேல் குற்றம் கூறற்குக் காரணம் என்னை? என்று கேட்பாயாகில், வேதசாஸ்திரார்த்த வழியை மறந்த அஞ்ஞானிகள் சொல்லுகின்ற மயக்கம்; புத்திரனே! அதைக் கேட்பாய். (54)

இதுவுமது

திகழ்ந்த வீசனுர் சிருட்டியுஞ் சீவனுர் சிருட்டி
யும் வெவ்வேறே, சகந்தனிற்பொது வீசனுற் சிருட்
டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம், அகந்தையா மபி
மானங்கள் கோபங்க ளாசைக ளிவையெல்லா,
நிகழ்ந்த சீவனுர் சிருட்டிக ளாகுங்கா ணிமலனுர்
செயலன்றே.

(இ - ள்):—சுத்தப்பிரமமாக விளங்காநின்ற ஈஸ்வர சிருட்டியும் சீவசிருட்டியும் வேறுவேறும்; உலகத்தில் யாவர்க்கும் பொதுவான தாவரசங்கமங்களனைத்தும் ஈஸ்வர சிருட்டிகளாம்; நான் என்னும் அகந்தையாகிய அபிமானங்களும் துவேஷங்களும் ஆசைகளும் ஆகிய இவைகள் அனைத்தும்

விளங்கிய சீவசிருட்டிகளாம்; நின்மலமான ஈஸ்வர சிருட்டிகள் அல்ல.

(இ - ம்):—ஈஸ்வர சிருட்டி சீவசிருட்டிகள் இவையெனப் பகுத்துக் கூறினதாம். (55)

இதுவுமது

மூவராம்பரன் சிருட்டிக ளுயிர்க்கெலா முத்தி
சாதனமாகும், சீதனரது சிருட்டிக டங்களைச்
செனிப்பிக்கும் பிணியாகும், தாவராதிக ணசித்திடி
லொருவர்க்குஞ் சநநங்க ணசியாவாம், கோபமாதிக
ணசித்திடிற் பந்தமாங் கொடும் பிறவிகள் போமே.

(இ- ள்):—திரிமூர்த்தி ரூபமான ஈஸ்வரனுடைய சிருட்டிகள் சீவர்களனைவர்க்கும் வீடடைதற்குச் சாதனமாம்; சீவசிருட்டிகளானவை சீவர்களைப் பிறப்பிக்கின்ற சஞ்சித ரோகமாம்; ஈஸ்வர சிருட்டியாகிய தரு முதலிய பஞ்சபூத பௌதிக வடிவங்கள் நசிக்கில் யாதோருயிர்க்கும் ஜனனம் நீங்காவாம்; சீவசிருட்டியாகிய துவேஷ முதலியவை இறக்கின் பந்தமான கொடிய சநநங்கள் நசிக்கும்.

(இ - ம்):—ஈஸ்வர சிருட்டியான பஞ்சபூத பௌதிக முதலிய தத்துவங்கள் முத்திக்குச் சாதனமும் சீவசிருட்டியான காமக் குரோதாதிகள் பவத்திற்கு எதுவுமாம் என்பதற்கு உத்தி கூறினதாம். (56)

இதுவுமது

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெவர்பவ
மொழிந்தார்கள், தேசகால தேகாதிக ளிருக்கவுஞ்

சீவ காரிய மோகம், நாசமாக்கி யவ்விவேகத்தி னுயி
ரொடு ஞான முத்தர்க ளானார், பாச மோகங்கள்
பசுபதி செய லன்றே.

(இ - ள்):—ஈஸ்வர சிருட்டியான பஞ்சபூத பௌதிகங்கள் பிரளய காலத்தில் நாசமாகவும் யாவர் பிறவியை ஒழிந்தார்கள்? தேசம் காலம் தேகம் முதலிய ஈஸ்வர சிருட்டி யழியாதிருக்கும்போதே சீவசிருட்டியான காம முதலியன நசிப்பித்து விவேகத்தினால் சீவன் முத்தர்க ளானார்கள்; ஆதலால் காமவெகுளி மயக்கங்கள் சீவச்செயலே அன்றிச் சிவச் செயல் அன்று என்பதாம். (57)

இதுவுமது

அச்சுவத்த மென்றொரு மரமதி லிரண்டரும்
பாவைகள் வாழும், நச்சுமங்கொரு பறவையம்
மரக்கனி நன்றுநன்றெனத் தின்னும், மெச்சுமங்
கொரு பறவைதின்னுதென வியங்கியப் பொருளாக,
வைச்ச மாமறை சீவனை யீசனை வகுத்தவா
றறிவாயே.

(இ - ள்):—அரசென்று சொல்லப்பட்ட விருட்சமொன்றுளது; அத் தருவில் அரிய பட்சிகளிரண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்; அவ்விடத்து (போகத்தை) விரும்புகிற ஒரு பட்சியானது அத் தருவின்பலத்தை நல்லது நல்லதென்று புசிக்கும்; அதன்கண் துதிக்கப்பெற்ற மற்றொரு பட்சியானது புசியாது என்று அப் பட்சிகளைக் குறிப்புப் பொருளாக வைத்து மகா வேதமானது சீவனையும் ஈசனையும் பகுத்தவண்ணம் நீ விசாரித்து அறியக்கடவாய்.

அச்சுவத்தம் என்பது தலை கீழான மாயா விருட்சம் எனக்கொள்க.

(இ - ம்):—மாயையில் வாழ்கின்ற சீவேஸ்வரர்களின் தாரதம்மியம் இஃதெனப் பகுத்துக் கூறினதாம். (58)

இதுவுமது

இந்தச் சீவனால்வரு மறுபகை யெலா மிவன்
செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனால் வருமென்ற
மூடர்க ளதோகதி யடைவார்கள், இந்தச் சீவனால்
வறுமறு பகையெலாம் இவன்செய லல்லாமல்,
அந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகியே யமலவீ
டடைவாரே.

(இ - ள்):—இச் சீவனால் உண்டான காம முதலிய பகைகளாறும் இவன் செயலாலுண்டாமே அன்றி அவ் வீசனால் உண்டாமென்ற அறிவிலிகள் நரகத்தை அடைவார்கள்; இச் சீவனால் உண்டாகும் சட்பகைகள் முதலிய அனைத்தும் இச் சீவ சிருட்டியே அன்றி அவ் வீசனால் வந்தனவல்ல என்னும் விவேகிகளே நின்மலமான மோட்சத்தை அடைவார்கள்.

(இ - ம்):—காமாதிகளை ஈஸ்வர சிருட்டியெனக் கருதாமல் சீவ சிருட்டியெனக் கொண்டு அவற்றை விசாரத்தால் கெடுக்கின் முத்தி உண்டாம் என்பதாம். (59)

[அ - கை]:—முன்பு ஈஸ்வர சிருட்டி பொது என்றமையால், அவரும் பொதுவாக வேண்டுமே? அங்ஙனமாயின், சீவர்களிடத்தில் பட்சபாதம் வருவானேன்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க்குந் தெய்வ
நாயகன் பொதுவானால், சிலரை வாழ்வித்தல் சில
ரொடு கோபித்தல் செய்வதே னென்றாயேல், குலவு
மைந்தரைத் தந்தைபோற் சிட்டரைக் குளிர்ந்து
துட்டரைக் காய்வன், கலைகணால் வழிவரச் செயுந்
தண்டமுங் கருணையென் றறிவாயே.

(இ - ள்):—உண்மையே திருவுருக் கொண்டு வந்த ஆசிரியரே! அனைவர்க்கும் ஈஸ்வரன் பொதுமையானால் சிலரை இன்புறவும் சிலரைத் துன்புறவும் செய்வது என்னை என்று கேட்பாயாகில் குலவா நின்ற புத்திரர்களைப் பிதா தக்கபடி நேசிப்பதுங் கோபிப்பதும் போல அவ்வீஸ்வரன் சற்சனருக் கின்பஞ்செய்து துர்ச்சனருக்குத் துன்பஞ் செய்வன்; சாஸ்திரங்களின் விதிவழி ஒக்கும்படி சீவர்களைச் செய்யுஞ் சிட்சையும் கிருபையினாலென்று உணர்வாய்.

(இ - ம்):—சீவர்கள் சுகப்படும்பொருட்டு வருத்திய அஃதும் கருணையே யன்றிப் பட்சபாதமன்று என்பதாம்.

[அ - கை]:—அங்ஙனம் ஆயின் ஈசன் யாவரையும் என் இரட்சிக்கவில்லை? என வரும் சங்கைக்கு உத்தரம்.

மனைவிலங்கறு மைந்தனே கற்பகமரங்கனல்
புனன் மூன்றும், தனையடைந்தவர் வறுமையுஞ்
சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளும், அனையவீசனு
மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா னகன்றவர்க் கருள்
செய்யான், இனையகுற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகு
மென் றெண்ணிநீ யறிவாயே.

(இ - ள்):—சம்சார விலங்கு நீங்கிய புத்திரா! கற்பக விருட்சமும் அக்கினியும் சலமும் ஆகிய இவை மூன்றும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களது தரித்திரத்தையும் குளிரையும் தாகத்தையும் நீக்கி இரட்சிக்கும்; அத்தன்மையனவாக ஈஸ்வரனும் தன்னை அடைந்தவர்களுக்குக் கிருபை செய்வான்; அடையாதவர்களுக்குக் கிருபைசெய்யான்; இத்தன்மையான குற்றங்கள் யாவர் குற்றமாமென்று ஆலோசித்து நீ தெரிந்து கொள்வாய்.

(இ - ம்):—கற்பக விருக்ஷ முதலியவற்றைச் சார்ந்தவர்க்குத் துன்பம் நீங்கி இன்பமுண்டாவதுபோல், ஈசனைச் சார்ந்தவர்களுக்குப் பவத்துன்ப நீங்கி வீட்டின்பமுண்டாவது உண்மையென அறிந்து அவனைச் சார முயற்சி செய்யாதது இவன் குற்றமே என அறிக என்பதாம். (61)

[அ - கை]:—ஞானம் உண்டாகச் சீவன் முயற்சிக்கும் மரபு கூறல்.

ஒன்றுசேண் மகனேபுமான் முயற்சியா லுரை
த்து மானிடர்க் கீசன், நன்றுசெய்யவே காட்டிய
நூல்வழி நடந்து நல்லவர் பின்னே, சென்று துட்ட
வாதனை விட்டு விவேகியாய்ச் செனித்த மாயை
யைத் தள்ளி, நின்று ஞானத்தை யடைந்தவன் பவங்
கள்போ நிச்சய மிதுதானே.

(இ - ள்):—புத்திரா! ஒரு வசனங் கேட்பாய்; புருஷப் பிரயத்தினத்தினாலன்றி வேறொன்று லாகாதென முன்னர்க் கூறி, பின்பு ஈஸ்வரன் மனிதர்க்கு நன்மையைச் செய்யும்பொருட்டு காண்பித்த சுருதி மார்க்கத்திற் சென்று, சத்துக்கள் பின் திரிந்து, முன்னுள்ள குரோதாதியான

அசுத்த வாசனையை நீக்கி, ஆன்மா அனான்மா என்கிற சிற்சடங்களைப் பகுத்தறியும் விவேகத்தை யுடையவனாய், கற்பனையாக உதித்த சடமான மாயையை நீக்கி, விலக்ஷணமான கூடஸ்தனா யிருந்து பிரம சைதன்னியத்தைப் பெற்றவனுடைய பிறவிகள் நீங்கும்; இதுவே சத்தியமாம்.

(இ - ம்):—சீவன் தனது முயற்சியினால் ஈஸ்வரானுக்கிரகம் பெற்று, அவன் வாக்கியமான வேதாந்த முடிவைக் குருமுகமாக விசாரித்து, அதனால் விவேகமுண்டாய் அஞ்ஞான நீங்கி ஞானம் உதயமாகில் பவம் நீங்கும் என்பதாம்.

[அ - கை]:—யாதினால் இந்த ஞானம் உதிக்கும்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

இந்த ஞானந்தான் வருவதெப்படியெனி லிடை
விடா விசாரத்தில், வந்த டைந்திடும் விசாரந்தா
னேதெனின் மனுதியாஞ்சரீரத்தில், இந்த நானெவன்
சித் தெதுசடமேது விரண்டு மொன்றாகக் கூடும்,
பந்த மேது வீடே தெனவுசாவுதல் விசாரமென் றறி
வாயே.

(இ - ள்):—இப்பிரமஞானமானது உதிப்பது எவ்வண்ணமென்று கேட்பாயாகில்; இடையறாத ஆத்ம விசாரணையால் வரும்; விசாரணையாவது யாது எனில்; மன முதலிய தேகத்தி லிருக்கின்ற இந்த நான் யாவன்? சித்தென்பது யாது? சடமென்பது யாது? சித்தும் சடமும் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாகக் கூடப்பெற்ற பந்தம் யாது? அதனை விடப்பெற்ற முத்தி யாது? என விசாரித்தல் விசாரணை யென்று அறிந்துகொள்வாய்.

(இ - ம்):—சிற்சட விலக்கணங்களைப் பகுத்தறியும் விசாரமே ஞானம் உதிப்பதற்கு மூலம் என்பதாம். (63)

[அ - கை]:—கன்மம் முக்கியம் என்னுங் கொள்கை நீங்கும் பொருட்டு ஞானம் உதிப்பதற்குச் சற்கருமம் இருக்க விசாரம் யாதுக்கு? என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

போனசன்மங்க டமிலனுட்டித்தநற் புண்ணிய
பரிபாகம், ஞானமாகுமே விசாரமே னென்றிடி
ருமுரைத்திடக் கேளாய், ஆனபுண்ணிய மீசுராற்
பணஞ்செயி னசுசிபோஞ் சுசியாகும், மானதம்பினை
விசாரித்து ஞானத்தை மருவுமென் றறிவாயே.

(இ - ள்):—முன் சநநங்களில் அப்பியாசஞ் செய்த சற்கரும பரிபாகத்தால் ஞான முதிக்குமே, ஆன்மா அனான்மா என்கிற விசாரணை யாதுக்கு? என்றுயாகில், யாம் சொல்லுகிற உத்தரத்தைக் கேட்பாய்; தத்தம் வருணாச்சிரமங்கட்குரிய சற்கருமத்தை பலாபேக்ஷையின்றி ஈஸ்வரப்பிரீதி செய்யில் அந்தக்கரணத்திலுள்ள அசுத்தம் நீங்கும், சித்த சுத்தி வரும்; அம்மனம் பின்பு சிற்சட விசாரஞ் செய்து ஞானத்தைப் பொருந்தா நிற்குமென்று தெரிந்துகொள்.

(இ - ம்) :—நிஷ்காமியமாகச் செய்யுஞ் சற்கருமம் சித்த சுத்தியையும், விசாரம் ஞானத்தையுங் கொடுக்கும்; ஆதலால், விசாரமே வேண்டும் என்பதாம். (64)

[அ - கை]:—பலபேற்றையுந் தரத்தக்க வலியுள்ள கன்மம் ஞானத்தைத் தாராதோ? விசாரம் யாதுக்கு? என வினவுதல்.

பத்தியும்வயி ராக்கியமும்பர லோகமுமணிமாதி,
சித்தியுந்தவ நிட்டையும் யோகமும் தியானமுஞ்
சாரூப, முத்தியுந்தரும் விசித்திரகருமங்கண் மோக
மாத்திரந்தள்ளும், புத்தியுந்தர லருமையோ விசார
மேன் புண்ணிய குருமூர்த்தி.

(இ - ள்):—தரும ஸ்வரூபமான ஆசிரியரே! ஈஸ்வர பத்தியையும், நிராசையையும், சுவர்க்காதி லோகங்களையும், அணிமா முதலிய அஷ்டமாசித்திகளையும், தவமும், சமாதியையும், இயமாதி அஷ்டாங்க யோகங்களையும், மூர்த்தியாகிய தியானங்களையும், சாரூபபத முத்தியையும் ஆகிய இவற்றைக் கொடுக்கின்ற பல சத்தியுள்ள கருமங்களானவை, அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கின்ற அறிவையுங் கொடுப்பது அரியதோ? விசாரணை யாதுக்கு?

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (65)

[அ - கை]:—மேல்வினவிற்கு உத்தரங் கூறுவான் றொடங்கித் திருஷ்டாந்தங் கூறல்.

வேடமாறிய பேர்களையறியவே வேண்டினுன்
மகனேகேள், கூடமாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்கள்
குறிகளாய்ந் தறியாமல், ஓடியுங்குதித்துந் தலைகீழ்
நின்று முயர்ந்தகம்பத்தேறி, ஆடியும்பல கன்மங்கள்
செய்யினு மவருண்மை தெரியாதே.

(இ - ள்):—மாணாக்கனே! கேட்பாயாக; மாறுவேடங் கொண்டவர்களை யறிய விரும்பினால் மறைந்திருப்பவைகளான அவர்களுடைய குணங்களையும் நடைகளையும் அடையாளங்களையும் ஆராய்ந்து; அவர் இனையர் என்றறியாமல்,

ஓடியும் குதித்தும் தலைகீழாக நின்றும் உன்னதமான ஸ்தம்பத்திலேறி ஆடியும் இவ்வாறான பல கன்மங்கள் செய்தாலும், அவர்களது யதார்த்த வடிவந் தெரியமாட்டாது. (66)

[அ - கை]:—தட்டாந்தங் கூறல்.

இன்னவா றந்தப் பிரமத்தையறிவிக்கு மிலக்க
ணத்தால் வேதம், சொன்னஞானமும் விசாரத்தால்
வருமன்றிச் சுருதி நூல்படித்தாலும், அன்னதானங்
கடவங் கண்மந்திரங்களா சாரங்கள்யாகங்கள்,
என்னசெய்யினுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைக
ளால் வாராதே.

(இ - ள்):—இத்தன்மையைப் போலப் பிரமஸ்ரூபத்தைத் தெரிவிக்கும் லட்சணத்தால் சுருதி சொல்லிய பிரஞ்ஞானமும் விசாரணையினால் வருமே யல்லாமல், வேதசாஸ்திரங்களை வாசித்தாலும், அன்னதானங்களும் தவங்களும் மந்திரங்களும் ஆசாரங்களும் வேள்விகளுமாகிய இவைகளில் எந்தக் கருமங்களைச் செய்தாலும் ஆத்மாவாகிய தன்னைத் தெரிந்துகொள்வது இக்கன்மங்களால் வரமாட்டாது.

(இ - ம்):—ஒருவன் உண்மையைத் தெரிவிக்குஞ் சத்தி உணர்வுக்கேயன்றித் தொழிற்கு இன்மைபோல, ஞானத்தை அறிவிக்குஞ் சத்தி விசாரத்திற்கேயன்றிக் கன்மத்துக்கு இன்று என்பதாம். (67)

[அ - கை]:—ஞானம் உதிப்பதற்கு நீங்கவேண்டிய அஞ்ஞானம் கருமத்தால் அன்றி விசாரத்தால் எங்ஙனம் நீங்கும் எனல்.

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கறக் கைக்கொண்டு
துலக்கினாற் போமன்றி, விளங்குபுத்தியா னுலகிலார்

துலக்கினார் விமலதேசிகமூர்த்தி, களங்கமாகுமஞ்
ஞானமு மப்படிக் கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்
குறித்த ஞானத்தினா லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே.

(இ - ள்):—நின்மலமான குருமூர்த்தியே விளங்காநின்ற செப்புக் கண்ணாடியில் உள்ள களங்கம் அறும்படி கையால் விளக்கினால் போமே யல்லாமல், ஜகத்தின்கண் விளங்காநின்ற அறிவினால் எவர்கள் விளக்கினார்கள்? அவ்வண்ணமே களங்கமாகிய அஞ்ஞானத்தையும் சற்கன்மத்தினால் நீக்கப்படாமல், மனதிற் குறிக்கப்பட்ட அறிவினால் எங்ஙனம் நீங்கும்? இதைச் சொல்வீர்.

அஞ்ஞானத்தை "களங்கம்" என்றது ஆன்மாவை மறைத்தலினா லென்க. (68)

[அ - கை]:—ஞானம் உதிப்பதற்கு அஞ்ஞானத்தை நீக்குதல் விசாரத்தால் அன்றிக் கன்மத்தால் கூடாது எனல்.

தர்ப்பணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவமலஞ் சகச
மாத லின்மைந்தா, கற்பளிங்கினிற் கருநிறஞ் சகச
மாக் கறுத்ததன் றாரோபம், தற்பணத்தினி லழுக்கற
வேண்டினாற் சாதனத் தொழில் வேண்டும், கற்
பளிங்கி லாரோபமே கறுப்பெனக் கண்டிட மனம்
போதும்.

(இ - ள்:)—மகனே! செப்புக் கண்ணாடியில் களிம்பாகிய உண்மையான அழுக்கானது சுபாவம்; ஆதலால், படிகக்கல்லில் தோற்றிய கருமை நிறமானது சுபாவமாகக் கறுத்ததன்று, கற்பிதமாம்; செப்புக்கண்ணாடியில் களங்க

மறும்படி விரும்பினல் கருவிகளாற் செய்யுஞ் செயல்கள் வேண்டும் ; படிகக்கல்லில் தோற்றிய கருநிறம் கற்பிதமே என்று பார்த்திட மனமே போதும். (69)

[அ - கை]:—மேல் உத்திரத்திற்கு உபமேயங் கூறல்.

இங்குமப்படிச் சச்சிதானந்தத்தி லிடர்சடம்
பொய்மூன்றும், தங்குமாயையின் கற்பிதமன்றியே
சகசவாஸ்தவமன்றே, பங்கமாகுமஞ் ஞானத்தைக்
கருமங்கள் பகைசெயா துறவாக்கும், துங்கஞானமே
கருமவஞ்ஞானத்தைச் சுடுகின்ற நெருப்பாமே.

(இ - ள்):—இத்தாஷ்டாந்தத்தினும் அத்திஷ்டாந்தத்தைப்போல அஸ்திபாதிப் பிரியரூபமாகிய தன்னில் அனர்தம் சடம் துக்கம் ஆகிய மூன்றும் அங்காநின்ற மாயாகற்பிதமே யல்லாமல் சுபாவமாயுள்ளதன்று ; பழுதான அஞ்ஞானத்தை புண்ணிய கன்மங்களானவை பகை பண்ணுமல் நட்பாக்கும் ; மேலான ஞானமே கன்மரூபமாகிய அஞ்ஞானத்தை எரிக்கின்ற அக்கினியாம்.

(இ - ம்):—செம்பில் களிம்புபோல ஆத்மாவுக்கு அஞ்ஞானஞ் சகசமாகாமல் பளிங்கில் பஞ்சவன்னம் போலப் பிராந்தியாதலால் அங்ஙனந் தோற்றுங் கன்மசம்பந்தமான அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது விசாரரூபமான ஞானமே ஆம் என்பதாம். (70)

[அ - கை]:—மேற் கூறியதை வற்புறுத்தல்.

மனைக்குள்வைத்த பண்டங்களை மறந்தவன்
வருடநூ றழுதாலும், நினைத்துணர்ந்தபின் கிட்டு
மப்படியிந்த நிருமலவான்மாவும், அநர்த்தமானதன்

மறதியைக் கெடுக்குந்தன் னறிவினற் காணுமல்,
கனத்தகன்மங்க ணூறுகஞ்செய்யினுங் காணுமே
காணுதே.

(இ - ள்):—வீட்டிற்குள் வைத்த வஸ்துக்களை வைத்த விடந் தெரியாது மறந்தவன் நூறுண்டு துக்கித்தாலும். முன் வைத்த விடத்தை ஞாபகஞ் செய்து அறிந்தபின் அவைகள் கிடைக்கும் ; அதைப்போல, இந்த நிருமலமான ஆத்மஞானமும் துக்கத்திற்குக் காரணமாகிய தனது அறியாமையைப் போக்கும் தனது அறிவினல் தரிசிக்கப்படாமல், கனமான கன்மங்களை அநேக யுகஞ் செய்தாலுங் காணப்படுமோ ? காணப்படாது.

(இ - ம்):—ஞாபகத்தால் மறதி நீக்கின் முன்வைத்த பொருள் வெளிப்படும் அல்லது தொழிலால் வெளிப்படாததுபோல, விசாரஞானத்தால் அஞ்ஞானம் நீங்கின் முன்னுள்ள பிரமப்பொருள் வெளிப்படும் அல்லது கன்மத்தால் வெளிப்படாது என்பதாம். (71)

[அ - கை]:—பிரமசுகத்தை விசாரஞானங் கொடுக்கும் என்ற வேதம் அச்சுகத்தைக் கன்மமுங் கொடுக்குமென்பது யாது ? என வினுதல்.

நன்மையாங்குரு வேசுகந்தருவது ஞானமே
யெனும் வேதம், தன்மபாவமிச் சிரங்களாற்றேவர்க
டருவிலங்கு கண்மாந்தர், சென்மமாகுவ சாதியாசா
ரமே செய்தவஞ்சுகமென்று, கன்மகாண்டத்தில்
விதிப்பதேன் விதித்துவகாரண முரையீரே.

(இ - ள்):—நல்ல ஆசிரியரே! பிரமாநந்தத்தைக் கொடுப்பது அறிவே என்கிற சுருதியானது புண்ணிய கன்மங்களால் தேவர்களும், பாவகன்மங்களால் விருட்சமுதல் மிருகம் ஈருகிய ஐவகைத்தோற்றமும், மிஸ்ரகன்மங்களால் மனிதர்களுமாகிய ஜநநம் ஆவன என்றும், வர்ணாச்சிரம தருமப்படி செய்கிற தவமே சுகமெனவும், கிரியா காண்டத்தில் விதித்ததென்னை? அங்ஙனம் விதியாநின்ற காரணத்தைச் சொல்வீர்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (72)

[அ - கை]:—அங்ஙனம் விதித்த வேதத்தின் அபிப்பிராயம் வேறு எனக் கூறல்.

தினமுமண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்கியே
தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனமருந்துக ளொளி
த்துவைத் தழைக்கின்ற கருணையாந் தாய்போல,
மனையறங்கள் செய்மகங்கள் செய் நன்றென்று
மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும், நினைவுவேறுகாண்
சுவர்க்ககா மிகளந்த நிர்ணயந் தெளியாரே.

(இ - ள்):—நாள்தோறும் மண்ணைப் புசிக்கின்ற குழந்தையின் வியாதிக்கு இரக்கமுற்று, கனமான ஔஷதங்களை மறைத்துவைத்து, தித்திப்புள்ள வஸ்துக்களை எதிரே காண்பித்து, அக்குழந்தையைக் கூப்பிடுகின்ற கிருபையுள்ள தாயைப்போல, இல்லற தருமங்களைச் செய், யாகங்களைச் செய், அஃது நன்மையென்று விகசிதமான வேதவாக்கியம் சொல்லுகின்ற கருத்து வேருகும்; சுவர்க்க விருப்பமுள்ளவர்கள் அக் கருத்தின் நிண்ணயத்தை அறியார்கள்.

(ப - ம்):—'மண்ணுகர்பிள்ளை' என்பதனுல் விடயத்தை நுகரும் அறிவிலி என்பதும், 'நோய்' என்பதனுல் பிறவித் துன்பம் என்பதும், 'இரங்கி' என்பதனுல் அருளூற்று என்பதும், 'தீம்பண்டங் காட்டி' என்பதனுல் சுவர்க்காதிபதங்களைக் காட்டும் என்பதும், 'மருந்துக ளொளித்துவைத்து' என்றதனுல் ஞானமுதத்தை யொளித்து வைத்து எனவும், 'அழைக்கின்றதாய்' என்றதனுல் அவ்வமுதத்தைக் கொடுக்க வேதம் விளிக்கும் என்பதுங் கொள்ளக் கிடந்தன.

(இ - ம்):—வேதம் இம்மை இன்பத்தை நீக்குவான் மறுமை இன்பத்தைக் கூறி அஃது நீங்கினபின் இதையும் நீக்கிப் பரமசுக மாக்கும்பொருட்டு அங்ஙனங் கூறினதென்பதாம். (73)

[அ - கை]:—வேதம் போகபாக்கியங்களை அனுபவிக்க விதியாது என்பதற்கு உவமை கூறல்.

போகமாருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்
வதுமியல் பேகாண், ஆகமங்களுஞ் சுபாவத்தை
விதிக்குமோ வத்தனை தெரியாதோ, காகமே கறுத்
திடுநெருப்பேசுடு கசந்திடுவேம்பேநீ, வேகவாயுவே
யசையென யொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே.

(இ - ள்):—போகத்தைப் புசிக்கின்ற சீவர்களுக்கு நேர்ந்த பதார்த்தங்களை அருந்தலும், நேரிட்ட பெண்களைப் பொருந்தலும் சுபாவமேயாம்; வேதங்களும் சுபாவத்தை நியமிக்குமோ? அவ்வளவு தெரியாதா? காக்கையே! நீ கறுத்திடுவாய், அக்கினியே! நீ சுடுவாய், வேம்பே! நீ கசந்திடு, அதிவேகமுள்ள காற்றே! நீ சலிப்பாய் என்று ஒருவரும் நியமிக்க வேண்டுவதில்லையே.

(ப - ம்):—அறிவின்மையால் உயிர்கட் கியல்பான அருந்தல் பொருந்த லென்னும் வாசனையை வேதம் விலக்குமேயன்றி விதிக்குமோ என்பார் "போகமா ருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகாண். ஆகமங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ" எனக் கூறினர்.

(இ - ம்):—வேதம் போகபாக்கியமே பயனுன கன்மத்தை விலக்கினதே யன்றி விதித்ததன்று என்பதாம்.

[அ - கை]:—கன்மகாண்ட வாக்கியம் பூருவபக்ஷம் என்பதற்கு உத்தி கூறல்.

கள்ளுமூனுநீ விரும்பினுன் மகங்கள்செய் காமத்தின் மனதாறைல், கொள்ளும் பெண்ணொடு கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடா நின்றே, தள்ளும்வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந் தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளுமிவ் விதியென் னெனிற் பூருவநியமமாம் விதியன்றே. (75)

(இ - ள்):—மதுவையும் மாமிசத்தையும் நீ யுண்ண இச்சித்தால் யாகங்களைச் செய்து புசிப்பாய்; காமவேட்கை யுண்டானல் விவாகஞ்செய்யு மனைவியோடு புணர்ச்சிசெய் வாயென்றால், இக்காமி மற்றவைக ளனைத்தையுந் தீண்டாது நீக்குவதே வேதத்தினுடைய சம்மதம்; அப்படி அனைத்தும் நீங்குவதே அதன் அபிப்பிராயமுமாகும்; சொல்லாநின்ற இக் கன்மகாண்டவிதி என்னவென்றால் பூருவபக்ஷமாக நியமித்த விதியாம்.

[அ - கை]:—இவ் விதி பூருவபக்ஷம் என்பதை வற்புறுத்தல்.

மதுவிறைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதியின் மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுனவிச்சையும் புத்தி ரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இறையும் விட்டொழி யதிநயிட்டிக வன்னிக் கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதையறிந்து கன்மங்க ளாசைக ளொழிந் தானந்தமடைவாயே.

(இ - ள்):—மது மாமிசங்களைப் புசியென்ற வேதமானது பின்பு ஆக்கிராணஞ் செய்தாற்போதும் என்பதைப் பார்; மனைவியோடு புணர்ச்சி யின்பமும் மகப்பேறுண்டாம் பொருட்டு இச்சிப்பா யென்ற விதியைப் பார்; இவ் விதியையும் விட்டொழிந்த சந்நியாசிக்கும் நைஷ்டிகப் பிரமசாரிக்கும் நிந்தையில்லாததும் பார்; அக் கருத்தை உணர்ந்து கன்மங்களின்மேல் வைத்த இச்சைகள் நீங்கி ஞானத்தினுற் பிரமாநந்தத்தை அடைவாய்.

(ப - ம்):—இல்லறதருமஞ் செய்யாமையால் துறவிக்கும் பிரமசாரிக்கும் இழிவின்மை பாரென்பார், "அதிநயிட்டிக வன்னிக்கிகழ்ச்சியற்றதும் பாராய்" எனக் கூறினுர்.

"மிதுனவிச்சையும் புத்திரோற்பத்தியால் விரும்பென்ற விதி பாராய்" என்றமையால், நேரிட்ட ஸ்திரீகளைப் புணரில் இம்மையிற் பாவமும் பழியும், மறுமைக்கண் நரக துக்கமுமுண்டாகு மாதலால், ஒருத்தியை மணஞ்செய்து அவளைப் புணர்தி என்ற வேதம் பின்னே விதியாததினத் திற் கூடில் தார்ப்புத்திரனுண்டாய் அவனுல் இம்மையிற் பாவமும், பழியும் மறுமையில் நரகதுக்கமும் வருமாதலால் சற்புத்திரனுண்டாய் உனக்கும் உன் குலத்துக்கும் இம்மையிற் புகழும், மறுமையிற் சுவர்க்கமு முண்டாதற்பொருட்டு

(ப - ம்):—அறிவின்மையால் உயிர்கட் கியல்பான அருந்தல் பொருந்த லென்னும் வாசனையை வேதம் விலக்குமேயன்றி விதிக்குமோ என்பார் "போகமா ருயிர் கண்டதை யுண்பதும் புணர்வது மியல்பேகாண். ஆகமங்களுஞ் சுபாவத்தை விதிக்குமோ" எனக் கூறினர்.

(இ - ம்):—வேதம் போகபாக்கியமே பயனான கன்மத்தை விலக்கினதே யன்றி விதித்த தன்று என்பதாம்.

[அ - கை]:—கன்மகாண்ட வாக்கியம் பூருவபக்ஷம் என்பதற்கு உத்தி கூறல்.

கள்ளுமூனுநீ விரும்பினன் மகங்கள்செய்
காமத்தின் மனதானல், கொள்ளும் பெண்பொடு
கலவிசெய் யெனிலிவன் குறையெலாந் தொடா
நின்றே, தள்ளும்வேதத்தின் சம்மதஞ் சகலமுந்
தவிர்வதே கருத்தாகும், விள்ளுமிவ் விதியென்
னெனிற் பூருவநியமமாம் விதியன்றே. (75)

(இ - ள்):—மதுவையும் மாமிசத்தையும் நீ யுண்ண இச்சித்தால் யாகங்களைச் செய்து புசிப்பாய்; காமவேட்கை யுண்டானல் விவாகஞ்செய்யு மனைவியோடு புணர்ச்சிசெய் வாய்என்ருல், இக்காமி மற்றவைக ளனைத்தையுந் தீண்டாது நீக்குவதே வேதத்தினுடைய சம்மதம்; அப்படி அனைத்தும் நீங்குவதே அதன் அபிப்பிராயமுமாகும்; சொல்லாநின்ற இக் கன்மகாண்டவிதி என்னவென்ருல் பூருவபக்ஷமாக நியமித்த விதியாம்.

[அ - கை]:—இவ் விதி பூருவபக்ஷம் என்பதை வற்புறுத்தல்.

மதுவிறைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதியின்
மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுனவிச்சையும் புத்தி
ரோற் பத்தியால் விரும்பென்ற விதிபாராய், இறை
யும் விட்டொழி யதிநயிட்டிக வன்னிக் கிகழ்ச்சியற்
றதும்பாராய், அதையறிந்து கன்மங்க ளாசைக
ளொழிந் தானந்தமடைவாயே.

(இ - ள்):—மது மாமிசங்களைப் புசியென்ற வேதமானது பின்பு ஆக்கிராணஞ் செய்தாற்போதும் என்பதைப் பார்; மனைவியோடு புணர்ச்சி யின்பமும் மகப்பேறுண்டாம் பொருட்டு இச்சிப்பா யென்ற விதியைப் பார்; இவ் விதியையும் விட்டொழிந்த சந்நியாசிக்கும் நைஷ்டிகப் பிரமசாரிக்கும் நிந்தையில்லாததும் பார்; அக் கருத்தை உணர்ந்து கன்மங்களின்மேல் வைத்த இச்சைகள் நீங்கி ஞானத்தினற் பிரமாநந்தத்தை அடைவாய்.

(ப - ம்):—இல்லறதருமஞ் செய்யாமையால் துறவிக்கும் பிரமசாரிக்கும் இழிவின்மை பாரென்பார், "அதிநயிட்டிக வன்னிக்கிகழ்ச்சியற்றதும் பாராய்" எனக் கூறினர்.

"மிதுனவிச்சையும் புத்திரோற்பத்தியால் விரும்பென்ற விதி பாராய்" என்றமையால், நேரிட்ட ஸ்திரீகளைப் புணரில் இம்மையிற் பாவமும் பழியும், மறுமைக்கண் நரக துக்கமுமுண்டாகு மாதலால், ஒருத்தியை மணஞ்செய்து அவளைப் புணர்தி என்ற வேதம் பின்னே விதியாததினத் திற் கூடில் தூர்ப்புத்திரனுண்டாய் அவனல் இம்மையிற் பாவமும், பழியும் மறுமையில் நரகதுக்கமும் வருமாதலால் சற்புத்திரனுண்டாய் உனக்கும் உன் குலத்துக்கும் இம்மையிற் புகழும், மறுமையிற் சுவர்க்கமு முண்டாதற்பொருட்டு

விதித்ததினத்தில் அவளைப் புணர்தி என்று சொல்லும் விதியையும் நீ பார்ப்பாய் என்பதாயிற்று.

இல்வாழ்வான் மனைவியோடு கூடுதற்கு விதித்த தினமாவன :—மாதர்கட்கு இருதுகாலம் வழக்கமாகப் பதினறு நாட்களென்பர். அவற்றுள், மாதவிடாயானது முதல் நான்குதினம் பெரியோர்களால் நிந்திக்கப்படுகின்றது; ஆதலால் அந் நான்கு தினமும், ஏகாதசி, திரியோதசிகளும் நீக்கி எனைப் பத்து தினத்திற் கூடுவது முறைமை. மாதவிடாயான நாள்தொடங்கி ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினன்கு, பதினறுந் தினங்களிரவிற் சேர்ந்தால் பிள்ளைகளும், ஐந்துமுதல் ஒற்றைப்பட்ட நாட்களிற் சேர்ந்தால் பெண்களும் பிறக்கும்; ஆதலால் புத்திர விருப்பமுள்ளவன் இரட்டை தினத்திற் சேரவேண்டியது; எவன் நீக்கவேண்டிய முதல் நான்கு தினத்தையும், ஏகாதசி, திரயோதசி, அமாவாசை, பௌர்ணமைகளையும் நீக்கி மற்றைத் தினத்தி னிரவிற் றன் மனைவியோடு சேருகிறானே அவன் கிரகஸ்தனுகவிருப்பினும், பிரமசாரியென்றே சொல்லப்படுகிறனென்று தர்மசாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவையே மனைவியோடு புணர்தற்கு விதித்ததினமாமென்க.

(இ - ம்):—வேதம் கன்மகாண்டத்தில் கூறும் வருணச்சிரம கன்மங்கள் அதனுலுண்டாகும் போகவின்பங்கள் அனைத்தும் பின்பு துன்பங்களாக வருத்துதலைக் கண்டு அவற்றை விடுத்துப் பரமசுகத்தைத் தேடவேண்டும் என்பது அதனபிப்பிராயம்; ஆதலால், இவற்றை ஒழித்துச் சுகத்தைத் தேடவேண்டும் என்பதாம். அதாவது பரமாத்மாவை ஞானத்தாலன்றிக் கர்மத்தால் அடையப்பாற்றன்று எனக் கூறினதாம். (76)

[அ - கை]:—முற்கூறியவண்ணம் ஞானம் அஞ்ஞானத்துக்குச் சத்துருவாயின், அஃது இஃதோடுஞ் சேர்ந்து ஒரு தொழிலைச் செய்யலாமோ? என வினுதல்.

உவகமானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவென்ற
வழிகூடும், பலவுமானவஞ் ஞானமு ஞானமும்
பகையென்ப துளதானல், நிலவிலேமறுப்போலவஞ்
ஞானமு நிமலஞானத் தோடே, குலவிநின்றிந்தச்
சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி.

(இ - ள்):—ஆசிரியரே! சகத்துருவமான அறியாமையும் சற்கருமங்களும் நட்பென்ற மார்க்கம் ஒக்கும்; நாநாவிதமான அஞ்ஞானமும் ஏகமான ஞானமும் சத்துரு என்பது உள்ளதானல் சந்திரனிடத்தில் களங்கம் இருப்பதுபோல அஞ்ஞானமானது களங்கமற்ற ஞானத்தோடும் சேர்ந்திருந்து, இச் சிருட்டியாதிகளைச் செய்யவுங் கூடுமா?

(இ - ம்):—தமப்பிரகாசங்கள் தம்மின் விரோதிகளாகலின் இரண்டுங் கூடிநிற்றல் கூடாதென்பது சீடன் கருத்து.

[அ - கை]:—மேல் வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

சொரூபஞானமும் விருத்தி ஞானமு மென்று
சோதிஞானமு மிரண்டாம், சொரூபஞானமே விருத்
தியின் ஞானமாய்த் தோன்றும் வேறிலை மைந்தா,
சொரூபஞான மஞ்ஞானசத் துருவென்று சுழுத்தி
யிற் கண்டாயே, சொரூப ஞானத்தின் மருவுமஞ்
ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம்.

(இ - ள்):—மாணக்கனே! சுயம்பிரகாசமான சைதன்னியமே சொரூபஞானம் எனவும்; விருத்திஞானம் எனவும்

இருவகையாம்; சொரூபஞானமே விருத்தி ஞானமாய்த் தோன்றுமே அன்றி மற்றொன்றில்லையாம்; ஸ்வரூப ஞானமானது அஞ்ஞானத்துக்குப் பகையென்று, சுழுத்தி, யவத்தையில் பார்க்கின்ருயே; ஸ்வரூப ஞானத்தில் கூடியிருந்த அறியாமையைச் சமாதியிலுதித்த விருத்தி ஞானமானது எரிக்கும்.

(ப - ம்) :—சுத்த சைதன்னியம் என்பார்; "சோதி ஞானம்" எனவும், பரமஞானம் என்பார்; "சொரூபஞானம்" எனவும், விசாரஞானம் என்பார்; "விருத்திஞானம்" எனவும், சுழுத்தியில் அறிவின்மையின் வசமாகாமல் தானறிவாக இருந்ததை எதிரிட்டுக் காண்கின்றது என்பார்; "சொரூப ஞான மஞ்ஞான சத்துருவென்று சுழுத்தியிற் கண்டாயே" எனவும், சமாதியில் உதயமான இவ்வறிவினுல் அஞ்ஞானம் நசிக்கும் என்பார்; "சொரூப ஞானத்தின் மருவு மஞ்ஞானத்தைச் சுடும் விருத்தியின் ஞானம்" எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—ஆத்ம சங்கற்பமான அறிவிற்கு உண்டான அறியாமை அவ்வறிவில் உதயமான அனுபூதியினுல் கெடும் என்பதாம். (78)

[அ - கை] :—காரணத்தால் கெடாத அஞ்ஞானம் காரியத்தால் எங்ஙனங் கெடும்? என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாதது
சொரூப ஞானந்தானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்ட
தெப்படி யெனில் வெய்யிலா லுலகெங்கும், பரிந்த
சூரியன் சூரியகாந்தத்திற் பற்றியக் கினியாகி, எரிந்த
வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா லெறிக்குமென்
றறிவாயே.

(இ - ள்):—துருத்தியைப் போல உசுவாச நிசுவாசங்களையுடைய சடமாகிய அஞ்ஞானத்தைச் சுழுத்தியின் கண்ணே கெடுக்காதது சொரூப ஞானந்தானே; அதுவே விருத்தி ஞானரூபமாய் எரித்தது எங்ஙனம் எனின், சகத்தில் எவ்விடத்தும் வியாபித்த தனது உஷ்ண கிரணத்தினுல் எரிக்காமல் சூரியனுனவன் சூரியகாந்தக் கல்லிற் பற்றி அக்கினி ரூபமாய்ச் சகல வஸ்துக்களையுந் தகித்த தன்மையைப் போல, நிட்டையின்க ணுதிக்கும் பூரணவிருத்தி ஞானத்தினுல் திரிசிய ரூபமான அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று உணர்வாய்.

(இ - ம்):—காரணமான கிரணத்தால் கெடாத பொருள்கள் காரியமான அக்கினியால் கெடுவதுபோல, சொரூப ஞானத்தால் கெடாத அஞ்ஞானம் அதிலுதயமான பூரண விருத்தி ஞானத்தால் கெடும், என்பதாம். (79)

[அ - கை]:—விருத்தி ஞானம் அந்தக்கரண காரியம் ஆதலின் அதைக் கருமம் எனப்படாதோ? என வினுதல்.

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா லாகிய
தொழிலெல்லாம், கருமமல்லவோ விருத்தி ஞானமு
மந்தக்கரண காரியமன்றே, உரியகன்மமஞ் ஞானத்
தைக் கெடுக்குமென் றேதினு லாகாதோ, பெரிய
ஞானமென் றதற்கொரு பேரிட்ட பெருமையை
யுரையீரே.

(இ - ள்:)—அடியேன் சங்கைக்கெல்லாம் தக்க விடை அனுக்கிரகஞ் செய்யாநின்ற எனது குருவே! மனம் வாக்குக் காயம் என்கின்ற முக்கரணங்களால் உண்டான கிரியைகள் அனைத்தும் கன்மம் அல்லவா? அகம் பிரமமென்னும்

விருத்தி ஞானமும் அந்தக் கரணத்தின் பரிணமமாதலின் அதன் காரியமல்லவா? இங்ஙனங் காரியமாக்கற்குரிய விருத்தி ஞானமென்னும் மானச கன்மமானது அஞ்ஞானத்தை நசிப்பிக்கும் என்று உரைக்கின் ஆகாதா? மஹத்தான ஞானமென்று அக் கன்மத்திற்கு ஒரு நாமந் தரித்த மகிமையைச் சொல்வீர்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (80)

[அ - கை]:—மேல் வினவிற்கு உத்தரம்.

விருத்திஞானமந் தக்கரணத்தொடு விருத்தி
யாகிலு மைந்தா, ஒருத்திமக்களே தங்களிற் பகைக்
கின்ற துலகெங்கும் கண்டோமே, கருத்தனுகிய
புருடதந்திரங்க ளாங்கருமங்க ளவைபோல, வுருத்த
ஞானமோ புருட தந்திரமன்று வத்து தந்திரமாமே.

(இ - ள்):—மாணக்கனே ! நான் பிரமமாகின்றேன் என்னும், விருத்தி ஞானமானது மனத்தினுடைய விருத்தியானாலும், ஒரு தாயின் புத்திரர்கள் தங்களுக்குள்ளே பகைக்கின்றதை சகம் எங்கும் பார்த்திருக்கின்றோம் ! கன்மங்களானவை அகம்பாவமுள்ள புருட தந்திரங்களேயாம்; விசாரப் பிரயத்தனத்தா லுளதாகா நிற்கும் விவேக ஞானமானது அவற்றைப் போலப் புருடதந்திரம் அன்றும், வஸ்துவினது தந்திரமாம்.

(இ - ம்):—விருத்தி ஞானமுங் கன்மமும் அந்தக்காரண காரியம் ஆயினும், புருட தந்திரத்தால் மனதிலுதிக்கும், கன்மத்தை வஸ்து தந்திரத்தால் மனதிலுதிக்கும், பூரண விருத்தி ஞானங் கெடுக்குமாதலின், அவ் விருத்திஞானங் கன்மம் ஆகாது என்பதாம். (81)

[அ - கை]:—போன சன்மங்களென்ற செய்யுள் முதல் இதுகாறும் கன்மமானது ஞானம் உதிப்பதற்கு எது அன்றென, அதை விசார ஞானத்தால் நீக்கி, மேல் அவ்விசாரஞானத்தையும் நீக்குவான் தொடங்கி, அதை யோகஞானமும் விவேகஞானமும் என, இருதிறனுகக் கூறுகின்றார்.

வகுத்த கன்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு மற்
றொன் றுக்கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞானமப் படியன்று
தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறே, செகத்தி
லொன்றையொன் றுவிவன் பாவிக்குந் தியானங்கற்
பிதயோகம், முகத்தமாக் கண்ட ஞானமேவாத் தவ
மோகமாய் மயங்காதே.

(இ - ள்):—புருடர்களால் வகுக்கப்பட்ட கன்மங்களானவை விதித்தபடி செய்தற்கும் ஒழிதற்கும் மற்றொரு விதமாக விரும்பியபடி செய்தற்கும் ஆம்; பூரண ஞானமானது அத்தன்மையை யுடையதன்று; தியானமும் விவேக ஞானமும் வேறாகும்; உலகத்தின்கண் ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவாக இப்புருடன் பாவிக்கின்ற கற்பனு யோகமானது தியானமாம்; பிரத்தியக்ஷமாகத் தரிசித்த ஞானமே உண்மையான விவேக ஞானமாம்; இவற்றி லறியாமை யுடையவனாய் மயங்காதே.

(இ - ள்):—யோகஞானம் கற்பிதமான பரோக்ஷமும் விவேகஞானம் உண்மையான அபரோக்ஷமும் ஆம், என்பதாம். (82)

இதுவுமது

கண்டறிந்தது ஞானங் கேட்டது தனைக்கருது பாவனையோகம், கண்டபேர் சொலக் கேட்டது மறந்துபோங் கண்டது மறவாதே, கண்டவத்து மெய் தியானவத்துக்கள் பொய்கறுவி யஞ்ஞானத் தைக் கண்டவக்கணங் கொல்வது ஞானமே கரும மென் றறிவாயே.

(இ - ள்):—அனுபவமாகப் பார்த்துணர்ந்தது ஞான மாம்; கேட்டதைத் தியானிக்கின்ற பாவனையானது யோக மாம்; பார்த்தவர்கள் சொல்லக்கேட்ட பொருள் மறந்து போம்; பார்த்தது மறக்காது; பார்த்த பொருளானது உண்மையாம்; பாவிக்கின்ற பொருள்களானவை மித்தை யாம்; கோபித்து அறியாமையைப் பார்த்த அந்த க்ஷணத்தில் கெடுப்பது ஞானமேயன்றிக் கன்மம் அன்று; இதனை யுணர்வாயாக.

(இ - ம்):—தியானயோகம் கேட்டவண்ணம் பாவித்த லும், விவேக ஞானம் பாவித்தவண்ணம் காண்டலும் ஆத லால், இஃதே உண்மை என்பதாம். (83)

[அ - கை]:—தியானயோகம் கற்பிதம் எனின், அதில் உதிக்கும் முத்தியும் கற்பிதம் அன்றோ? என்னும் வினாவிற்கு உத்தரம்.

சருவமுத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத் தியமன் றென்றால், சருவமுத்தியுஞ் சத்திய மன் றென்று சங்கியா தேநீகேள், உருவங்கேட்டவன் றியானிக்கும்பொழுதி லவ்வுருவம் வாத்தவமன்றே,

உருவமாகு மப்பொழுது கண்ணுற்கண்ட வுருவம் வாத்தவமாமே.

(இ - ள்):—சர்வம் பிரமமய்ம் என்னும் வீட்டைக் கொடுக்கின்ற தியானத்தையும் உண்மை அன்றென்று சொன்னால், அத் தியானத்தில் வரும் பூரணானுபவமும் உண்மை அன்றென்று நீ சங்கியாதே; அதற்குச் சமாதானம் சொல்வோம் கேட்பாயாக; பிரம ஸ்வரூபத்தைக் கேள்வி யுற்றவன் சிந்திக்கும்பொழுது அப்பாவனா ரூபமாகிய ஸ்வரூ பம் உண்மை அன்று; அப்பாவனையானது அந்த ஸ்வரூப மாகும்போது ஞான திருஷ்டியினாற் பார்த்த ஸ்வரூபமானது உண்மையாம்.

(இ - ம்):—பாவனை கற்பிதமும் அதில் நின்று அதைக் கரைத் தெழாநின்ற பாவிப்பவன் உண்மையும் ஆதலால், அப்பாவனை மித்தையே, அதனால் உதயமாகு முத்தி சத்தி யமே ஆம் என்பதாம். (84)

[அ - கை]:—பொய்க்கு மெய்யை உதிப்பிக்குஞ் சத்தி எது? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

சடமதாகிய தியானமெய்யாகிய சர்வ முத்தியை நல்கும், திடமதான தெப்படி யெனிலவரவர் தியா னமே பிறப்பாகும், உடலமாசையாற் றியானிக்கிற் றியானித்த வுடல்களாகுவர் மைந்தா, தொடர்பவங் கெடச் சொரூபமே தியானிக்கிற் சொரூபமாகுவர் மெய்யே.

(இ - ள்):—மாணாக்கனே ! பொய்யாகிய தியானமா னது சத்தியமாகிய பரிபூரணமான கைவல்யத்தைக் கொடுக்

கின்ற திடத்தை யுடையதாயிருப்பது எங்ஙனம்? என்று கேட்கில், அவரவர் மரண காலத்திலே சிந்திக்கிற ரூபமாகவே மறுசநந முண்டாகும்; ஆகையால், தேக இச்சையினாற் சிந்திக்கச் சிந்தித்த வடிவமாவார்கள்; தொன்றுதொட்டு வருகின்ற சநநம் மீண்டுண்டாகாமல் கெடும்பொருட்டு ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்திக்க அச்சொரூபமே ஆவார்கள்; இஃது உண்மையாம்.

(ப - ம்):—தியானம் சிற்சட வுருவமாகும் என்பார்; "தியானித்த உடல்களாகுவர்" எனவும், "சொரூபமாகுவர்" எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—தியானத்திற்குக் காரண உருவம் சத்தும் காரியவுருவம் அசத்தும் ஆதலின், அதற்கு அந்த சத்தை அறிவிக்கும் வல்லமை உண்டாயிற்று என்பதாம். (85)

[அ - கை]:—தியானத்திற்கு இச்சத்தி யிருக்க விசாரஞானம் யாதுக்கு? என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

பிரமரூபத்தைத் தியானித்த பேர்களும் பிரமமாகுவரென்றால், நரசரீரமாங் குரவனே விசாரமேன்
ஞானமே னென்னுதே, பரமபாவனை பரோக்ஷமாம்
பின்பந்தப் பரோக்ஷமே யபரோக்ஷம், திரவிசாரமா
ஞானமே முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே.

(இ - ள்):—மானிட வடிவமாக வெழுந்தருளிய குருவே! பிரம ஸ்வரூபத்தைச் சிந்தித்தவர்களும் அப்பிரமமே ஆவார்களென்று சொன்னால், விசாரம் யாதினுக்கு? ஞானம் யாதினுக்கு? என்று கேளாதே; பிரமத்தியானமானது முன்னே தியானிக்கும்போது பரோக்ஷஞானமாம், அத்தியானம் பரிபாகமான பின்பு அந்தப் பரோக்ஷஞானமே உபாசனை வீக்ஷணியத்தால் அபரோக்ஷ ஞானமாம்; திடமான விசாரத்தினால் உதிப்பதான அந்த அபரோக்ஷ ஞானமே மோக்ஷமாம்; ஆதலால், இதுவே முடிவென் றறிவாயாக.

(இ - ம்):—தியானத்தின் காரியம் யோகமும், காரணம் விசாரஞானமும் ஆதலால், அவ்விசாரஞானமே வீடடைவதற்கு வேண்டும் என்பதாம். (86)

[அ - கை]:—முன்பு தியானயோகத்தை நீக்கி மேல் விசாரஞானத்தை நீக்குவான் விருத்திஞானம் இருக்கின் சுபானுபவம் எங்ஙனங் கூடும் என்ற வினவிற்கு உத்தரம்.

வீடதாம்பரி பூரண சொரூபத்தில் விருத்திஞான
முங் கூடிச், சேடமாகினு லகண்டமா மனுபவ சித்தி
யெப்படி யென்றால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற்
றும்பொடிதானு மண்ணொடுமாயும், ஊடிஞானமு
மறிவிலாமையைக் கெடுத்தொக்கவே கெடுந்தானே.

(இ - ள்):—முத்திரூபமாகிய பரிபூரணமான பிரமஸ்வரூபத்தில் அந்தக்கரணத்தின் விருத்திரூபமான தத்துவஞானமுஞ் சேர்ந்து விசேடமானால், அகண்டாகார அனுபவம் சித்திப்பது எங்ஙனம்? என்னின், சாடியிலிருக்கும் சலத்தின்கண் உள்ள சேற்றை வேறு செய்த தேற்றாங் கொட்டைத் தூளும் அச்சேற்றோடுங் கெடும், அதுபோல, விருத்திஞானமும் பகைத்து அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்து தானுங் கூடவே நசிக்கும்.

(இ - ம்):—விசாரஞானம், அறிவுதயமாம் பொருட்டு அறிவின்மையைக் கெடுத்து, அதனோடுங் கெடுவதே அன்றிச் சேடிக்கமாட்டாது என்பதாம். (87)

[அ - கை]:—கைதவங்கள் என்ற செய்யுள் முதல் இதுகாறும் உகபற் சிருட்டியால் உண்டான சஞ்சிதம் பரஞானத்தால் கெடும் எனவும், அதனால் உண்டான மனோகாரியமான கன்மத்தை அதன் காரணமான விசாரஞானங் கெடுத்து, அஃதும் இதனோடுங் கெடும் எனவுங் கூறி, இச்செய்யுளில் அவ்வனுபவமுள்ள சீவன்முத்தர் இலக்கணங் கூறல்.

இந்நிச்சய முத்தருளனுபவ மிருப்ப தெப்படி
யென்றால், சிந்தையற்றபூ மண்டல விசாரனுஞ் சிசு
வும்போற் சுகமாவர், பந்தமுத்திகண் மறந்துபோ
முண்டென்று பலர்சொலி னகையாவர், அந்தரத்
தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை
நகையாரோ.

(இ - ள்):—இந்த நிச்சயரூபமான வகண்டானுபவமானது சீவன் முத்தருக்குள்ளே அனுபவமாக இருக்கின்றது எவ்வண்ணம்? என்றால், பகைவர் உளரென்னுஞ் சிந்தையின்றிப் பூவுலக முழுதும் ஆளுகின்ற சக்கரவர்த்தியையும் நன்கு தீதென்றறியாத குழந்தைகளையும்போல, அவர்கள் சுகஸ்வரூபமாயிருப்பார்? பந்தமுத்திரூபமான பாவனா விகற்பங்கள் ஒழிந்துபோம்; அவை உளவாம் என்று அநேகருரைக்கில் சிரிப்பார், ஒரு மசகமானது ஆகாயத்தை விழுங்கிக் கக்கிற்றென்னு மவர்களை யார்தான் நகையார்கள்?

(ப - ம்):—சுவானுபூதி எப்போதும் ஒரு தன்மையாக விளங்குகின்ற தனக்கு, அறியாமையால் பந்தமும் அதன் நிவர்த்தியான வீடும் இப்போது உண்டானது இன்று என்பார், "பந்த முத்திகண் பறந்துபோ முண்டென்று பலர் சொலி னகையாவர்" எனக் கூறினர்.

(இ - ம்):—அறிவறியாமை இன்றி முன்னுள்ள சத்தமாத்திரமாக விளங்கிச் சுகித்திருப்பவனே சீவன்முத்தன் என்பதாம். (88)

[அ - கை]:—மத்தியில் அவாந்தரமாகத் தோன்றும் கற்பனையில் மயங்காமைக்கு ஓர் கதை கூறல்.

மலடிமைந்தனுந் தாணுவிற் புருடனும் வான்
மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்ப நகரிலே சுத்திகை
யிரசதம் விலைபேசிக், கலகமாயினா ரிடையினிற்
கயிற்றராக் கடித்திரு வருமாண்டார், அலகையா
யினா ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவன் மயங்கானே.

(இ - ள்):—மலடி புத்திரனும், குற்றியிற் றோன்றிய புருடனும், ஆகாய தாமரைப்பூவைச் சிரசில் தரித்து, விளங்காநின்ற கந்தர்வ நகரத்திலே கிளிஞ்சில் வெள்ளியை விலைபேசிப் பிணக்கடைந்தார்கள்; நடுவில் ரச்சு சர்ப்பந்தீண்டி முன்சொன்ன இரண்டு பேர்களும் இறந்து பேயாயினார்கள் என்கிற கதையினது நியாயத்தைத் தெரிந்தவன் மயங்கமாட்டான்.

(இ - ம்):—கற்பனையின் மூலந் தெரிந்தவன் அதனிடத்தில் மயங்கான் என்பதாம். (89)

[அ - கை]:—இதுகாறும் காரியோபாதியான அவித்தையினால் உண்டான மயக்கத்தை நீக்கி, மேற்காரணோபாதி

யான மாயையினால் உண்டாகும் மயக்கத்தைக் களைதற் பொருட்டு, அஃதும் மித்தையாதலின், அதனால் வரும் பலப்பிராப்திகளும் மித்தை என்று அகற்றி நீ சுவானுபூதியாக விளங்குவாய் எனக் கூறல்.

மாயை யென்பது பொய்யெனி லதுபெற்ற
வகையெலாம் பொய்யாமே, தாயையன்றி மக்களுக்
கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண்டோ, சேய
சொர்க்கமு நரகமு நன்மையுந் தீமையும் பாராமல்,
தூயசத்துச்சித் தானந்த பூரண சொரூபமா யிருப்
பாயே.

(இ - ள்):—மாயை யென்று சொல்லப்படுவது மித்தையென்றால், அதனால் உண்டான பொருளனைத்தும் மித்தையேயாம்; எங்ஙனமெனின், தாயின் பிறப்புஞ் சாதியுமன்றி அவள் புத்திரருக்கு வேறு ஒரு பிறப்பும் குலமும் உண்டோ இல்லை; ஆதலால், செவ்விதான சுவர்க்காதி பதங்களும், ரௌரவாதி நரகங்களும் நன்கென்பவையும் தீங்கென்பவையும் இவையெனப் பாராமலே பரிசுத்தமான சச்சிதானந்தமாகிய பரிபூரண ஸ்வரூபமாக இருப்பாய்.

(இ - ம்):—மாயை மித்தையாதலின் அதன் காரியங்கள் அனைத்தும் மித்தையேயாம் என்பதாம். (90)

[அ - கை]:—மாயாகாரியம் மித்தை ஆயின் பிரமன் முதலிய அனைத்தும் மித்தையாமே? அங்ஙனங் கூறின் குற்றம் வாராவோ? என வினாதல்.

பங்கயாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள
பெரியோரும், கங்கையாதியாந் தீர்த்தமுந் தேசமுங்

காலமு மறை நாலும், அங்கமாறுமந் திரங்களுந்
தவங்களு மசத்திய மெனச் சொன்னால், எங்க
ளையக ரேயதனாற்குற் றங்களில்லையோ மொழியீரே.

(இ - ள்):—எமதாண்டவரே! பிரமன் முதலிய சமஸ்த தேவர்களும், பூமியின்கண்ணுள்ள மகான்களும் பகீரதி முதலிய தீர்த்தங்களும், புண்ணிய தேசங்களும், திரிகாலங்களும், வேதங்கள் நான்கும், சாத்திரங்களாறும், பிரணவாதி மகா மந்திரங்களும், தவங்களும் மித்தை என்றுரைக்கில், அங்ஙனஞ் சொல்லுவதனால் பிழைக ளில்லையோ சொல்வீர்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (91)

[அ - கை]:—மேல் வினாவிற்கு உத்தரம்.

சொப்பனந்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று
சொல்வது பிழையானால், அற்பமாயையிற் றோன்றிய
சகங்களை யசத்தெனல் பிழையாமே, சொப்பனந்
தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்லலா
மெனின்மைந்தா, அற்பமாயையிற் றோன்றிய சக
மெலா மசத்திய மெனலாமே.

(இ - ள்):—புத்திரா! கனவில் கண்டதை மித்தையென்று சொல்வது குற்றம் ஆயின், அற்பமாகிய மாயையினிடத்திற் றோன்றிய உலகங்க ளனைத்தும் மித்தை யென்றால் குற்றமாம்; கனவில் கண்டதை மித்தை யென்று சொல்லலாமெனில், சிறுமையாகிய மாயையினிடத்தில் உண்டான உலகமனைத்தையும் மித்தையென் றுரைக்கலாம்.

(இ - ம்):—சொப்பனம்போல மாயாகாரியமான சகசீவ பரங்கள் என்றும் மித்தையாதலின், அவைகளின் இயல்பைக் கூறுதலால் குற்றமில்லை என்பதாம். (92)

[அ - கை]:—சத்து அசத்தின் உண்மை இஃதெனக் கூறல்.

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர் புண்ணிய
ரென்று புராணங் கூப்பிடுமானுல், மெய்யை மெய்
யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்த சாத்திர
முண்டோ, பொய்யதே தெனிஞம ரூபங்களாம் பூத
மாகிய மாயை, மெய்யதேதெனிற் சச்சிதானந்த
மாய் வியாபிக்கு மான்மாவே.

(இ - ள்):—மித்தையைச் சத்தியமென்ற அறிவிலாரைத் தருமவான்களென்று அஷ்டாதச புராணங்களு மூறைவிடுமாயின், உண்மையை உண்மையென்ற ஞானவான்களுக்குக் குற்றங்களை நியமித்த நூல்களு முளவோ? மித்தையாவது எது? எனில் நாமரூப வடிவங்களான பஞ்சபூதபௌதிகங்களாகிய மாயையேயாம்; தத்துவம் யாது? எனில் சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபமாக வியாபித்திருக்கும் ஆத்ம ஸ்வரூபமேயாம்.

(இ - ம்):—ஆத்மா அனுத்மாவின் இலக்கணங் கூறினதாம். (93)

[அ - கை]:—மாயையின் தன்மை இஃதெனத் தோன்ற அறுவகையால் வினுதல்.

மாயையென்பதே துடையராரெப்படி வந்
தது வருவானேன், மாயையென்பது பிரமத்தின்

வேறெனின் வத்துவு மிரண்டாமே, மாயையென்
பதும் பிரமமு மொன்றெனின் வத்துவும் பொய்
யாமே, மாயையென்ற மேகங்களுக் கொருசண்ட
மாருத குருமூர்த்தி.

(இ - ள்):—மாயை என்கின்ற மேகங்களுக்கு ஒப்பற்ற பெருங் காற்ருகிய தேசிகமூர்த்தியே! மாயை என்று சொல்லுவது யாது? அதனை உடையவர் யாவர்? எவ்விதம் உதயமாயிற்று? உண்டான காரணம் என்ன? மாயையென்று சொல்வது பிரமத்துக்கு வேருனது என்றுரைக்கின் வஸ்துவுந் துவிதமாமே? மாயையென்று சொல்லப்படுவதும் பிரமமென்று சொல்லப்படுவதும் ஏகமென்ருல், மாயா வஸ்துவைப்போலப் பிரமவஸ்துவும் அசத்தியமாமே? இதனை அருளுவீராக.

(இ - ம்):—மாயையின் உருவத்தையும், அதை உடையவர்களையும் அதனுற்பத்தியையும், அஃது உதித்தற்குக் காரணமும், அஃது பிரமத்திற்குப் பின்னமாயின் வஸ்து துவிதமாமே எனவும், அபின்னமாயின் வஸ்துவும் மித்தையாமே எனவும், அத னுண்மையைத் தெரிய வினுவினதாம். (94)

[அ - கை]:—மேற்கூறிய அறுவகை வினுக்களில் முதல் நான்கு வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

அதனை யின்னதென் றுரைத்திடப் படாமையா
லவாச்சிய வடிவாகும், இதுதனக் குளதுடலியா
னுலகுமெய் யெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி
லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலை

மைந்தா, விதன மாயையேன் வந்ததென் ருற்புத்தி
விசாரமற் றதனலே.

(இ - ள்):—மகனே! அம்மாயையை இத்தன்மையுள்ளதென்று சொல்லக்கூடாமையால் அவாச்சிய உருவமாம்; இஃது எனக்குள்ளது, இத்தேகம் நான், இச்சகம் சத்தியம் என்னும் அபிமானமுடையவர்களே அதனை யுடையவர்கள்; காரணமில்லாத மித்தையான மாயை யுதித்தது இவ்விதமென்று பார்த்தவர்கள் இல்லை. துன்மயமான மாயையானது என் தோற்றிற்று எனில், ஆத்மஞான விசாரம் செய்யாததினுல் வந்தது.

(ப - ம்):—உருவம் அருவம் உருவாருவம் என மாயையைப் பகுத்துச் சொல்லக்கூடா தென்பார்; "அவாச்சிய வடிவு" எனவும், தேகாதி பிரபஞ்சத்தை உண்மையென்று கொள்பவரே அம்மாயை உடையவரென்பார்; "உடலியானுலகு மெய்யெனு மவருடையோர்கள்" எனவும், மித்தையாகத் தோன்றல் மாத்திரமே அன்றி உற்பத்தி இல்லை என்பார்; "பொய்வந்த திப்படி யென்று கண்டபேரிலை" எனவும், அங்ஙனந் தோன்றுதல் யாதினுல் என விசாரிக்கும் விசாரம் இன்மையே அதனுற்பத்திக்குக் காரணம் என்பார்; "மாயையேன் வந்ததென்ருற் புத்திவிசார மற்றதனுலே" எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—மாயையின் உருவத்தையும், அதனை உடையவர்களையும், அதனுற்பத்தியையும், அஃது உதித்தற்குக் காரணத்தையும் இவையெனக் கூறினதாம். (95)

[அ - கை]:—ஐந்தாம் வினுவிற்கு உத்தரம்.

அருவமாகு மாயாவி வித்தைகள் விளையாடு
முன் றெரியாவே, உருவமாம் பல கந்தர்ப்ப சேனை
யா யுதித்தபின் வெளியாகும், பிரம சத்திக ளனந்த
மாமதைக் கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே, பரவு பூதங்
கள்கண் டனுமானத்தாற் பலருக்கும் வெளியாமே.

(இ - ள்):—இந்திரசாலஞ் செய்பவன் அருவமாகிய கந்தர்வ நகர முதலானவைகளைக் காட்டி விளையாடுதற்கு முன்பு அவன் மாயாவித்தைகள் தோன்றுவாம்; வடிவங்களாகத் தோன்றுகின்ற அநந்த கந்தர்வ சேனைகள் உண்டான பின்பு அவ்வித்தைகள் விளக்கமாகும்; (அதுபோல) பிரமத்தினது சத்திகளானவை அநேகமாம்; அம்மாயா சக்தியைக் கண்டு பிடித்தல் கூடாதாம்; விரியும் பஞ்சபூதங்களைப் பார்த்து அனுமானப் பிரமாணத்தால் யாவர்க்கும் அப்பிரமசத்திகளுண்டென்று விளங்கும்.

(இ - ம்):—மித்தையான சகந்தோன்றுதலின், அங்ஙனந் தோற்றுவிக்கும் மித்தையான மாயாசத்தி ஒன்று உளது என உணரவேண்டும் என்பதாம். (96)

இதுவுமது

காரியங்களுஞ் சத்தி யாதாரமுங் காணுமற்றது
மாயம், பாரினின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பார்ப்
பவர் கண் காணும், வீரியந் திகழ் வித்தையாயின
சத்தி வெளிப்படா ததுபோலப், பேரியற் பிரமத்
துக்கு முலகுக்கும் பிறிது சத்திக ளுண்டே.

(இ - ள்):—அச்சத்தியினது ஆதாரமான பிரமமும் ஜீவேஸ்வர சகத்தாகிய காரியங்களுந் தோன்றும்; அம்மாயா

சத்தியானது மாயமாயிருக்கும்; பூமியின்கண் இருந்த மாயா வித்தை செய்பவனும், அவனாற் காட்டப்பட்ட சேனைகளும்; காண்பவர் கண்ணிற்குத் தோன்றும்; கெம்பீரமாய் விளங்குகின்ற வித்தையாகிய சத்தியானது தோன்றாது; அதைப் போல, மகத்துவமுள்ள பிரமஸ்வரூபத்துக்கும் சகத்துக்கும் மத்தியில் சில சத்திகள் உளவாம்.

(இ - ம்):—பிரமத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் மத்தியில் அவாந்தரமாகத் தோன்றுகின்ற மாயை தனியே ஓர் முதலாகிப் பிரமத்திற்கு வேறுபட்டிராது, அதனால் வஸ்து இரண்டாகமாட்டாது என்பதாம். (97)

[அ - கை]:—ஆறாம் வினாவிற்கு உத்தரம்.

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றன்றுகாண் சத்தனு
மாயாவி, வித்தை காட்டிய விந்திர சாலம்போய்
வித்துவானும் போலப், புத்திமைந்தனே சத்திமா
னாகிய பூரண வான்மாவின், வத்து நிர்ணயஞ்
சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழிகண்டு தெளிவாயே.

(இ - ள்):—அறிவுள்ள மகனே! இந்திரசால சத்தியானது அதனைக் காட்டிய சாலக்காரனைவிட வேறன்றாம்; சத்தியை யுடையானாகிய சாலக்காரன் காண்பித்த வித்தையாகிய இந்திரசாலம் நீங்கி வித்துவானும் வண்ணம்போல சர்வ சத்திமானாகிய பரிபூரண வாத்மாவின் ஸ்வரூப நிச்சயத்தைச் சொல்லிய திருஷ்டாந்தத்தினுடைய மார்க்கத்தைப் பார்த்துத் தெளிந்துகொள்வாய்.

(இ - ம்):—சத்தனைத் தவிரச் சத்தி என்று ஒரு வஸ்து வேறு இன்மையானும், அச்சத்து இல்லாத விடத்தும் சத்தன் இருக்கையானும், அச்சத்தனுஞ் சத்தியும் எங்ஙனம் ஒன்றாம்! அங்ஙனம் ஒன்றாகாமையான் அச்சத்தியைப் போல அச்சத்தன் சத்தாகான் என்பதாம். (98)

[அ - கை]:—பிரதிபிம்பமான மாயாசத்தியை நீக்கி, பிம்பமான சிற்சத்தியை வெளிப்படுத்துவான், அசத்தான மாயாசத்தி உள்ளது என்பது எங்ஙனம்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

இல்லையாகிய சத்தியை யுண்டென்ப தெப்படி
யெனக் கேட்கில், புல்லையாதியா மசேதனப் பொரு
ளெலாம் பூத்துக்காய்ப்பன பாராய், நல்லையா மக
னேயதிற் சிற்சத்தி நடந்திடா திருந்தக்கால் தொல்
லையாய் வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாஞ் சுபாவங்கள்
வேறாமே.

(இ - ள்):—நற்குணங்களையுடைய புத்திரனே! மித்தையாகிய மாயாசத்தியை உளதென்பது எங்ஙனம்? என்று கேட்பாயாகில், புல் முதலியனவாகிய சடவஸ்துக்களைத்தும் அததற்குரிய காலத்தில் புஷ்பித்துக் காய்ப்பனவற்றைப் பார்த்திடாய்; அவ்வப் பொருள்களிற் சிற்சத்தியானது செல்லாதிருக்குமாயின் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற சாவர சங்கமமாகிய உயிர்களனைத்திற்குங் குணங்கள் மாறாம். (99)

இதுவுமது

கருப்பை முட்டையுட் பறவைகள் பலநிறங்
கலந்த சித்திரம் பாராய், அருப்பமாஞ் சத்தி நியம
மில்லாவிடி லரசிலா நகர்போலாம், நெருப்புநீர்க
ளாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும்,

பொருப்பு மேகமாங் கடலெலா மண்களாம் புவன மிப்படி போமே.

(இ - ள்):—கருப்பையி லிருக்கும் முட்டையிலுள்ள பக்ஷிகள் அநந்த வர்ணமுடையதாகும் விசித்திரத்தைப் பார்; அருமையான சிற்சத்தியின் நியமம் இல்லாமற்போனால் அரசன் இல்லாத பட்டணத்தைப்போல எல்லாம் மாறுபடும் (அஃதெங்ஙனமெனில்); அக்கினியானது சலமாகக் குளிரும்; கைப்பும் தித்திப்பாகும்; சண்டாளனும் வேதாத்தியயனஞ் செய்வான்; மலையும் மேகம்போற் சஞ்சரிக்கும்; சமுத்திரங் கள் அனைத்தும் மண்ணாகும்; இவ்வண்ணம் சகத்தானது தன் சுபாவம் மாறுபடும்.

(இ - ம்):—சூரிய கிரணமே பகிர்முகத்தில் மித்தை யான சலமாகவும் அந்தர்முகத்தில் உண்மையான கானலாக வும் தோற்றுவனபோல, பிரமப் பிரகாசமே பகிர்முகத்தில் மித்தையான மாயா சத்தியாகவும், அந்தர்முகத்தில் உண்மை யான சிற்சத்தியாகவும், தோன்றிய இச் சத்தியே, அனைத் திற்கும் உள்ளீடாயிருந்து நடாத்துதலின் அஃதின் தன் மையை அதன்மேல் வைத்துக் கூறினதே அன்றி அதற்கு இன்றென்பதாம். (100)

[அ - கை]:—இச் சத்திகள் நீங்கலும், சத்தினைத் துவிதம் இன்றித் தரிசித்தலும், முத்தியை அடைதலும் எங்ஙனம்? என்று, மூன்று வகையாய் வினாதல்.

ஆர்க்குங் காணவு மறியவும் படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சேர்க்கு நாமரூபப் பயிர் வித்தென்றுஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, பேர்க்குமா றெங்ஙன் பிரித்திடப் படாதெனின் பிரமபாவனை யொன்

றுப், பார்க்கு மாறெங்கன் முத்தியாகுவ தெங்ஙன் பரமசற்குரு மூர்த்தி.

(இ - ள்):—மேலான தேசிகரே! யாவருக்கும் பார்க்க வும் உணரவங்கூடாது எனவும் இன்னதென உணர்த்தக் கூடாத ரூபம் எனவும் கற்பனையாகச் சேர்க்கின்ற நாமரூபம் பிரபஞ்சமாகிய பயிருக்கு விதை எனவும் சொல்லிய சிற்சத் தியை நீக்குமாறு எப்படி? நீக்கக்கூடாது என்றால், ஸ்வரூப சமாதியில் அத்துவிதமாகத் தரிசிக்குமாறு எப்படி? வீடு உண் டாவது எப்படி?

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (101)

[அ - கை]:—முதல் இரண்டு வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

வாயுத் தம்பனஞ் சலத்தம்பன மணி மந்திர மருந்தாலே, தேயுத் தம்பனஞ் செய்திடி லதிலதிற் சிறந்த சத்திகளெங்கே, நீயச் சச்சிதா நந்தமாய் வேறொன்று நினைந்திடா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மீதன்றி மந்திர மறைகளிற் காணோமே.

(இ- ள்):—மணிமந்திர ஔஷதங்களினால் வாயு ஸ்தம் பனமும் ஜலஸ்தம்பனமும் அக்கினி ஸ்தம்பனமும் செய்தால் அவ்வவற்றில் சிறந்திருக்குஞ் சலனம் நெகிழ்ச்சி உஷ்ணம் ஆகிய மூன்று சத்திகளும் எங்கே யிருக்கின்றன? நீ அந்தச் சச்சிதாநந்த வடிவமாகி மற்றொன்றையும் நினையாதிருப்பா யாகில் மாயாசத்தி நீங்கும்; இதைத் தவிர உபாயம் வேதங் களிற் பார்த்திலம்.

(இ - ம்):—குருவாக்கியப்படி உண்மையான சச்சிதா நந்த ஸ்வரூபமே தானாகச் சிந்திக்கின் அதன் மயமாதலும்,

இல்லாததான மாயாசத்தி யில்லாததாகவே நீங்குதலும் ஆம் என்பதாம். (102)

[அ - கை]:—மூன்றாம் வினாவிற்கு உத்தாங் கூறல்.

மேவுமண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்தமாம் விவ
கரித்திட வேண்டின், நாவினான் மண்ணைக் குட
மென்ப ரக்குட நசிப்பது நாவாலே, பாவுநாம ரூபங்
களை மறந்துமண் பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சீவபேத
கற்பிதங்களை மறந்துநீ சின்மய மாவாயே.

(இ - ள்):—கடசத்தி தங்கிய மண்ணில் அக்கடம் ரூபிகரிக்குமட்டும் மறைப்பட்டிருந்த அச் சத்தி; கடமாகிய பின்னர் வெளிப்படும்; விவகரிக்கு நிமித்தம் நாவினால் அம் மண்ணைக் கடமென்று சொல்லுவார்கள்; அக் கடநாமம் போய் மண்ணாக நிற்பதும் நாவாலேயாம்; கற்பனையாக வழங்குகின்ற நாமரூப வடிவங்களை நினையாது மண்ணைப் பார்ப்பதே உண்மை ஞானமாம்; அங்ஙனம் சீவன் ஈஸ்வரன் சகத்து என்னும் வேறுபாடுகளை நீக்கி நீ சின்மாத்திரம் ஆவாய்.

(இ - ம்):—கடத்தை மண் என்று அறியின் கடம் என்பது நசித்து அது மண்ணாக விளங்குவதுபோல; சிற்சத்தியைச் சித்தெனக் காணின் அச் சத்தி நீங்கி அது சித்தாக விளங்குவதே மாயா நிவர்த்தியாகிய முத்தி என்பதாம்.

இஃது மேற்கூறும் எண்வகை ஆநந்தத்தில் ஒன்றான அத்துவிதாநந்தம் எனக் கொள்க. (103)

[அ - கை]:—அச் சத்திகள் நீங்கினவிடத்தும் அதன் காரியமான திரிசிய நீங்காமையால் அஃது நீங்கும் உபாயம் அனுக்கிரகிக்க வேண்டும் என்ற வினாவிற்கு உத்தரம்.

பூரிக்குங்கன சச்சிதா நந்தத்திற் பொய்சடந்
துயர்மூன்றும், தூரத்தாயினுந் தோன்றுபாழ் விபரி
தந் துடைப்ப தெப்படி யென்றால், நீரிற் றோன்றுந்
தன்னிழ றலைகீழதாய் நின்றலையினு நேராய்ப், பாரிற்
றோன்றிய தன்னை நோக்கிடி லந்தப் பாழ்நிழல்
பொய்யாமே.

(இ - ள்):—பூரணமா யிருக்கின்ற கனமான சச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தில் அனுர்தசட துக்கமாகிய திரிவிதமும் இலவாயினும் மெய்போலத் தோன்றாநின்ற பாழாகிய விபரீதத்தைக் கெடுப்பது எவ்விதம் என்னில், சலத்தில் பிரதிபலித்துத் தோன்றாநின்ற தனது சாயையானது தலைகீழாயிருந்து அலைந்தாலும் செவ்விதாய்ப் பூமியிற் றோன்றிய தனதுருவத்தைப் பார்க்கில் அப் பாழான சாயையானது இல்லாமற் போம்.

(இ - ம்):—தன்னைத் தரிசிக்கில் தனது சாயையான திரிசியந் தானாகவே நீங்கும் என்பதாம். (104)

இதுவுமது

ஞானங்காரண வறிவுகாண் காரிய நாமரூபப்
பேர்கள், ஆனதெப்படி யழிந்த தெப்படி யென
வாய்குதல் பலனன்றோ, மானமைந்தனே தீர்க்கச்
சொப்பனசகம் வந்ததும் பாராமல் போனதும் நினை
யாமலுன் போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே.

(இ - ள்):—பெருமையுள்ள புத்திரா! காரணமானது ஞானத்தை அறியும் அறிவாம்; காரியமானது நாமரூபமான சீவேஸ்வர சகங்களாம்; இவற்றின் உற்பத்தி நாசம் எவ்

வண்ணமென்று விசாரித்தல் பயன் இல்லையாம்; நீண்ட கனவாகிய உலகங்கள் உதித்ததையும் நசித்ததையும் விசாரியாமல் உனது ஞானப்பிரகாசமான பரிபூரண ஸ்வரூபமாய் இருப்பாய்.

(இ-ம்):—காரணமான சின்மாத்திரமாகத் தான் விளங்கின் காரியமான யாவும் அஃதாகவே விளங்கும் என்பதாம். (105)

[அ-கை]:—சிந்திக்கு முறையும் அதில் உதிக்கும் அத்துவிதாநந்தமுங் கூறல்.

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பராமுகமாகினு யம்மட்டு, நிசத்தி லுள்விழிப் பார்வையாயிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மனநின்றுசின் மாத்திர வடிவமா கிடின்மைந்தா, கசத்ததேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாயே.

(இ-ள்):—மகனே! மெய்போலத் தோன்றிய சகசீவபரங்களாகிய மித்தையில் எவ்வளவுகாலஞ் சம்பந்தமாயிருந்தனையோ அவ்வளவு காலமும் பகிர்முகமானாய்; இப்படி பகிர்முகமான அவ்வளவு காலமும் அறிவென்னு முண்மையில் அந்தர்முக திருஷ்டியாய் இடைவிடாத அப்பியாசத்தினால் உன் மனமானது உனது வசமாக இருந்து சைதன்னிய ஸ்வரூபமானால், வெறுக்கப்பட்ட சரீரத்தில் நீ இருந்தாலும் பிரமாநந்த சாகர ஸ்வரூபமாவாய்.

(இ-ம்):—இங்ஙனஞ் சிந்தித்துச் சித்துருவமாவானயின், அவ்வுருவமான ஆநந்த ஸ்வரூபமே தானாக விளங்குவன் என்பதாம். (106)

[அ-கை]:—மாயை அவித்தை முதலிய சடபாவ நீங்கிச் சிற்சத்தியாகிய சிற்பவம் ஆத்மாவிற் கரைந்து அஃதான பின்பு, அவ்வாத்மா சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபம் என்று உணர்த்தின ஆசாரியரை நோக்கி, அங்ஙனமாயின் சத்தையுஞ் சித்தையும்போல ஆநந்தமே அதனிடத்திற் காணப்பட இல்லை என வினாதல்.

தானன்றி வேறொன்று மில்லாத பூரண சச்சிதாநந்த குணமாம், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றாலஃ தொக்கின்றபடி கண்டிலேன், நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்டதாம், ஆநந்த மிவைபோல வெளியாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே.

(இ-ள்):—தேசிகரே! ஆன்மா தன்மாத்திர மிருப்பதன்றித் தன்னைத் தவிர இதர வஸ்துக்களில்லாத பரிபூர்ணமாகிய சச்சிதாநந்த சுபாவமாய்த் தேகத்தின்கண் இருந்த சீவர்கள்தோறும் ஏகமாயிருக்குமாயின், அவ்வான்மா அங்ஙனம் ஒத்திருக்கும் வண்ணம் பார்த்திலன்; அகம்பாவமுள்ள சீவர்கள் சத்தென்னுந் தன்மை ஒக்கும்; சித்தும் விளங்குகின்றது; இவற்றைப்போல ஆநந்தமானது வெளியாகத் தோன்றாத காரணம் ஏது. (107)

[அ-கை]:—மேல் வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவிலொன்றாத மொன்றாலுமே, கரணங்க ளோரொன்றி னோரொன்று தெரியுங் கணக்கன்றி வாராதுகாண்,

அருமந்த சச்சிதா நந்தச் சுபாவங்க ளான்மாவின் வடிவாகினும், பிரபஞ்ச மயமாம் விருத்திபே தத்தி னுற் பேதங்க ளாமைந்தனே.

(இ - ள்):—மகனே! வடிவங்களும் சுவைகளும் பரிசங் களும் ஒரு மலரில் ஒன்ருயிருக்கு மெனினும், இந்திரியம் ஒவ் வொன்றிற்கு அதற்குரிய ஒவ்வொரு விடயந் தெரியுமே யல் லாமல் ஒன்றிற்கு மற்ருென்றின் விடயந் தெரியமாட்டாது; அப்படியே அருமருந்தன்ன சச்சிதாநந்த இயல்புகள் ஆத்ம ஸ்வரூபமானுலும் சகத்துருவமான விருத்தியின் வேற்றுமை யினுல் வேறுபட்டிருக்கும். (108)

இதுவுமது

தாமச மிரசசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால் வரும் விருத்தி மூன்றும், ஆமவைகண் மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதான மாகுமகனே, ஏமுற விருக்கின்ற சச்சிதாநந்தங்க ளென்றென்று மொன் ருகிலும், நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னுற் சொருப ஞானுதி பிரிவாகுமே.

(இ - ள்):—மைந்தா! தமசும் இரசசும் சத்துவமும் ஆகிய திரிகுணங்களால் உண்டான விருத்திகள் திரிவிதமாம்; அம்மூன்றும் மூடவிருத்தி எனவும், கோரவிருத்தி என வும், சாந்தவிருத்தி எனவும் பெயரைப் பெறுவனவாம்; இன்புற விருக்கின்ற சச்சிதாநந்தமானவைகள் எப்போதும் ஏகமானுலும் நாம் சொல்லும் விருத்திபேதத்தினுல் சச்சிதா நந்த ஸ்வரூபங்கள் பேதங்களாம். (109)

இதுவுமது

சடமான மூடத்தருக்கல்லு மண்களிற் சத் தொன்றுமே தோன்றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம் விளையாது மற்றவைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்திலே சச்சிதாநந்த மூன்றும் வெளியாம், மடமான மூடங்கள் கோரங் கள் விடுசாந்த மனமாகி லானந்தமே.

(இ - ள்):—சடமாகிய மரம் கல் மண்களின் மூடவிருத் தியில் சத்து மாத்திரந் தோன்றும்; விஷரூபமான காம முத லிய கோர விருத்தியில் ஆநந்தம் உதியாது, சத்துஞ் சித் துந் தோன்றும்; உறுதியான ஒழிவு முதலிய சாந்த விருத்தி யில் சத்து சித்து ஆநந்தம் ஆகிய மூன்றும் வெளிப்படும்; அறிவின்மையாகிய மூடவிருத்திகளையும் கோரவிருத்திகளை யும் விடாநின்ற மனமானது சாந்த விருத்தியைப் பெறில் ஆநந்தம் வெளியாம்.

(இ - ம்):—ஆத்ம ஸ்வபாவமான சச்சிதாநந்தம் விருத்தி பேதங்களினுல் மறைபட்டதும் வெளிபட்டதும் போலத் தோன்றினதே அன்றி அவைகள் அதனிடத்து இல்லாதது அன்று என்பதாம். (110)

[அ - கை]:—அச்சச்சிதாநந்த இலக்கணம் யாது? என்ற வினுவிற்கு உத்தரம்.

இகமான குருநாதனே சச்சிதாநந்த மெனுமிலக் கணமறிகிலேன், அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்தமே தென்றிடின், மிகுகால மூன்றுங் கெடா திருப் பதுசத்து வேறுபா டறிதல் சித்தாம், மகிழ்

காம நுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப
தாநந்தமே.

(இ - ள்):—இம்மானிட வடிவமாக எழுந்தருளிய குருசுவாமியே! சச்சிதாநந்த மென்கிற இலக்கணத்தைத் தெரிந்திலன்; நீங்காத சத்தென்பது யாது? சித்தென்பது யாது? ஆநந்தமென்பது யாது? என்று கேட்பாய் ஆயின், மிகுந்த திரிகாலங்களினும் நசியாதிருப்பது சத்தாகும்; சிற்சடபேதங்களை அறிதல் சித்தாகும்; விரும்பும் காமத்தை அனுபவிக்கும்போது உண்டாகும் இன்பம்போன்ற சுவானுபூதி சுகமென்று சொல்லப்படுவது ஆநந்தமாம். இவை யெனக் சச்சிதாநந்த இலக்கணம் (111)

(இ - ம்):—சச்சிதாநந்த இலக்கணம் இவை யெனக் கூறினதாம்.

[அ - கை]:—ஆத்மா சச்சிதாநந்தம் என்பதற்கு அனுபவம் வினுதல்.

நாசச்சரீரத் திருக்குஞ் சரீரிதனை நால்வேத
மாவாக்கியம், நீசச்சிதாநந்த மென்றிடினு மாசிரியர்
நீபிரமமார்கு மெனினும், மாசற்ற சச்சிதாநந்த
நானென்ன விவன்மன்னுமனு பவமெங்ஙனே,
கோசப் புரங்களை யிடித்துத் தகர்த்தமத குஞ்சரக்
குருநாதனே.

(இ - ள்):—பஞ்சகோசமாகிய மூன்று தேகங்களையும் உடைத்துத் துகளாக்கிய யானையாகிய குருசுவாமியே! நசிக்கின்ற தேகத்தில் இருக்கின்ற தேகியை, நான்கு சுருதியின் முடிவிலுள்ள மகா வாக்கியங்களும் நீயே சச்சிதாநந்த ஸ்வரூப மென்று சொல்லினும், தேசிக ருபதேசமும் நீயே பிரமமென்று சொல்லினும், நின்மலமான சச்சிதாநந்தனே நானென்று இம்மாணக்கன் பொருந்தும் அனுபவமானது எவ்விதம். (112)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—ஆத்மா சத்தென்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

சென்மாந் தரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற்
செல்கால மிவனுண்டலோ, சுன்மாநு பவநரக
சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்
டலோ, உன்மாத யாதனு வுடல் சுடவு ளுடன்
மனுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடல்
கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப
தொக்குமகனே.

(இ - ள்):—மைந்தா! முற்சநநங்களிற் செய்த கன்மங்களானவை தேகத்தைக் கொடுக்குமென்றால், சென்ற காலத்தினும் இப்புருடனிருந்தான் அல்லவா? இப்போது செய்த கன்ம மனுபவித்ததற்குத் தக்க இனி நரக சொர்க்கங்களை அடைவன் என்றால், எதிர்காலத்தினும் இவனிருப்பான் அல்லவா? சித்தப்பிரமைக்குக் காரணமான யாதனு சரீரமும் தேவசரீரமும் மானுடசரீரமுமாக மாறிமாறி நசிக்கும்; தனது மித்தையாகிய தேக நசிக்கினும் இத்தேகி கெடாமலிருப்பதனால், இவனே சத்தென்னு மனுபவ மொக்கும்.

(இ - ம்):—தேக முதலியன நசிக்கினும் தான் நசியாமல் மூன்று காலங்களினும் இருத்தலின் ஆத்மாவே சத்தென்பதாம். (113)

காம நுகர்போது சுகமாகு மனுபூதி வாழ்வென்ப
தாநந்தமே.

(இ - ள்):—இம்மானிட வடிவமாக எழுந்தருளிய குரு சுவாமியே! சச்சிதாநந்த மென்கிற இலக்கணத்தைத் தெரிந்திலன்; நீங்காத சத்தென்பது யாது? சித்தென்பது யாது? ஆநந்தமென்பது யாது? என்று கேட்பாய் ஆயின், மிகுந்த திரிகாலங்களினும் நசியாதிருப்பது சத்தாகும்; சிற்சட பேதங்களை அறிதல் சித்தாகும்; விரும்பும் காமத்தை அனுபவிக்கும்போது உண்டாகும் இன்பம்போன்ற சுவானுபூதி சுகமென்று சொல்லப்படுவது ஆநந்தமாம்.

(இ - ம்):—சச்சிதாநந்த இலக்கணம் இவை யெனக் கூறினதாம். (111)

[அ - கை]:—ஆத்மா சச்சிதாநந்தம் என்பதற்கு அனுபவம் வினுதல்.

நாசச்சரீரத் திருக்குஞ் சரீரிதனை நால்வேத
மாவாக்கியம், நீசச்சிதா நந்த மென்றிடினு மாசிரியர்
நீபிரமமாகு மெனினும், மாசற்ற சச்சிதாநந்த
நானென்ன விவன்மன்னுமனு பவமெங்ஙனே,
கோசப் புரங்களை யிடித்துத் தகர்த்தமத குஞ்சரக்
குருநாதனே.

(இ - ள்):—பஞ்சகோசமாகிய மூன்று தேகங்களையும் உடைத்துத் துகளாக்கிய யானையாகிய குருசுவாமியே! நசிக்கின்ற தேகத்தில் இருக்கின்ற தேகியை, நான்கு சுருதியின் முடிவிலுள்ள மகா வாக்கியங்களும் நீயே சச்சிதாநந்த ஸ்வரூப மென்று சொல்லினும், தேசிக ருபதேசமும் நீயே

பிரமமென்று சொல்லினும், நின்மலமான சச்சிதாநந்தனே நானென்று இம்மாணக்கன் பொருந்தும் அனுபவமானது எவ்விதம். (112)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—ஆத்மா சத்தென்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

சென்மாந் தரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற்
செல்கால மிவனுண்டலோ, கன்மாநு பவநரக
சொர்க்கமெனில் வருகின்ற காலத்து மிவனுண்
டலோ, உன்மாத யாதனு வுடல் கடவு ளுடன்
மனுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடல்
கெடினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப
தொக்குமகனே.

(இ - ள்):—மைந்தா! முற்சநநங்களிற் செய்த கன்மங்களானவை தேகத்தைக் கொடுக்குமென்றால், சென்ற காலத்தினும் இப்புருடனிருந்தான் அல்லவா? இப்போது செய்த கன்ம மனுபவித்ததற்குத் தக்க இனி நரக சொர்க்கங்களை அடைவன் என்றால், எதிர்காலத்தினும் இவனிருப்பான் அல்லவா? சித்தப்பிரமைக்குக் காரணமான யாதனு சரீரமும் தேவசரீரமும் மானுடசரீரமுமாக மாறிமாறி நசிக்கும்; தனது மித்தையாகிய தேக நசிக்கினும் இத்தேகி கெடாமலிருப்பதனால், இவனே சத்தென்னு மனுபவ மொக்கும்.

(இ - ம்):—தேக முதலியன நசிக்கினும் தான் நசியாமல் மூன்று காலங்களினும் இருத்தலின் ஆத்மாவே சத்தென்பதாம். (113)

[அ - கை]:—ஆத்மா சித்தென்பதற்கும் ஆநந்தமென்பதற்கும் அனுபவங் கூறல்.

இருளாக மூடுஞ் சுழுத்தியி லிராத்திரியி லிரவி
சுடரற்றபொழுது, மருளாம லிருளையும் பொருளை
யுந் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாகுமே, பெரு
வாழ்வு மிக்கதா னேதன் னிடத்தினிற் பேராத பிரிய
மதனல், அருகாத பிரியஞ் சுகத்தில்வரு மாதலா
லாநந்தமா மைந்தனே.

(இ - ள்):—மகனே ! அந்தகாரமாக மூடிக்கொள்ளுஞ் சுழுத்தி அவத்தையிலும் இரவிலும் சூரியப்பிரகாச மில்லாத போதும் மயங்காமல் இருட்டையும் வஸ்துக்களையும் காண்கின்ற வகையினுல் ஆன்மா சித்தாகும்; பேராநந்த மிகுந்த தானே தன்னிடத்தில் நீங்காத பிரியம் வைப்பதனுல் குறையாத பிரியமானது தனது சுகத்தில் வருவது அனுபவம் ; ஆதலால், ஆன்மாவே ஆநந்தமாம்.

(இ - ம்):—ஆத்மா அறிவறியாமை இன்றி அறிவாயிருந்து அறிதலின் சித்தும், விடயங்கள் அனைத்தினு முள்ள பிரிய நீங்கினும் தனது பிரிய நீங்காமையின் ஆனந்தமும் ஆம் என்பதாம். (114)

[அ - கை]:—சுகசாதனங்களில் பிரிய மிருப்பதுபோல ஆத்மாவிலும் பிரிய மிருத்தலின் அது ஆநந்தத்திற்குச் சாதன மாகாதோ? எனில், அங்ஙனம் ஆகாது என்பதற்கு அனுபவம் கூறல்.

அன்னபா னுதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்
கும்வெகு பிரியமாகும், இன்னவா ருன்மாவு மாநந்த

சாதனமெ னக்கருதல் பொருளல்லவே, சொன்ன
வான் மாவையொரு சுகசாத னங்களொடு சொல்
லுவா யாகின்மனமே, உன்னதா நந்தம்வே ருேவனு
பவிப்பதா முயவான் மாவுமுளவோ.

(இ - ள்):—மைந்தா! உண்பன பருகுவன முதலியவை சுகத்துக்குச் சாதனமாகையால் யாவர்க்கும் மிகுந்த பிரியமாம் ; இவ்வண்ணம் ஆத்மாவும் ஆனந்தத்துக்குச் சாதன மென்று நினைப்பது அருத்தமல்லவே ; சொல்லிய ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஒரு சுகசாதனங்களோடுங் கூடச் சொல்லுவையாகில், உன தாநந்தமானது உன்னைவிட வேருே? அனுபவிப்பதாகிய இரண்டா மாத்மாவும் உண்டோ.

(இ - ம்):—சாதனம் இறந்து சாத்தியமான இடத்தில் சேஷித்த நிரதிசயாநந்தம் வேறும், அஃது அனுபவிக்கும் ஆத்மா வேறும் இன்று ; ஆதலினுல், அவ்வாத்மா ஆநந்தமாவதன்றி அதற்குச் சாதனமாகாது என்பதாம்.(115)

[அ - கை]:—ஆத்மா ஆநந்த ஸ்வரூபமாயின் எதிரிட்டனுபவிக்கும் ஆநந்தம் அஃது ஆகாதோ? எனின், அஃது விடயாநந்த மாதலின் ஆகாது என்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திரமாகும்
வெகுபிரிய மான்மாவிலாம், விடயசுகம் வருபிரிய
மாறிவரு மான்மாவில் வெகுபிரிய மாருதுகாண்,
விடயசுகம் விடலுமாங் கொளலுமா மான்மாவை
விடுவதெவர் கொள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்
கள் விடுமவனை யவனுல் விடப்படா தொருநாளுமே.

(இ - ள்):—விஷயாநந்தத்தில் இன்பமுண்டாதல் பிரீதியின் அளவினதாம்; ஆத்மாவினிடத்தில் அதனினும் மிகுந்த பிரியமுண்டாகும்; விடயாநந்தத்தில் உதிக்கின்ற பிரியமானது நிலையாது மாறி மாறி உண்டாகும்; ஆத்மாவினிடத்தி லுள்ள மிகுந்த பிரியமானது மாருது ஒரு தன்மைத்தாம்; விஷயசுகம் வெறுத்துவிடுதற்கும் விரும்பி யேற்றுக்கொள்ளுதற்கும் தகுதியாகும்: இப்படி ஆத்மாநந்தத்தை விடுகின்றவர் யாவர்? கொள்ளுகின்றவர் யாவர்? நன்ருகப் பார்; விடயாநந்தாநுபவங்களை ஒருவன் வெறுத்துவிடக் கூடும் ; அங்ஙனம் வெறுத்துவிட்டவன் தன்னால் தன்னை வெறுத்துப் புறம்படுத்தக் கூடுமோ? ஒருநாளுங் கூடாதே.

(இ - ம்):—விடய இன்பங்களனைத்தும் ஆத்மப்பிரிய லேசமாதலின்; அஃது நசித்தும் இஃது நசியாதிருத்தலின், அவ்வாநந்தம் ஆத்மாநந்தமாகாது என்பதாம். (116)

[அ - கை]:—ஆத்மா ஆநந்த வடிவமாகின் அதனிடத்தில் வெறுப்பிருக்கின்றதே எனில், அங்ஙனம் இன்றென்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான்கொன்று
விடுகிறே னென்றுசிலபேர், சாகின்ற படியினுற்
றன்னையே தான்கொன்று சாவனெனல் சங்கை
யலவே, தேகந்தனைக் கொல்லுமவனுல் விடப்பட்ட
தேகமவ னல்லன் மகனே, ஆகந்தனிற் கோப மிலது
தனை யொருநாளு மான்மா வெறுப்பதிலையே.

(இ - ள்):—மைந்தா! கொதித்தெழாநின்ற கோபங்களால் என்னை யான் கொல்லுகின்றே னென்று சொல்லிச் சிலர் இறக்கின்றபடியினுல்; ஆன்மா தன்னைத்தானே

கொலை செய்துகொண்டு சாவது என்று சங்கிப்பது சங்கை அன்ரும்; உடலைக் கொல்கின்ற அப்புருடனுல் நீக்கப்பட்ட தேகமானது அவ்வாத்மா அன்று, தேகத்தில் கோபம் வந்ததேயல்லாமல் ஆத்மாவை எப்போதும் ஆத்மா வெறுப்பதில்லை.

(இ - ம்):—ஆத்மா தற்பிரியத்தில் குறைவு வாராமல் தேகத்தை நீங்கினதே யன்றித் தன்னிடத்தில் வெறுப்புண்டானதன்று என்பதாம். (117)

[அ - கை]:—தனது ஆநந்த முதலிய ஆநந்தங்கள் ஆத்மா என வருமெனில் அங்ஙனம் ஆகா எனக் கூறி, ஆத்மாநந்தமே முக்கியம் எனக் கூறல்.

தாகப் படும்பொருளி லும்மகன் பிரியமாந்
தநயனிலு முடல் பிரியமாம், ஆகத்தி லும்பிரிய மிந்
திரிய மாங்கரண மதனிலும்பிரிய முயிராம், ஏகப்
பிராணனிலும் வெகுபிரிய மான்மாவி லிந்தவான்மா
முக்கியம், ஊகத்திறுற் கௌவுண மித்தை கர்த்தா
மூன் று மொன்றினென் றதிகமகனே.

(இ - ள்):—மைந்தனே! பிரியமாகச் சம்பாதிக்கும் தனங்களினும் புத்திரன் பிரியமாகும், அப்புத்திரனிலும் தேகம் பிரியமாகும், அத்தேகத்திலும் இந்திரியங்களானவை பிரியமாகும் ; அவ்விந்திரியங்களிலும் சீவனுனது பிரியமாகும்; ஒன்ருன அச்சீவனிலும் கூடஸ்தனிடத்தில் மிகுந்த பிரியமாம் ; ஆதலால் அவ்வாத்மாவே முக்கியமாம் : உத்தியினுல் கௌணுத்மா மித்தையாத்மா கர்த்தாத்மா ஆகிய மூன்றும் ஒன்றினென்று அதிகமாம்.

(இ - ம்):—தனமுதலிய ஆயினும் வைக்கின்ற பிரியம் கௌணம் எனவும், ஆத்மப்பிரியமே முக்கியம் எனவுங் கூறினதாம். (118)

[அ - கை]:—ஆத்மாநந்தமே முக்கியமாயின், புத்திரன் முதலியவைகள் ஆத்மா எனவும், அவைகள் முக்கியம் எனவுங் கூறியது என்னை எனின், அதற்கு உத்தரங் கூறல்.

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனை
கௌண வான்மா முக்கியம், விடலாத வுடலம்
பரிக்குநா ளுடலான மித்தையான்மா முக்கியம், திட
மான நன்மைகதி வேண்டினுற் கர்த்தனுஞ் சீவ
வான்மா முக்கியம், சடமாயு முத்தியினின் ஞான
வான் மாவான தானேமகா முக்கியம்.

(இ - ள்):—மரணகாலத்தில் இவன் ஆதீனத்துக்கு வேண்டிய புத்திரனுன கௌணத்மாவே முக்கியமாம்; நீங்காத தேகத்தைத் தாங்குகின்ற நாளில் அத்தேகமான மித்தையாத்மா முக்கியமாம்; பலமாகிய நல்ல கதியை விரும்புங் காலத்தில் நானென்னுஞ் சீவாத்மா முக்கியமாம்; திரிசியங்கள் நீங்கிய மோக்ஷத்தில் ஞானத்மா ஸ்வரூபமாகிய தானே மிகவு முக்கியமாம்.

(இ - ம்):—புத்திரன் முதலிய மூன்றையும் முக்கியாத்மா வென்றது ஒவ்வோர் சமயத்து ஆதலால் பூர்வ பக்ஷமும் ஆத்மாவை முக்கியம் என்றது என்றும் ஆதலால் சித்தாந்தமுமாம் என்பதாம். (119)

[அ - கை]:—விருப்பு முதல் மூன்று நீங்கிய ஆநந்தமே ஆத்ம ஸ்வரூபமாம் எனல்.

புலியுமனு கூலமெனி லிட்டமாம் பகைசெயிற்
புதல்வ னெனினும் வெறுப்பாம், உலகிலிரு வகையு
மல் லாதபுல் லாதியிலு தாசீன மாதலால், மலினமறு
சின்மயன் பலவகையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்ப
மிகழான், அலகிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொரு
பத்தை யாராய்ந்து பார்மைந்தனே.

(இ - ள்):—மைந்தனே! வெறுக்கத்தக்க புலியும் அனுகூலஞ் செய்யும் ஆயின் சிநேகமாகும்; புத்திரனுயினும் பகைக்கின் த்வேஷமாம்; பூமியின்கண் இவ்விரண்டும் அல்லாத திரண முதலியவைகளில் உபேக்ஷையாம்; ஆதலினல் களங்கமற்ற ஞானஸ்வரூபனுனவன் நானுவிதத்திலும் இவ்வண்ணம் ஆத்மாநந்தத்தில் பிரியத்தை நீங்கான்; அளவற்ற பிரமாநந்த ஸ்வரூபமாகிய உனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறிவாயாக.

(இ - ம்):—விருப்பு வெறுப்பு உதாசீனம் ஆகிய மூன்றும் ஆத்மசுகத்திற்கு மாறுபடுதலினுலும், இவைகளில்லாத அச்சுகம் மாறுபடாதிருத்தலினுலும், இவ்வாநந்தமே ஆத்ம ஸ்வரூபமாம் என்பதாம். இஃது மேற்கூறும் அஷ்டவித ஆநந்தத்தொன்ருன ஆத்மாநந்தம் எனக் கொள்க. (120)

[அ - கை]:—ஆத்மா நிரதிசயாநந்தம் என்பது அனுபவமாம் பொருட்டு, அதிசயாநந்தம் எண்விதமாகக் கூறுவான் தொடங்கி, ஆநந்தம் எத்தனை வகை? என்ற வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

மானஞ்சிறந்த குருநாதனே யாநந்தவகைக
ளெத்தனை யென்னிலோ, ஞானந் திகழ்ந்த பிரமாநந்
தம் வாசனாநந்தம் விடயா நந்தமென், றாநந்த
மூன்றுவித மெட்டுவகை யென்பார்சில ரவ்வைந்து
மிதிலடக்கம், ஆநந்த வகைசொலக் கேண்மைந்
தனே யெட்டு மிஃதின்ன தின்னதென்னவே.

(இ - ள்):—பெருமை மிகுந்த தேசிகோத்தமரே! ஆனந்தப்பிரிவுகள் எவ்வள வென்று கேட்பாயாகில், சித்து விளங்கிய பிரமாநந்தம் எனவும், வாசனாநந்தம் எனவும், விஷயாநந்தம் எனவும் ஆநந்தம் மூன்று விதமாம்; சிலர் எட்டு விதம் என்று சொல்லுவார்கள்; மற்றைய ஐந்தும் இம்மூன்றி லடக்கமாம்; எண்வகை ஆநந்தமும் இஃது இன்னது இன்னது என்று நாம் அப்பகுப்பைச் சொல்ல, மகனே! நீ கேட்பாயாக.

(ப - ம்):—பிரமாநந்தத்தில் ஆத்மாநந்தமும், முக்கியாநந்தமும், நிசாநந்தமும், அத்துவிதாநந்தமும், ஞானாநந்தமும் ஆகிய ஐந்தும் அடங்கி யிருக்கின்றது என்பார்; 'அவ்வைந்து மிதிலடக்கம்' என, ஒருமையாகக் கூறினார். (121)

[அ - கை]:—அவ்வஷ்டவித ஆநந்தத்தின் வகை கூறல்.

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்திரைப்
போதுளது பிரம சுகமாம், மோகத் தனந்தலிற் சுகம்
வாசனைச் சுகமுழுப் பிரிய மான்ம சுகமாம்,யோகத்தி
லுளதுமுக் கியசுக முதாசீன முற்றசுக நிசசுகமதாம்,
ஏகத்தை நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கிய மெழுந்த
சுக ஞானசுகமே.

(இ - ள்):—போகங்களில் வருகின்ற ஆநந்தம் விடயாநந்தமாம்; சுழுத்தி காலத்துள்ள ஆநந்தம் பிரமாநந்தமாம்; மயக்கமாகிய நித்திரை தெளிந்துவருஞ் சமயத்துள்ள ஆநந்தம் வாசனாநந்தமாம்; எங்கும் தனது பிரியவடிவாகக் காணுஞ் சுகம் ஆத்மாநந்தமாம்; சமாதியிலுள்ள சுகம் முக்கியாநந்தமாம்; உதாசீனத்திலுள்ள ஆநந்தம் நிசாநந்தமாம்; அத்துவிதமான தன்னை நாடாநிற்கும் சுகம் அத்துவிதாநந்தமாம்; மகாவாக்கிய விசாரத்தி லுதயமான ஆநந்தம் வித்தியாநந்தமாம்.

(ப - ம்):—ஞேயத்தில் உதிக்கும் இன்பம் என்பார்; "போகத்தில் வருசுகம்" எனவும், நனவிற் சுழுத்தியிலுள்ளது பிரமசுகம் என்பார்; "நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகம்" எனவுங் கூறினார்.

(இ - ம்):—சுருக்கமான அருத்தத்துடன் அவ் வாநந்தங்களின் நாமங்களைக் கூறினதாம். (122)

[அ - கை]:—அவற்றில் விடயாநந்த இலக்கணங் கூறல்.

இவ்வா றுரைசெய்த சுகபேதங் களினியல்பா
மவைசொல மகனேகேள், ஒவ்வா நனவினி
லுழல்வா னிடர்கெட வுறங்குஞ் சயனத்தி லுறு
நேரம், செவ்வாமனமக முகமாமதி லொளிர்சித்தின்
சுகநிழல் சேருங்காண், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா
மனுபவ மதுதான் விடயசுகா நந்தம்.

(இ - ள்:—மைந்தா! இந்தப்பிரகாரம் சொல்லிய ஆநந்த வேறுபாடுகளின் இயல்பான தன்மைகளைச் சொல்லக் கேட்பாயாக! இன்பம் பொருந்தாத சாக்கிரத்தில் சுழல்பவனுடைய துன்ப நீங்கும் பொருட்டு படுக்கையில் நித்திரை

செய்யுஞ் சமயத்தில் செவ்விதான மனமானது அந்தர்முகமாகும்; அம்மனதில் பிரகாசிக்கின்ற சிதாநந்தச் சாயையானது சேரும்; அவ்வண்ணம் இவன் மனமானது மகிழ்ச்சியாகும்; அனுபவமான அதுவே விடயாநந்தமாம்.

(ப - ம்):—அறிவறியாமையில் சுழலும் பவத்துன்ப நீங்கும் பொருட்டுச் சமாதியில் அகமுகமாய் மனஞ் சித்தைத் தரிசிக்கில் சுகமுண்டாகும் என்பார்; "நனவினி லுழல்வானிடர் கெட வுறங்குஞ் சயனத்தி லுறுநேரம், செவ்வா மனமகமுகமா மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்காண்" எனவும், அங்ஙனம் மகிழ்தல் ஞேயாநந்தம் என்பார்; "அவ்வாறிவனுள மகிழ்வா னனுபவ மதுதான்விடய சுகாநந்தம்" எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—சமாதியில் அகமுகமாகச் சென்று அறியுமிடத்து உண்டானது பிரமசுகம் ஆயினும், அதை எதிரிட்டறிந்து மனமகிழ்தலின் அச்சுகம் விடயாநந்தமாயிற்று என்பதாம். (123)

[அ - கை]:—பிரமாநந்த இலக்கணங் கூறல்.

ஈனந்தருசுக விடயந்திரிபுடி யிடராமெனமன
மசையாமல், சேனந்தனதுகு லாயந்தனில்விழு
செயல்போ னித்திரை செறிசீவன், தானந்தமில் பர
னுட னென்றுவ னொருதனே யல்லது பிறநினையா
மல், ஆனந்தம்மய மாவன்சுகமிகு மதுதானுயர்
பிரமாநந்தம்.

(இ - ள்:)—இழிவைக் கொடுக்கின்ற விஷயசுகமானது திரிபுடியான துன்பமாம் என்று மனஞ்சலியாமல், பருந்தானது தனது கூண்டில் அடங்குந்தொழிலைப்போல நித்திரை செய்கின்ற சீவனானவன் முடிவில்லாத பிரமத்தோடு கூடுவன்; ஒப்பற்ற தன்னையல்லாது வேறு கருதாமல் ஆனந்தாகாரமாவன்; சுகமிகுந்த அவ்வாநந்தமே மேலான பிரமாநந்தமாம்.

(ப - ம்) :—பிரமத்தை எதிரிட்டறியின் அறிபவன் அறிவு அறி பொருள் என மூன்றும். அதனுல், துன்பமாம் என்பார்; "ஈனந்தருசுக விடயந்திரிபுடி யிடராம்" எனவும், மனதை அடக்கிச் சொரூப சமாதி செய்கின்ற ஆத்மா பிரமத்தில் கலக்கும் என்பார்; "மனம் அசையாமல் நித்திரை செறிசீவன், தானந் தமில்பர னுடனென்றுவன்" எனவும், அங்ஙனம் பிரமத்திற் கூடிய ஆத்மா அப்பிரமாநந்தமாக ஆநந்திப்பான் என்பார்; 'ஒருதனே யல்லது பிறநினையாம லாநந்தம் மயமாவன்" எனவும்; இஃதே பேராநந்தம் என்பார்; "சுகமிகு மதுதானுயர் பிரமாநந்தம்" எனவுங் கூறினர். நித்திரை என்பது அறிதுயில் எனக் கொள்க. (124)

இதுவுமது

தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப்
பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை
நன்ருகச்சிலர் சம்பாதிப்பது தானசுகம், தீங்குந் நன்
மையு மாண் பெண் முறைமையுந் தெரியா தமளி
செய் பொழுதேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா
வனுபவ மதனலது பிரமாநந்தம்.

(இ - ள்):—அறிதுயிலில் உதயமாகும் ஆநந்தமானது பிரமாநந்தம் என்று கொள்வது வேத முடிவான மகா வாக்கி

யப் பொருளாம் ; நித்திரை செய்பவர்களிற் சிலர் தாங்கா நின்ற புஷ்பசயனத்தை நல்லதாகச் சேகரிப்பது ஸ்தானசுகமாம் ; நன்மை தீமையும் ஆண் பெண் என்கின்ற முறைமையும் அறியாமல் நித்திரை செய்கின்ற காலம்போல அவ்விடத்து அகம் புறங்களுந் தெரியாத சுவானுபவமாதலால் அவ்வறிதுயில் பிரமானந்தமாம்.

(ப-ம்):—வேத முடிவான மகாவாக்கியார்த்த உபதேசத்தில் ரமிக்கும் யோகநித்திரையே பிரமானந்தம் என்பார்; "தூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல் சுருதிப்பொருள்" எனவும், அங்ஙனஞ் சமாதி அடைதற்குச் சாதனமான ஞான பூமி முதலியவைகளைப்பெற்று ஏகாந்தமாய் இருத்தலே இடம் என்பார்; "துயில்வோர்க டாங்கும் மலரணை நன்குகச் சிலர் சம்பாதிப்பது தானசுகம்" எனவும், அகம் புறம் இன்றிப் பரிபூரணமாக விளங்கும்போது உள்ள சுகமே பிரமானந்தம் என்பார்; "உள்வெளிகளு மறியா வனுபவமதனு லதுபிரமானந்தம்" எனவுங் கூறினர்.

(இ-ம்):—சுழுத்தியைப்போலச் சமாதியில் அகமுகமாய் ஆத்மா பிரமத்தில் சேர்ந்து அதன் மயமாச் சுகத்தை அனுபவித்தலின் அஃது பிரமானந்தம் ஆயிற்று என்பதாம். ()

[அ-கை]:—சித்தில் சுகம் விளங்கும் அனுபவந் தெரிவான், அறிவின்றி ஆநந்தம் அறிவில் எங்ஙனந் தோற்றும்? என்று இடையில் வினுதல்.

உதவும் புவியினி லொருவன் னனுபவ மொருவன் மனதினி லுதியாதே, மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண் டாநந்த மயனன்றே சுக முறுகின்றன், இதுவிஞ் ஞானமயனுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திடு

மெனல் கண்டேன், சுதைவிண்ணேர் புகழ்குருவே நீரிதுசொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே.

(இ-ள்):—முத்திக்குச் சகாயமாகிய இப்பூமியில் ஒருவனுக்கு உதிக்கும் அனுபவமானது வேறொருவன் மனதில் உண்டாகாதே; மனோமயகோசத்தோடு விஞ்ஞானமயகோசமும் இறக்கின்ற யோக நித்திரையைக் கொண்ட ஆநந்தகாரனல்லவா பரமசுகத்தை அடைகிறான்? இச்சுகமானது விஞ்ஞான வடிவமாகிய மனதில் நினைவாக வருமென்பதை அறிந்தேன்; இஃதெங்ஙனங்கூடும்? அமிர்தபானஞ் செய்யுந் தேவர்கள் துதிக்காநின்ற சமஸ்த வல்லமையு முள்ள தேசிகரே! நீர் இதை அருளிச்செய்வீராக. (126)

(இ-ம்):—வெளிப்படை.

[அ-கை]:—மேல்வினுவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர்களு மறிநினைவிற் பிறிவறிவினி லில்லை, செய்யுந் நனவினி லிருக்கும் மனதொடு சேருஞ்சின்மய விஞ்ஞானனைநையும் துயர்மன நழுவும்பொழுதுணர் ஞானச்சுகமுணு மாநந்தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங்குளமொடு பாகும்போலிவர் பிறிவன்றே.

(இ-ள்):—நெய் என்பதும் வெண்ணெய் என்பதுமாகிய இரண்டு நாமங்களும் நாமரூபமாக அறிகின்ற மனதிற் பேதமே அன்றி அவற்றின் சுவையைக் கொள்கின்ற வறிவினில் பேதம் இல்லை. இச்சா ஞானக் கிரியைகளைச் செய்கின்ற சாக்கிரத்தில் ஸ்திரமான மனதோடும் சேருகின்ற சின்மாத்திரமான விஞ்ஞானமயனும் வருந்துகின்ற துன்ப

முள்ள மனமும் நீங்குங்காலத்தில் அறிகின்ற ஞானானந்தத்தை அனுபவியாநின்ற ஆநந்தமயனும் ஆகிய இவர்கள் மேகம் பொழியாநின்ற மழைத்துளிகளும் சலமும்போலவும், பெல்லமும் பாகும்போலவும் வேறல்லர்.

(இ - ம்):—அறிவிறந்து உதிக்கும் ஆநந்தம் தெளிவாக விளங்குதலினாலும், ஆநந்தத்தினின் றுதிக்கும் அறிவு சுகமாயிருத்தலினாலும், இச்சிற்சுகம் அனுபவித்தல் ஒன்றாதலின் அறிவில் வரும் என்பதாம். இதைக் குருமுகமாகச் செய்யுஞ் சகச நிட்டையிற் காண்க. (127)

[அ - கை]:—அங்ஙனம் ஆயின் பிரமாநந்த மயமாக நின்று விடாமல் அறிவில் வருவானேன்? என்ற வினாவிற்கு உத்தரமும் வாசனாநந்த இலக்கணமுங் கூறல்.

ஒன்றாகிய பிரமாநந்தன் சுகமொழி வானேன்
வெளிவருவானேன், என்றான் முன்செய்த கருமம்
வெளியினி லிருக்குஞ் சுழுத்திவிட் டெழுந்தோனும்,
நன்றாயினசுக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதி
யும் பெறமாட்டான், அன்றாமென விருந் துறங்குஞ்
சிலகண மதுவேவாதனை யாநந்தம்.

(இ - ள்):—ஆநந்தமயனான சீவன் ஏகமாகிய பிரமாநந்த சுகத்தை நீங்குவானேன்? வெளியே சாக்கிரத்தில் வருவானேன்? என்று கேட்கில், பூர்வத்தில் செய்த கன்மமானது வெளியினிற் கொண்டு வரும்; அப்படிச் சுழுத்தியினின்று வெளிப்பட்டவனும் நன்மையான அச்சுகத்தை நீங்கான்; புறம்பிலும் செல்லான்; மறதியையும் அடையான் ; அன்றெனவும் ஆம் எனவும் நின்று நித்திரை செய்கின்ற சொற்ப காலமாகிய அதுதான் வாசனாநந்தமாம்.

(இ - ம்):—ஆநந்த மயத்தினின்றும் விஞ்ஞானமயத்தில் வருதல் சகச நிட்டையும் பிராரத்த கன்மானுபவத்தையுங் குறித்தெனவும், துயிலைப்போலச் சமாதியினின்று நீங்குஞ் சமயத்தில் பிரமாநந்த சமஸ்காரத்தோடும் வருதலின் அச்சுகம் வாசனாநந்த மாயிற்றெனவும் கூறினதாம். (128)

[அ - கை]:—நிசாநந்த இலக்கணங் கூறல்.

அந்தக்கணமுட லகமென் றிடர்களி லலைந்தே
சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தைச் செயும்வினை
சுகதுக்கந்தரு மோனந் தருநடு வடிவேகாண், எந்
தப்புருடனு மொருசிந் தையுமற விருந்தே னென
லனு பவமாகும், இந்தப் படிதனு தாசீ னச்சுக
மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம்.

(இ - ள்):—தேகத்தை நானென்று நினைத்த அப்போதே ஆன்மா துன்பங்களிற் சுழன்று ஆநந்தத்தை மறந்துவிடும் ; முன் செய்த கன்மமானது இன்பங்களையேனும் துன்பங்களையேனும் கொடுக்கும்; மகா மௌனங் கொடுப்பது மத்தியகத நிலையையே ஆம்; எத்தன்மையான புருஷனும் ஒரு நினைப்பும் இன்றி இருந்தேன் என்பது அனுபவமாம், இப்படி தனது உதாசீனத்திலுண்டான ஆநந்தமான இதுதான் நிசாநந்தமாம்.

(இ - ம்):—சமாதியில் விருப்பு வெறுப்பு இன்றிச் சமரசமான உண்மையாய் இருத்தலின், அச்சுகம் நிசாநந்தமாயிற்று என்பதாம்; இதை முக்கியாநந்தம் எனக் கூறுவாருமுளர். (129)

[அ - கை]:—முக்கியாநந்த இலக்கணமுங் கூறல்.

நிசமான துமுக் கியமோகுடத்துள நீரன்றே
வெளியிறந்தான், வசமாமகங்கர மறைந்தானிசமது
படிந்தான் முக்கிய வகையாகும், திசையார்திரிசிய
மறியாதேதுயில் செறியாதேயுட றறிபோலே, அசை
யாதேமதி சமமாகியநிலை யதுதான் முக்கியவாநந்தம்.

(இ - ள்):—நிசாநந்தமானதும் முக்கியாநந்தமாமோ எனில்; கடத்துக் குள்ளிருக்குஞ் சலமல்லவோ புறம்பி லிருக்கின்ற ஈரம், அதுபோல வசமான அகங்கார மறைபட்டு நிசமானது கூடினுல் முக்கியமாம்; திக்குகளில் நிறைந் திருக்கின்ற விடயத்தை அறியாமலும் நித்திரையை அடையாமலும் தேகமானது ஸ்தம்பத்தைப்போல அசையாமலும் அறிவானது சமமாக நிற்றலே முக்கியாநந்தமாம்.

(இ - ம்):—சமாதியில் அறிவறியாமை இன்றி அறிவே முதலாகச் சுகித்திருத்தலின் அச் சுகம் முக்கியாநந்தம் ஆயிற் றென்பதாம். இதை நிசாநந்தமெனக் கூறுவாருமுளர். அங்ஙனங் கூருது இங்ஙனம் கூறியது என்னையெனின், நடுநிலையி னிற்கின் முக்கியமான ஸ்வரூபம் வெளிப்படுதலின் எனக் கொள்க. சமாதியில் தன்னிடத்தில் தானே சுகித்தலின் அச் சுகம் ஆத்மாநந்தமாயிற்று எனவும், சமாதியில் ஆநந்தம் ஆநந்தி என்னும் இரண்டற்ற சுகமாக விளங்குதலின் அச்சுகம் அத்துவிதாநந்தமாயிற்று எனவும், சமாதியில் அது நீ என்பது இன்றி ஆநந்தபோதமாய்ச் சுகித்தலின் அச்சுகம் வித்யாநந்தமாயிற்று எனவும் கொள்க. நிரதிசயாநந்த அம்சமான இவ்வஷ்டவித ஆநந்தங்களும் அதிசயமாகச் சமாதியின்கண் நவநவமாய் விளங்குதலின் அதிசயாநந்தமெனக் கூறப்படுவனவாம். (130)

[அ - கை]:—ஆநந்த மகான்மியங் கூறல்.

மனுடன் மனுடகந் தருவன் றேவகந் தருவன்
பிதிர்கருமத் தேவன், தனுடன் கருமசுரன்சுர னிந்
திர ஞசான் பிரசாபதியானேன், கனவிராட்ட னிர
ணிய கர்ப்பன் முறை கருதுமிப் பதினெரு பேர்கள்,
பினவா நந்தங்க ளுரையாம் பிரளய வெள்ளக்கடல்
பிரமாநந்தம்.

(இ - ள்):—மானுடனும் மானுடகந்தருவனும் தேவகந் தருவனும் பிதிர் கருமத் தேவனும் அசுரனும் தேவனும் இந்திரனும் பிரகஸ்பதியும் பிரமனும் கனமாகிய விராட்புருடனும் இரணிய கர்ப்பனும் ஆகிய முறையாக நினைக்கின்ற இந்தப் பதினெரு பெயர்களின் ஒன்றுக்கொன்று பேதமாயுள்ள ஆநந்தவகைகள் பிரமாநந்த மென்னும் கற்பாந்த வெள்ள சாகரத்தின் நுரைகளாம்.

(இ - ம்):—நிரதிசயாநந்த மென்னுங் கடலில் அஷ்டவித ஆநந்த மென்னு நீரில் மனுடாநந்தமுதல் பதினேராநந்தங்களும் நுரை முதலிய லேசங்களாகத் தோற்றும் என்பதாம். (131)

[அ - கை]:—மேலே கூறிய ஆநந்தமே அதீதமாம் எனல்.

எவனுகிலு மிந்தத் துரியாதீதத்தி லேழாம்பூமியி
லிருந்தானேல், அவனு ரதன்சுகன் சிவன்மா லயன்
முத லறிவோ ரனுபவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சிய
மிதுவே யனுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி,
உவமானமுமறி மகனேயவனடி யுதிரும் பொடிகு
ளென் முடிமேலே.

(இ - ள்):—மைந்தா! யாவனானாலும் இந்தத் துரியாதீத மென்னும் ஏழாம் பூமியில் இருந்தானாகில், அம் மகாபுருடன் அரன் அரி அயனென்னும் மும்மூர்த்திகளுக்கும் நாரதர் சுகர் முதலிய அறிஞருக்குமுள்ள சுவானுபவமாகிய ஆநந்த சின்மயனானவன்; விவகாரங்களில் திரிசிய திஷ்டியில்லாத இதுவே சுவானுபவமென்று முன்னே சொல்லி யிருக்கின்ற விவகாரியின் திஷ்டாந்தமுந் தெரிவாயாக; அவ் வனுபவியி னுடைய பாதத்தில் உதிராநின்ற தூள்களானவை என் சிர சின்மே லிருக்கின்றன.

(இ - ம்):—துரியாதீதத்தை அடைந்தவனது மகிமை யைக் கூறினதாம். (132)

[அ - கை]:—சச்சிதாநந்த இலக்கணங் கூறி இன்னஞ் சந் தேகமுளதேல் கேட்பாய் எனல்.

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தை
சுகமினிமேற் சொல்வோம்,முந்தைமாயையுஞ் சச்சி
தானந்தப் பொருளுமே பொழியும்போதில், அந்தமா
மத்துவித சுகமான்ம சுகமிரண்டு மங்கே சொன்
னோம், தொந்தமாற் றியமகனே யின்னமுனக் கைய
முண்டேற் சொல்லுவாயே.

(இ - ள்):—சுகதுக்காதி பந்தங்களைக் கெடுத்த மைந்தா! 'இவ்விதம் விடயாநந்தம், பிரமாநந்தம், வாசனாநந்தம், நிசா நந்தம், முக்கியாநந்தம் என்னும் ஐந்துவித ஆநந்தத்தை உரைத்தோம்; வித்தியாநந்தத்தை இனிமே லுரைப்போம்; முன் மாயாரூபத்தையும் சச்சிதாநந்தார்த்தையும் சொல்லு மிடத்தில் வேதமுடிவான அத்துவிதாநந்தமும் ஆத்மாநந்த

மும் ஆகிய இரண்டாநந்தத்தையும் அவ்விடத்தி லுரைத் தோம்; இன்னமும் உனக்குச் சந்தேகமுண்டானால் கேட் பாய்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (133)

[அ-கை]:—ஆத்மா சச்சிதாநந்த ஸ்வரூபம் எனத் தெரிந்தும் அதனுண்மையான ஸ்வானுபூதி வெளிப்படும் நிமித்தம், சுருதி யுத்தி அனுபவங்களுக்கு ஒத்திருக்கும் அவற் றின் ஒருமையைத் தெரிய வினாதல்.

குகன்றனையு மெனையு முலகினையு மீன்றளித்
தருளுங் குருவேகேளீர், புகன்றசச் சிதாநந்தப் பதங்
கடனித் தனியாயே பொருள் வேறானால், உகண்ட
மன முறைப்ப தெங்ஙன் பரியாய பதங்களைப்போ
லுறவுகாணேன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த்
தேனீக்கூட்டி யமதுவா வறிவிப்பீரே.

(இ - ள்):—குமரனையும் என்னையும் சகங்களையும் சிருட் டித்து ரக்ஷித்தருளுகின்ற இறைவனே! கேட்பீராக; முன் சொல்லிய சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்னும் முப்பதங்களும் வெவ்வேறாகி அருத்தமும் வேறுபடுமானால், விடயங்களிற் பாயாநின்ற மனமானது ஸ்திரமாய் நிற்பதெப்படி? பரியாய நாமங்களைப்போலச் சம்பந்தமும் தெரிகிலன்; ஆதலால், ஏக மாகவும் ஒரே ருசியாகவுந் தேனீக்களாற் கூட்டப்பெற்ற தேனாகத் தெரிவிப்பீர். (134)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—சச்சிதாநந்த ஒருமையைச் சுருதிப் பிரமாணத்தால் கூறுவான் தொடங்கி அவற்றின் காரணமும் ஒருமையுங் கூறுகின்றார்.

குளிரிளகல் வெண்மையென்ற பதங்களினு னீர்
மூன்று கூருயிற்றே, வொளிதபனஞ் செம்மை
யென்ற பதங்களா லக்கினியு மொருமூன்ருமோ,
வெளிமுதலாஞ் சகமசத்து மூடமிடரெனப் பிரித்து
விலக்கிவேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தாதி
யெனும்பிரம மேகந்தானே.

(இ - ள்):—குளிர்ச்சியும் நெகிழ்ச்சியும் வெள்ளையுமெனச் சொல்லிய சொற்களினுல் சலமானது மூன்று பொருளானதோ? பிரகாசமுஞ் சூடும் சிவப்புமெனச் சொல்லிய சொற்களினுல் நெருப்பும் மூன்று பொருளாகுமோ? அதுபோல ஆகாய முதலான உலகத்தை அனுர்தமெனவும் சடமெனவும் துக்கமெனவும் வேறுபடுத்தி நீக்கிச் சுருதியானது பக்குவிகள் எளிதிலுணர அவற்றிற்கு எதிராகச் சொன்ன சத்து சித்து ஆநந்தம் என்னும் பிரமமானது ஒன்றேயாம்.

சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்னமல்ல, எகந்தான்; குணமாயின், பின்னமாம்: பிரமசரூபமாகலின் பின்னமாகா; பிரமமொன்றே, நிவர்த்தியின்மையின் சத்தென்றும் சடத்தில் விலட்சணமான பிரகாசரூபமாகலின் சித்தென்றும், துக்கத்தின் வேருய் முக்கியப்பிரீதிக்கு விஷயமாகலின் ஆநந்தமென்றுங் கூறப்படுகின்றது. சலமானது எப்படி நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சி வெண்மை ரூபமோ, அக்கினியானது லோகிதோஷ்ணப் பிரகாசரூபமோ அப்படியே பிரமமும் சச்சிதாநந்த ரூபமென் றறிக.

(இ - ம்):—சகத்தை அனுர்த சடதுக்கமெனக் கண்டு அதனை நீக்குதற்காகக் குறித்த நாமம் சச்சிதானந்தமெனவும், அதனருத்தம் ஒன்ருன பிரமமெனவுங் கூறினதாம். (135)

[அ - கை]:—சச்சிதாநந்தம் ஒருமை யென்பது உறுதிப்படுநிமித்தம் வேதம் ஒருமையாகச் சொல்லிய பரியாய நாமங்களில் விதிநாமங் கூறல்.

நித்தியம் பூரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம
நிதானஞ் சாந்தம், சத்தியங் கேவலந்துரியஞ் சமந்
திருக்குங் கூடஸ்தன் சாக்ஷிபோதம், சுத்தமிலக்
கியஞ்சனு தனஞ்சீவன் றத்துவம்விண் சோதி
யான்மா, முத்தம்விபு சூக்குமமென் றிவ்வண்ணம்
விதிகுணங்கண் மொழியும்வேதம்.

(இ - ள்):—நித்தியம் எனவும், பூரணம் எனவும், எகம் எனவும், பரமார்த்தம் எனவும், பரப்பிரமம் எனவும், நிதானம் எனவும், சாந்தம் எனவும், சத்தியம் எனவும், கேவலம் எனவும், துரியம் எனவும், சமம் எனவும், திருக்கு எனவும், கூடஸ்தன் எனவும், சாக்ஷி எனவும், போதம் எனவும், சுத்தம் எனவும், லக்ஷியம் எனவும், சநாதனம் எனவும், சீவன் எனவும், தத்துவம் எனவும், விண் எனவும், சோதி எனவும், ஆத்மா எனவும், முத்தம் எனவும், விபு எனவும், சூக்குமம் எனவும் இந்தப் பிரகாரம் விதியால் குணப்பரியாய நாமங்களைச் சுருதிகள் சொல்லும்.

(இ - ம்):—நிதானம்-ஆதிகாரணம், சநாதனம்-அநாதி.

[அ - கை]:—விலக்கு நாமங்கூறல்.

அசல நிரஞ்சன மமிர்தமப் பிரமேயம் விமலம் வசனுதீதம், அசட மநாமய சங்கமதுல நிரந்தரய நணு நிருபா கண்டம், அசமனந் தமவினுசி நிர்க்குண நிஷ்கள நிரவயவ மநாதி, அசரீர மவிகாரமத் துவித மென விலக்கு மநேக முண்டே.

(இ - ள்):—சலனம் இன்மையும், அஞ்சனம் இன்மையும், மிர்தம் இன்மையும், பிரமேயம் இன்மையும், மலம் இன்மையும், வாக்குக் கெட்டாமையும், சடம் இன்மையும், ஆமயம் இன்மையும், சங்கம் இன்மையும், துலம் இன்மையும், அந்தரம் இன்மையும், அணு இன்மையும், ரூபம் இன்மையும், கண்டம் இன்மையும், சன்மம் இன்மையும், அந்தம் இன்மையும், நாசம் இன்மையும், குணம் இன்மையும், சகளம் இன்மையும், அவயவம் இன்மையும், ஆதி இன்மையும், சரீரம் இன்மையும், விகாரம் இன்மையும், துவிதம் இன்மையும் என்று சொல்லப்பட்ட விலக்கு நாமங்களும் அநேக முள்ளனவாம்.

அப்பிரமேயம்-அறியப்படாதது; அநாமயம்-நோயில்லாதது, அதுலம்-கனமில்லாதது, நிரந்தரம் - இடையில்லாதது, நிரவயவம்-அவய மில்லாதது, அசம்-பிறப்பில்லாதது. (137)

[அ - கை]:—இவ்விதி விலக்கு நாமங்களின் ஒருமை கூறல்.

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்க ணன்ருச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங்கூடிச், சொன்னபொருளொன்றன்றி யிரண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்ன பதமாமதனுற் சத்தாதி

குணப் பொருளாம் பிரமமேகம், அன்னபொருளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரணமா யாவாய் நீயே.

(இ - ள்):—இத்தன்மையவாக விதியும் விலக்கும் ஆகிய குணங்கள் நன்ருகச் சேர்ந்து ஒன்றுபட்டு அனைத்துங் கூடிச் சொல்லிய அருத்தம் ஏகமே அன்றி துவிதமில்லை; ஏகவஸ்துவை உரைக்கும் வசனங்கள் வெவ்வேறு சொற்களாம்; ஆதலினுல், சத்து சித்து ஆநந்தம் என்னுங் குணப்பதங்கட்குப் பிரமமொன்றே பொருளாம்; அத்தன்மையான அருத்தத்தின் ஒருமையைத் தெரிந்து அகண்டமான பூரண ஸ்வரூபமாக நீ ஆகக்கடவாய்.

(இ - ம்):—இவ்விதி விலக்கு நாமங்கள் பலவாயினும், கைம்மலை, கறையடி, புழைக்கை என்னுஞ் சொற்கள் வெவ்வேறு பதமாயினும், அவைகளின் பொருளான யானை பின்னமாகாமல் ஒன்றேயாவதுபோலும், ஒரு புருடனைப் பிதா மகன் தம்பி என்னும் அநேக சொற்களாற் சொல்லினும் அவன் அநேகன் ஆகாமல் ஒருவனே யாவதுபோலும், அவைகளால் உணர்த்தப்படும் பொருள் ஒன்ருதல்போலச் சத்துசித்து ஆநந்தம் என்னும் பதங்கள் மூன்ருயினும் அவை புணர்த்தும் பொருள் ஒன்ருன அத்துவித வஸ்துவாயிருத்தலால் சந்தேக மொழிந்து அதுவாயிருத்தி என்பதாம். (138)

[அ - கை]:—குணுதீதமான வஸ்துவிற்குக் குணங் கூறலாமோ? என்பதற்கு உத்தரங் கூறல்.

நிற்குண வஸ்துவின் குணங்க ளுரைப்பது தூய்மலடியென னிகரென்னுதே, சற்குணனே வஸ்

துநிலே யுரையாம லறியவல்ல சதுரருண்டோ, நற்
குணவே தங்களிந்தச் சீவன்முத்தி பெறப்பிரம
ஞானந்தோன்றச், சொற்குணங்கள் பிரமத்தின்
குணங்களல்ல பிரமமாஞ் சொருபந்தானே.

(இ - ள்):—சற்குணனே! குணரகிதமான பிரமவஸ்து விற்கு இத்தன்மையான நாமங்களைச் சொல்வது தாய் மலடி என்பதற்குச் சமானமென்று சொல்லாதே; வஸ்து நிச்ச யத்தை ஆசிரியர் சொல்லாமல் தானே தெரிந்துகொள்ளும் வல்லமையுள்ள சதுரரான சீடருமுளரோ? ஆதலால், நல்ல சுபாவத்தையுடைய சுருதிகளானவை இச் சீவன்முத்தியை அடையும்பொருட்டுப் பிரமஞானம் உதிக்கும்படி உரைத்த சத்தாதி குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களல்லவாம்; அதன் அருத்தம் பிரமஸ்வரூபமேயாம்.

(இ - ம்):—அறிதல் இறந்த விடத்து அனுபவமாய் உள்ள நிர்க்குணவஸ்து, அறிவிற்கு அவதானமாகும் பொரு ட்டு, உரைக்கும் பரியாய நாமங்களின் அருத்தப்படி சிந்திக் கின் இக்குணரூபம் இறந்து, அக்குணாதீத ஸ்வரூபம் வெளிப்படும் அன்றி, மற்றொன்றால் வெளிப்படாது. ஆத லால், அங்ஙனம் கூறுஞ் சுருதிப் பிரமாணத்தை உணர்த்திய தாம். (139)

[அ - கை]:—சச்சிதானந்தப் பொருள் ஒன்று என்பதைச் சுருதியில் காட்டினதுபோல யுத்தியிலுங் காட்டல் வேண்டும் என வினாதல்.

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனென வரு
குருவே மொழியக்கேளீர், ஏகபரிபூரணமா மென்

சொரூப மென்னுளத்தி லிருக்கும் வண்ணம், ஆக
மங்கள் சொன்னபடி யென்னையகண்டாத்தமா வறிந்
தேனையா, ஊகமு மொத்திட வுரைத்தாற் பசுமரத்தி
லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே.

(இ - ள்):—மோகாந்தகாரம் நீங்கக் கோடி சூரிய ருதய மானதுபோல எழுந்தருளிய ஆசாரியரே! அடியேன் சொல் வதைக் கேட்டருள்க; ஒன்றான பூரணஸ்வரூபமாகிய எனது பிரமஸ்வரூபம் என் இதயத்தில் அழுந்துமாறு சுருதிகள் சொல்லியபடி எனது ஸ்வரூபத்தைஅகண்டப் பொருளாகத் தரிசித்தேன்; எனது ஆசாரியரே! யுத்தியும் பொருந்தும்படி அருளிச்செய்தால், மனம் பச்சைமரத்தி லறையும் ஆணி யைப்போல் ஸ்திரப்படும். (140)

(இ - ம்):—வெளிப்படை.

[அ - கை]:—மேல் வினாவிற்கு உத்தரங் கூறல்.

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற்
சாக்ஷியெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிற்சட
மாஞ்சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை, ஒத்தே தோன்றிய
சத்துஞ்சித்து நல்லசுகமா கு மூகத்துக்கோர், வித்தே
யன்னியமாகிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்
திடாதே.

(இ - ள்):—சத்தாக விளங்குதலே சித்தாகும்; சத்துக் குச் சித்து வேறென்றால் அப்போது சத்து இல்லாததாம்; இல்லாததாயின் நடுவாயிருந்தறியும் சாக்ஷி எங்ஙனமாம்? சித்தாயிருத்தலே சத்தாகும்; சித்துக்குச் சத்து வேறென் றால் அறியாமையாம்; அத்திரிசயங்களுக்கு விளங்குந்தன்மையு

மில்லையாம்; (ஆதலால்) பொருந்தத் தோன்றிய திரிகாலங்களிலும் நசியாதிருக்கின்ற சத்தும் முக்காலங்களிலுந் தெளிவாக விளங்கிய சித்துமே நிரதிசயாநந்தமாகும்; உத்திக்கோர் விதையாகும்; வேருனல் சித்துஞ் சத்துஞ் சடமும் அசத்துமாம்; அங்ஙனமாயின், ஆனந்தமுதியாமல் துக்கமுண்டாகும்.

(ப - ம்):—சத்தே சித்தாகாவிடின் தன்னையறியுந் தன்மை இல்லை என்பார், “சாக்ஷிபெங்கே” எனவும்; சித்தே சத்தாகாவிடின் சர்வம் பிரமமயமாக விளங்குதல் இன்றென்பார், ‘சடங்களுக்குத் திதியுமில்லை, எனவும்; இவ்விருமையின் ஒருமையி னுதிப்பதே நிரதிசயாநந்த மென்பார், ‘நல்ல சுகமாகும்’ எனவும், இவ்வுத்தி அனுபவத்துக்கு மூலமென்பார்; ‘ஊகத்துக்கோர்வித்து’ எனவும், வேறுபடின் இச் சச்சிதாநந்தம் அனுர்தசட துக்கமாமென்பார்; ‘அன்னியமாகில் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைந்திடாது’ எனவுங் கூறினர். (141)

இதுவுமது

வீயாதசத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்ருலோ
வேறென்ருலோ, வாயால்வே றெனிலதுவு மசத்
தோசத்தோ வசத்தேன் மலடிமைந்தன், பேயாகா
ரியஞ்செயுமோ வசத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்
துச் சொன்னல், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற்
பங்களைவிட் டொழிந்திடாயே.

(இ - ள்):—பேயனே! திரிகாலங்களினும் நசியாத சத்தானது முன் பிரகாசிப்பது தன்னலேயா? மற்றென்றுலேயா? வாக்கினல் வேறென்ருல், அச்சத்தமும் இல்லாததா இருப்பதா? இல்லாததென்ருல், வந்தியா புத்திரன்

தொழிலைச் செய்வானு? அக்கிரியைகளையும் இங்ஙனம் அசத்தென்று பகுத்துச் சொல்லின் நீங்காத அவத்தையாம், குதர்க்கமாகிய வேறுபாடுகளை விட்டு நீங்குவாயாக.

(ப - ம்):—தன்னை அறிவது தானே அன்றி வேருமோ என்பார்; ‘வீயாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது தன்ருலோ வேறென்ருலோ’ எனவும், அங்ஙனம் உரைக்குஞ் சத்தமும் இருந்ததை உரைக்குமா? இல்லாததை உரைக்குமா? என்பார்; ‘வாயால் வேறெனிலதுவு மசத்தோசத்தோ’ எனவும், இல்லாதது நிகழுமா? என்பார்; ‘அசத்தேன்மலடி மைந்தன் காரியஞ் செயுமோ’ எனவும், இல்லாதது நிகழும் என்னின் நீங்காத சஙநாவத்தை உண்டாகும் என்பார்; ‘அசத்தெனவிப்படி யதையும் பிரித்துச் சொன்ன லோயாதவவத்தையாம்’ எனவும், இருந்ததே அறிவென்னும் அனுபவங்கொண்டு இல்லாததை நீக்குவாய் என்பார்; ‘குதர்க்க விகற்பங்களை விட்டொழிந்திடாய்’ எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—இருந்தது விளங்குதலின் சத்தே சித்தெனவும், விளங்குவதே இருத்தலின் சித்தே சத்தெனவும், இவ்வொருமையில் சுகம் விளைதலின் இஃதே ஆனந்தமெனவும், இவ்வனுபவத்தால் உத்திப்பிரமாணம் உணர்த்தியதாம். (142)

[அ - கை]:—சச்சிதாநந்தப் பதங்களின் பொருள் ஒன்றென்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லனுபவமுங் கேள்
சுழுத்திச் சுகவாநந்தம், மிருதிவடி வாதலினவ்
வானந்தமேயறிவாம் வேறங்கில்லை, கருதுபிரளயஞ்
சுழுத்தி யிரண்டிலுநீ யிருந்திருளைக் காண்கின்ருயே,

இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்
திடாயே.

(இ - ள்):—சுருதியும் உத்தியும் பொருந்தினதுபோல அனுபவத்தையுங் கேளாய்: சுழுத்தி அவத்தையில் உள்ள ஆநந்தமானது, பூரண ஸ்வரூப மாதலின் அந்த ஆநந்தமே ஞானமாம்; அவ்விடத்து மற்றொன்றில்லை; நினைக்கின்ற கற்பாந்தமும் சுழுத்தி அவத்தையும் ஆகிய இரண்டு காலத்தும் நீ சத்தாக நின்று அந்தகாரத்தைப் பார்க்கின்றாய் அல்லவா? உனது இருதயத்தில் இவ்விதமாகப் பார்த்து ஒன்றான பூரண ஸ்வரூபமாகவே இருப்பாயாக.

(ப - ம்):—அறிதல் இறந்த சுழுத்தியில் ஆநந்தம் விளங்குதல் அதற்கே தெரிதலின் அவ்வாநந்தமே அறிவென்பார்; 'சுழுத்தி சுகவாநந்த மிருதிவடிவாதலி னவ்வானந்தமே யறிவாம் வேறங்கில்லை' எனவும்; இருளை அறியுமிடத்து அவ்வறிவே தானாயிருத்தலின் அறிவே சத்தென்பார்; 'பிரளயஞ் சுழுத்தியிரண்டிலு நீ யிருந்திருளைக் காண்கின்றாய்' எனவுங் கூறினர்.

(இ - ம்):—சச்சிதாநந்தத்தின் பொருள் ஒருமை என்பதற்கு அனுபவங் கூறியதாம். சுருதி யுத்தி அனுபவங்களோடும் உணர்த்திய சச்சிதாநந்தத்தின் பொருளொருமையின் ஸ்வரூபத்தைத் தேசிக ருபதேசமுகத்தால் தெரிந்து கொள்க. (143)

[அ - கை]:—சுருதி யுத்தி அனுபவப்படி சீடன் சகசநிட்டையில் அனுபவங் கூறல்.

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி யிவனு
மனு பவம்விடாமல், பலமலரின் மதுபோலச் சச்சிதா

நந்தமொன்றும் பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங்
கண்மூடிச் சமாதி யிருந்தான் விழித்துப் பார்த்த
போது, பலவடிவாஞ் சாரசரசித் திரங்களெலாந்
தோன்றுமொரு படமானனே.

(இ - ள்):—சகல சாஸ்திரங்களையும் அறிந்த தேசிகர் அனுக்கிரகித்தவண்ணம் இச் சீடனும் அனுபவத்தை விட்டு நீங்காமல் பல மலர்களிலிருக்குந் தேன் ஒருமித்ததுபோலச் சத்துச் சித்தாநந்தங்கள் ஏகமாகிய பிரமப்பொருளை எப்போதும் ஊனக்கண்ணை மூடி ஸ்வரூப சமாதியிலிருந்து ஞான விழியால் பார்க்கும்போது நாநாவித உருவங்களான தாவரசங்கமமாகிய சித்திரங்களனைத்தும் தோன்றுகின்ற ஓர் சித்திரப்படமானான். (144)

[அ - கை]:—துரியாதீதமே துரியமாக விளங்கும் அனுபவத்தில் நவநவமா ரமிக்கும்பொருட்டு அஃது உதயமாதற்கு இடமான ஞான பூமியைக் குறித்து நான்கு வகையாக வினாதல்.

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே விநோத
மன்றியினி வேறுண்டோ, அதையுரைத்து மதை
நினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுக் கானநீதி,
முதலுரைத்த துரியாதீதமு மேழாம் பூமியு முக்கிய
மாமென்ற, பதமுமதின் வகையுமெனக் கெளிதாகத்
தெரியும் வண்ணம் பணித்திடீரே.

(இ - ள்):—மனமொத்த என்னுடைய ஆசிரியரே! நமக்கு இவ்விசாரமே லீலையல்லாமல் இனி வேறும் ஒன்றுளதோ; அப் பிரமத்தை வாக்கினால் பேசியும் மனதினால்

தியானித்தும் இருப்பதல்லவா ஞானவான்களுக்கான நியாயம்; முன் சொன்ன துரியாதீதத்தையும் எழாவது பூமியும் முக்கியமாமென்று சொல்லிய பதமும் அதின் பகுப்பையும் அடியேனுக்குச் சுலபமாகத் தெரியும்படி அருளிச் செய்வீராக.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (145)

[அ - கை]:—சுவானுபவத்தில் செல்லும் மனோலயமார்க்கமான ஞானபூமியைக் கூறுவான் தொடங்கி உற்பத்திக் கிரமமான அஞ்ஞானபூமியின் வகையாகிய நாமங்கள் ஏழையும் முற்கூறுகின்றார்.

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூமிகளேழ் ஞான
பூமிக ளேழென்பார், இனியவற்று ளஞ்ஞான பூமி
களே ழையுமுந்தி யியம்பக்கேளாய், தனிவித்துச்
சாக்கிரஞ்சாக் கிரமகா சாக்கிரஞ் சாக்கிரத்தைச்
சார்ந்த, கனவுகனுக் கனவுசாக் கிரஞ்சு ழுத்தியென்
றெழுபேர் கணித்தார் மேலோர்.

(இ - ள்):—விசாரிக்குமிடத்தில் அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழு, ஞானபூமிகள் ஏழு என்று சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள்; இனி அவைகளுக்குள் அஞ்ஞானபூமிகள் ஏழினையும் முன்பு சொல்லுவோம் கேட்பாயாக: தனிமையான வித்து நனவு எனவும்; மகாநனவு எனவும், நனுக்கனவு எனவும், கனவு எனவும், கனுநனவு எனவும், சுழுத்தி எனவும் ஏழு நாமங்கள் மகான்கள் கூறினார்கள்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (146)

[அ - கை]:—அவற்றுள் நான்கு பூமிகளின் இலக்கணமுங் கூறல்.

முந்தவ கண்டத்தெழுமோ ரறிவு மாத்திரமது
தான் முதல்வித் தாகும், இந்த வறிவிற் பண்டில்லா
வகந்தை முளைப்போலா மிதுநனவாம், வந்துவந்து
பிறவிதொறு மகமமதை வளருமது மகாநனவாம்,
நந்துமகங் கொடுநனவின் மனோராச்சியஞ் செயலே
நனுக்கனுவே.

(இ- ள்):—முன்னரே உள்ள அகண்டமாகிய சத்தில் உதித்த ஒருணர்வாகிய அதுவே முன்னுண்டான வித்து நனவாம்; இவ்வித்தாகிய உணர்வில் முன்பில்லாத அகந்தையானது முளைபோல உண்டாம் இது சாக்கிரமாகும்; உண்டாகிச் சநநங்கள்தோறும் யான் எனது என்கிற விருக்ஷம் வளரும் அது மகா சாக்கிரமாம்; நசிக்கின்ற அகத்தைக் கொண்டு சாக்கிரத்தில் மனோராச்சியஞ் செய்வது சாக்கிர சொப்பனமாம்.

(ப - ம்):—அறிவு அறியாமை இன்றி அறிவாக விளங்குகின்ற தன்னிடத்தில் எதிரிட்டறிய உதித்த போதமே சகசீவபரத்துக்கு மூலமான பிரகிருதியென்பார்; 'முதல் வித்தாகும்' எனவும், இவ்வறிவில் பிரதிபலனமாக வெளிப்படுஞ் சாயையா னென்னுமறிவே சகசீவபர வுற்பத்திக்கு அடையாளமான மகதத்துவமென்பார்; 'நனு' எனவும், அச்சகசீவபரங்களை யான் எனது என மமதாகங்காரமாக வெளிப்படும் அறிவே அகங்கார தத்துவம் என்பார்; 'மகா நனவு' எனவும், அச்சகசீவபரங்களின் உருவமே நான் என வியாபித்து அது

வாக நிற்கும் அறிதல்போலத் தோற்றுமென்பார்; 'நனாக்கனா' எனவுங் கூறினார். (147)

[அ - கை]:—ஏனைய மூன்று பூமிகள் இலக்கணமுங் கூறல்.

உண்டுறங்கி மனோராச்சியஞ் செயல் சொப்பன மெனும் பேருடையதாகும், பண்டுகனாக் கண்டு மறந் ததைமீண்டு நினைப்பது சொப்பன நனாவாம், மண்டுமிருண் மூடுவது சுழுத்தியா மஞ்ஞான வகைகள் சொன்னோம், விண்டு நிறை முத்திதரு ஞான பூமிகளேழும் விளம்பக் கேளாய்.

(இ - ள்):—புசித்து நித்திரை செய்து மனோராச்சியஞ் செய்வது கனா என்னு நாமமுள்ளதாம்; முன் சாக்கிரத்திற் பார்த்து மறந்து விட்டதைத் திரும்ப ஞாபகப்படுத்துவது சொப்பன சாக்கிரமமாம்; மிகுந்த இருள் மூடிக்கொள்வது சுழுத்தியாகும்; அஞ்ஞான பூமிகளின் விதத்தைச் சொன்னோம்; சடமுதலியவைகள் வேறுபட்டுப் பரி பூரணமான (கைவல்லியத்தைக் கொடுக்கும்) ஞானபூமிக ளேழையும் சொல்லக் கேட்பாயாக.

(ப - ம்):—அச்சகசீவ பரங்களின் யதார்த்தம் இஃது எனத் தோன்றாது அதனில் வியாபிக்கும் அறிவே மனோராச்சியம் என்பார்; 'சொப்பனம்' எனவும், அவ்வறிவு சகசீவ பரங்களை மறந்து நினைக்கும் என்பார்; 'சொப்பன நனா' எனவும், அச்சகசீவபரங்களே தானாகி நின்று தன்னை முழுது மறந்த அறியாமையே மீளாத மகா சுழுத்தி என்பார்; 'இருள் மூடுவது சுழுத்தியாம்' எனவுங் கூறினார்.

(இ - ம்):—வித்துநனவு, நனவு, மகாநனவு ஆகிய இம் மூன்றும் அறிவு பரிணமித் தாகாரமாய் எதிரிடுதலால் சாக்

கிரம் எனவும், சாக்கிர சொப்பனம், சொப்பனம், சொப்பன சாக்கிரம் ஆகிய இம்மூன்றும் எதிரிடுகின்ற ஆகாரங்களின் அறியாமையோடு விவகாரங்கள் செய்தலின் சொப்பனம் எனவும், சுழுத்தி ஒன்றுஞ் சிருட்டி முதல் இதுகாறுந் தன் யதார்த்தந் தெரியாமல் விடயாநந்தகாரமாக உறங்குதலின் சுழுத்தி யெனவுங் கூறினா ரென்பதாம். (148)

[அ - கை]:—ஞானபூமிகளின் நாமங்கள் ஏழையும் கூறுகின்றார்.

புலவர்புகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா ரணையிரண்டாம் பூமியாகும், நலதனுமா னசிமூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்திநாலாம்பூமி, சொலுமசஞ்சத் திப்பேரும் பதார்த்தபாவனைப்பேருந் துரியப்பேரும், மலினமறு மகனேயைந் தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார் மேலோர்.

(இ - ள்):—களங்கமற்ற மைந்தனே! அறிஞர்கள் துதியாநின்ற முந்தின பூமியானது சுபம் விரும்பல் எனவும், இரண்டாம் பூமியானது விசாரம் செய்தல் எனவும் மூன்றாம் பூமியானது மனஞ்சிறுகல் எனவும், நான்காம் பூமியானது உண்மையிலே நிலைபெற்று நிற்றல் எனவும், சொல்லாநின்ற சங்கற்பம் அறல் என்னு நாமமுடையதையும் பதார்த்த எண்ணம் அறுத்திடல் என்னும் நாமமுடையதையும் துரியம் என்னும் நாமமுடையதையும் முறையே ஐந்தாம்பூமி, ஆறாம்பூமி, ஏழாம் பூமிகளாக மகான்கள் பிரித்தார்கள்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை (149)

[அ - கை]:—அவற்றுள் நான்கு பூமிகளின் இலக்கணங் கூறல்.

துர்ச்சங்க நிவர்த்திவந்து சிவஞானம் விரும்பு
வது சுபேச்சையாகும், நற்சங்க மொழிவினவி
ஞானநூல் பழகல்விசா ரணையாநம்பி, முற்சங்க
வீஷணைகள் விடறலுமா னசியிந்த மூன்றினுலும்,
சற்சங்க மனதிலுண்மை யறிவுதித்தல் சத்துவா
பத்திதானே.

(இ - ள்):—துர்ச்சங்க நீங்கிச் சிவஞானத்தை யாசிப்பது (சுபத்தை) விரும்புதலாகிய) சுபேச்சையாகும்; சாது சங்கத்தைச் சேர்ந்து அவருரைக்கும் வாக்கியத்தைக்கேட்டு, ஞான சாஸ்திரத்தை அப்பியாசிப்பது விசாரணையாகும்: விசாரத்தின் வெளிப்படும் பொருளை நம்பி முன்னுள்ள இச்சைகளை நீக்குதல் (மனஞ் சிறுகுதலாகிய) தனுமானசியாகும்; இம் முப்பூமிகளின் பழக்கத்தினுலும் சற்சங்கம் பழகிய மனதில் மெய்யுணர்வு பிறத்தல் (உண்மையிலே நிலைபெற்று நிற்றலாகிய) சத்துவா பத்தியாகும். (150)

[அ - கை]:—எனைய மூன்று பூமிகளின் இலக்கணங் கூறல்.

தத்துவத்தின் மனமுறைந்து மித்தையெலா
மறத்தலசஞ் சத்தியாகும், அத்துவிதா நந்தம்வருந்
திரிபுடிபோம் பதார்த்தபா வனையதாகும், வத்துநிலை
யிருந்தபடி யிருந்த மவுனசுபாவந் துரியமாகும், இத்
துரிய பூமியைமுன் றுரியாதீதப் பதமென் றதுவுங்
கேளாய்.

(இ - ள்):—உண்மையில் மனம் ஸ்திரப்பட்டுப் பொய்மைகள் அனைத்தையும் மறந்துவிடுவது (சங்கற்பம் அறலாகிய) அசம் சத்தியாகும்: அத்துவிதாநந்த முண்டாதலும் திரிபுடி நீங்குதலும் (பதார்த்த எண்ணம்) அறுத்திடலாகிய பதார்த்த பாவனையாகும்: பிரமவஸ்துவின் நிச்சயம் இருந்த வண்ணமிருக்கின்ற மோனத்தன்மையே துரியமாம்; இந்தத் துரியபூமியை முன்பு துரியாதீதப்பதம் என்று சொன்னதையும் கேட்பாயாக.

(இ - ம்).—சாதன சதுட்டய முதித்து விஷயதோஷ திருஷ்டி உண்டாய்த் தன்னைத் தரிசிக்க விரும்புவதே சுபேச்சை எனவும், விருப்பத்தால் அவனுகிய சித்துருவமும் தானல்லாத சடவுருவமும் இஃதென விசாரித்தல் விசாரணை எனவும், அவ்விசாரத்திலுள்ள சித்தில் வாசனை உண்டாய்ச் சடவாசனை விட்டு மனமடங்குதலே தனுமானசி எனவும், அச்சித்து வாசனை மிகுந்து அது அனுபவமாக வெளிப்படுதல் சத்துவாபத்தி எனவும், அச்சித்து யத்தினுல் சடபாவ நீங்குதல் அசஞ்சத்தியெனவும், அச்சித்தில் ஆநந்தோதயமாய் இரண்டறயாவுந்தானே தானுயிருத்தல் பதார்த்த பாவனை எனவும், இவ்வனுபவம் எப்போதும் உள்ளதாக விளங்குதல் துரியம் எனவுங் கூறினதாம். (151)

[அ - கை]:—இந்தத் துரியபூமியே துரியாதீதமாகும் இயல்பு தோன்றச் சத்தபூமியையும் பஞ்சாவத்தை ஆகப் பகுத்து அதன் வகையும் இலக்கணமுங் கூறுகின்றார்.

முப்புவி மூன்றினு முலகந் தோன்றுதலாற்
சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பால், சொப்பனமா மதுவு
மெள்ள நழுவுமஞ்சாம் பூமியே சுழுத்தியாகும், அற்

புதமாஞ் சுவானுபவ மிகுமாறும் புவிதுரிய மதற்
சுப்பாலோர், கற்பனையிலாத விடமதீதமென்று
மவுனமாக் காட்டும் வேதம்.

(இ - ள்):—முதற்கட்கூறிய பூமிகள் மூன்றிலும் சகந் தோன்றுகின்றபடியால் அம்மூன்று பூமியும் நனவாகும்; நான்காவது பூமி கனவாகும்; அக்கனவு மெள்ள நீங்குகின்ற ஐந்தாம் பூமியே சுழுத்தியாம்; அதிசயமாகிய சுவானுபவ மிகுந்த ஆறும்பூமி துரியமாகும்; ஏழாம்பூமி ஒரு கற்பனையும் அற்றவிடம் துரியாதீத மென மௌனமாகச் சுருதியானது தரிசிப்பிக்கும்.

(இ - ம்):—சுபேச்சை விசாரணை தனுமாசி ஆகிய இம்மூன்றில் சகம் விஷயரூபமாகத் தோற்றுதலின் அவை சாக்கிரம் எனவும், சத்துவாபத்தியில் சகம் நினைவுருவாகத் தோற்றுதலின் அது சொப்பனம் எனவும், அசஞ்சத்தியில் சகந் தோன்றாமையின் சுழுத்தி எனவும், பதார்த்தா பாவனையில் சகம் சின்மாத்திரமாகத் தோற்றுதலின் அது துரியம் எனவும், துரியத்தில் காண்பானும் காணப்படுஞ் சகத்தும் சத்தா மாத்திரமாக விளங்குதலின் அது துரியாதீதம் எனவுங் கூறினதாம். அனுபவிக்கும் பூமிகள் ஐந்தவத்தையானதெனக் கொள்கை. (152)

[அ - கை]:—இவ்வேழாம் பூமியைத் துரியம் என்பதற்கு அனுபவங் கூறல்.

துரியநிலந் தனைத்துரியா தீதமெனின் மயக்க
மென்று கருதி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி
யதீதமென்பாரது கணக்கிலாறும்பூமி, மருவுசுழுத்
தியிற்காட்சி சுழுத்தியென்பா ரென்பதுநீ மனத்திற்

கொள்வாய், பெருமைதரு ஞானபூமி யின்விகற்ப
மின்னுமுண்டு பேசக்கேளாய்.

(இ - ள்):—துரியம் பூமியைத் துரியாதீதமென்றால் மயக்கம் உண்டாமென்று கருதி வேதாந்தமுணர்ந்த மகான்கள் எட்டுதற்கரிய ஒப்பற்ற விதேக கைவல்லியத்தைத் துரியாதீத மென்று சொல்லுவார்கள்; அந்தக் கணக்கிற்கு ஆறாவது பூமியான பதார்த்தபாவனை பொருந்தாநின்ற சுழுத்தியைக்காணும் அறிவாகிய சுழுத்தி யென்று சொல்லுவார்கள் என்று அதை நீ மனதில் வைப்பாய்; மாட்சிமையைக் கொடுக்கின்ற ஞானபூமிகளின் பேதங்கள் இன்னுமிருக்கின்றன; அதைச் சொல்லக் கேட்பாய்.

(இ - ம்):—இவ்வேழாம் பூமியைத் துரியம் எனவும், துரியாதீதம் எனவுங் கூறின் ஐயம் உண்டாம் எனக்கருதி அதனைச் சீவன்முத்தியின் திறமான துரியம் எனவும், இது நீங்கிய விதேகமுத்தியைத் துரியாதீதம் எனவுங் கூறுவர். அங்ஙனங் கூறுமிடத்து ஐந்தாம் பூமியாகிய சுழுத்தியில் சகந் தோன்றாமல் தான்தோன்றி நிற்றல் துரியம் ஆதலின், துரியம் என்னும் ஆறாம்பூமியைக் காட்டிச் சுழுத்தி எனக் கொண்டு அதனோடு சேர்த்து இவ்விரண்டையுஞ் சுழுத்தி என்று கூறினார் என்பதாம். (153)

[அ - கை]:—ஞானபூமிகளை அடைந்த சீவன்முத்தர்களின் அவசர நாமங் கூறல்.

முன்னிலங்க ளேறியமூ வருமப்பி யாசிகளா
முத்தரல்லர், பின்னிலங்கள் வரன்வரியான் வரிட்ட
னெனுஞ் சீவன்முத்தர் பேதமாகும், சொன்னடுப்
பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித்தாந் தூயமுத்தர்,

இன்னமுமப் பூமிகளின் பெருமைதனை நீயறிய யான்சொல்வேனே.

(இ - ள்):—முதற்கண்ணுள்ள மூன்று பூமிகளில் ஏறி வந்த மூன்றுபேர்களுஞ் சாதகர்களாம் : சீவன்முத்தர்கள் அல்லர் : இறுதியிலுள்ள மூன்று பூமிகள் ஐந்தாம் பூமியில் ஏறியவன் பிரமவரன் எனவும், ஆரும் பூமியில் ஏறியவன் பிரமவரிட்டன் எனவும், சீவன் முத்தர்களின் பேதங்களாம்; இப்போது சொல்லிய பூமிகளின் மத்தியாகிய நாலாம் பூமியில் ஏறிய ஞானவான்கள் பிரமவித்து என்னும் மேலான சீவன்முத்தர்களாம்: மேலும் அந்த ஞானபூமிகளின் பெருமையை நீ யறிய உனக்குத் தெரியும்பொருட்டு யான் சொல்வேன்.

(இ - ம்):—முதன் மூன்று பூமியை அடைந்தவர் அப்பியாசிகள் எனவும், மற்ற நான்கு பூமியை அடைந்தவர் சீவன் முத்தர்கள் எனவும் கூறினதாம். (154)

[அ - கை]:—ஞானபூமிகளில் முன் மூன்றின் அப்பியாசத்தால் வரும் பயனும் அதில் முதற் பூமியின் அருமையுங் கூறல்.

நாலாம் பூமியில் வருமுன் மூன்று பூமியு
மடைந்து நடந்து மாண்டோர், மேலான பத
மடைந்து பிறந்துமெல்ல மெல்லவந்து வீடுசேர்
வார், மாலான பவத்தில்வீழார் முதற்பூமி கிடைப்
பதுவே வருத்தமைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்
தான் முத்தியுங்கை வந்ததாமே.

(இ - ள்):—மகனே ! நான்காம் பூமியில் வருவதற்கு முன்னம் மூன்று பூமியையுஞ் சேர்ந்து அவற்றை அனுஷ்

டித்து வரும்போது மரித்தவர்கள் உயர்ந்த பதவியைப் பெற்றுப் பூமியிற் சனித்துக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஏறி முத்தியை அடைவார்கள் ; இச்சாருபமான சநநத்தில் விழார்; முதற் பூமியான சுபேச்சை யுண்டாவதே பிரயாசமாம்; ஆதியான முதற்பூமி கைவசமானால் மோட்சமும் கைவசமானதாம்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (155)

[அ - கை]:—அப்பியாச பூமியை அடைந்தவன் எவ்விதத்திலும் அனுபவியாவன் என்பது கருதி அவன் அனுபவியே எனக் கூறுதல்.

இப்புவியி லிஞ்ஞான பூமியொன்றி லிரண்டி
லடைந்திருந் தாரானால், அப்புருடர் மிலேச்சரா
கிலுமுத்தர் குருபாதத் தாணைமெய்யே, தப்புரை
யென் றவர்கெடுவார் நடுவான மறைதனைநீ சங்கி
யாதே, செப்புமொரு வழிதிடமா யகம்பிரம மென்
றிருந்து தெளிந்திடாயே.

(இ - ள்):—இவ்வுலகத்தின்கண் இந்த ஞானபூமிகள் ஏழில் சுபேச்சையிலாவது விசாரணையிலாவது சேர்ந்திருப்பாராயின் அந்தப் புருடர்கள் மிலேச்சர்களானாலும், தேசிகன் திருவடியாணை சீவன்முத்தராவர் என்பது சத்தியமே; இதைப் பொய் வசனம் என்றவர்கள் பவத்தில் அழிவார்கள்; நடுவு நிலைமையான வேதவாக்கியங்களைக் குதர்க்கமாக நீ சங்கைபண்ணாதே; போதிக்கின்ற உபதேச மார்க்கத்தில் ஸ்திரமாகச் சென்று கூடஸ்தனே பிரமம் என்று சகச சமாதியிலிருந்து தெளிவாய்.

(இ - ம்):—இவ்வப்பியாச பூமியை அவசியம் அடையும்பொருட்டு அவைகளின் பெருமையையும் அவைகளாற் பெறும் பயனையுங் கூறினதாம். (156)

[அ - கை]:—முத்தியை அடைதற்கு வர்ணாச்சிரமபேதம் வேண்டுவது இன்று என்பது தோன்ற இப்பூமிகளின் முடிவான துரியாதீதந் துறவறத்தார்க்கு அன்றி இல்லறத்தார்க்கு வாரா என்னும் ஐயத்தை நீக்கவேண்டும் என வினுதல்.

பொல்லாத மிலேச்சருக்கும் விதேகமுத்தி தரு
ஞான பூமியென்றும், நெல்லாகி முளைக்குமெனைத்
தண்டுலமாக் கியதருவே நீர்சொன்னீரே, இல்லா
ளும் குடும்பம்விட்டுச் சந்நியா சம்புகுந்தே காங்கி
யானோர், அல்லாமன் முத்திபெரு ரென்றுசிலர்
சொன்மயக்க மகற்றுவீரே.

(இ - ள்):—கொடியரான மிலேச்சர்களுக்கும் விதேக கைவல்லியத்தைக் கொடுப்பது ஞானபூமியாம் என்று தேவரீரருளினீர்; நெல்வித்தைப்போலச் சனித்துக்கொண்டிருக்கும் அடியேனை அரிசியைப்போலச் சனியாமற் செய்த ஆசிரியரே! மனைவி முதலிய குடும்பத்தைத் துறந்து துறவைப் பெற்றுத் தனித்தவர்களே அன்றி மற்ற இல்லறத்தார் மோக்ஷம் அடையமாட்டார்களென்று சிலர் சொல்லுகின்ற பிரமையை நீக்குவீர். (157)

[அ - கை]:—நால்வகைத் துறவின் நாமமும் அவற்றின் காரணமுங் கூறல்.

சிட்டர்புகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று
தெரியக்கேளாய், கட்டழியுந் துறவுநால் தகையாகு

மவைகளுக்கங் காகும்பேர்கள், மட்டதுயர் கெடுங்
குடீ சகம்பகூதக மம்சம் பரமஹம்சம், விட்டகலுந்
துறவுக்கு விராகங் காரணமின்றி வேடமன்றே.

(இ - ள்):—சற்சனர் துதிக்கின்ற மைந்தா! நீ வினவின வினுவானது நன்றாம்; தெரியக் கூறுவோம் கேள்: பந்தமழிகின்ற சந்நியாசமானது நான்கு விதமாம்; அந் நான்குக்கும் அவ்விடத்தாகும் நாமங்கள் உண்டான துன்பம் நசிக்கின்ற குடீசக சந்நியாசம் எனவும், பகூதக சந்நியாசம் எனவும், அம்ச சந்நியாசம் எனவும், பரமாம்ச சந்நியாசம் எனவும், பந்தத்தைவிட்டு நீங்கும் இச் சந்நியாசங்களுக்கு நிராசை காரணமே அல்லாமல் வேடங் காரணம் அன்றாம்.

(இ - ப்):—வெளிப்படை. (158)

[அ - கை]:—துறவின் காரணமான விகார மூன்றின் நாமமும் அவைகளின் இலக்கணமுங் கூறல்.

மந்தமுந் தீவிரமுந்தி விரதரமு மெனமூன்று
வகைவிராகம், வெந்துயரம் வரும்பொழுது குடும்
பத்தை வெறுத்துவரும் விராகமந்தம், இந்தவுட
லளவுமனை தனம்வேண்டா வெனவிடறீ விரமென்
பார்கள், அந்தணர்நூன் மித்தையென விடலதுதீ
விரதரமா மறிந்திடாயே.

(இ - ள்):—விராகமானது: மந்த விராகமும், தீவிர விராகமும், தீவிரதர விராகமும் என்று மூன்று விதமாம்; அவற்றில் வெவ்விய துன்பம் வரும்போது சம்சாரத்தை வெறுக்கின்ற விராகமானது: மந்த விராகமாம்; இத் தேகாந்தபரியந்தம் மனைவியும் திரவியம் முதலியவைகள்

வேண்டா என்று துறத்தல் தீவிர விராகம் என்று சொல்லு வார்கள்; வேதியர்க்குரிய கன்மகாண்டங்களைக் கற்பிதம் என்று துறத்தலானது தீவிரதர விராகம் ஆகும்; இவற்றைத் தெரிந்துகொள்வாயாக. (159)

[அ - கை]:—மந்தவிராகம் பயன் இன்று என்றும், தீவிர விராக சந்நியாசம் இரண்டின் தன்மை இஃது என்றுங் கூறல்.

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியாசங்க ளொன்
றும் பலித்திடாவே, தீவிரத்திற் குடீசகமும் பகூத
கமு மென்றிரண்டு திறங்க ளுண்டாம், தாவிநடந்
திடத்திடமி லாதவர்க்குக் குடீசகமுஞ் சகங்களெங்
கும், மேவிநடந்திடத் திடமுள்ளவர்க்குப் பகூதகமு
மெனவிதித்தார் மேலோர்.

(இ - ள்):—தீதான மந்தவிராகத்தில் துறவானவைகள் ஒன்றுஞ் சித்தியாது; தீவிர விராகத்தில் குடீசக சந்நியாசமும் பகூதக சந்நியாசமும் என இரண்டுவிதங்கள் உளவாம்; எட்டி நடக்கப் பலமில்லாதவர்களுக்குக் குடீசக சந்நியாசமும் உலகில் எவ்விடத்தும் அடைந்து நடக்கப் பலமுள்ளவர்களுக்குப் பகூதக சந்நியாசமும் உரியது என்று மேலோர் நியமித்தார்கள்.

(இ - ம்):—குடீசக பகூதக சந்நியாசிகளின் இலக்கணங் கூறியதாம். (160)

[அ - கை]:—[தீவிரதாவிராக சந்நியாசங்கள் இரண்டின் பயன் கூறல்.

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்றும் பர
மாம்சனென்றுஞ் சொல்வார், வருமம்ச னுக்கு
முத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி வாராதென்பார், பர
மாம்ச னுக்குமுத்தி யிவ்வுலகின் ஞானத்தாற் பலிக்கு
மென்பார், திரமருவும் பரமாம்சன் ருனுமிரு வகை
யாகுஞ் செப்பக்கேளாய்.

(இ - ள்):—தீவிரதா சந்நியாசத்தும் அம்ச சந்நியாசி எனவும், பரமாம்ச சந்நியாசி எனவும், இரண்டு விதமாகச் சாதுக்கள் உரைப்பார்கள்; வாராநின்ற அம்ச சந்நியாசிக்கு மோட்சமானது அயனுலகத்திற் கிடைப்பது அன்றி இம்மையிற் கிடையாது என்று சொல்லுவார்கள்; பாமாம்ச சந்நியாசிக்கு மோட்சமானது இவ்வுலகத்தின்கண் ஞானத்தினாற் கிடைக்கும் என்று சொல்வார்கள்; ஸ்திரம் பொருந்திய பமராம்ச சந்நியாசியும் இரண்டு விதமாம்; இதைச் சொல்லுவோம் கேளாய்.

(இ - ம்):—அம்ச பரமாம்ச சந்நியாசிகளின் பயன் கூறினதாம். (161)

[அ - கை]:—பரமாம்ச சந்நியாசிகள் அப்பியாசியும் அனுபவியும் என இருவகையாவார் எனல்.

சிஞ்ஞாசு ஞானவா னென்றிரண்டு பேர்களவ
ரிற் சிஞ்ஞாசு, மெய்ஞ்ஞான பூமியின்முன் மூன்று
பூமி யுண்டாக்கும் விவேகியானோன், சுஞ்ஞான
வானென்போன் சீவன்முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய
மேலோன், அஞ்ஞான மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாசு மிரு
வகையா மதுவுங்கேளாய்.

(இ - ள்):—சிஞ்ஞாசு எனவும், சுஞ்ஞானவான் எனவும் இருவர்களாம்; அவ்விருவர்களில், கிஞ்ஞாசு என்பவன் ஞானபூமி யேழில் முந்தின மூன்று பூமிகளில் சொல்லுகின்ற விவேகமுள்ளவனுவன்; சுஞ்ஞானவானென்பவன் சீவன் முத்தியைப் பெற்றிருக்கின்ற பரிசுத்தமான மகானும், அறிவின்மை நீங்கும் அச் சிஞ்ஞாசுவும் இரண்டு விதமாம்; அதையுங் கேளாய்.

(இ - ம்):—பரமாம்சத்தின் கூறுன சிஞ்ஞாசு சுஞ்ஞாசு என்னும் இரண்டு சந்நியாசிகளின் இலக்கணங் கூறினதாம். (162

[அ - கை]:—சிஞ்ஞாசு என்பவன் இல்லறத்திலேனும் துறவறத்திலேனும் இருந்து முத்தியை அடைவன் எனல்.

பந்தமனே துறந்துசில ரதிதிகளா யிருந்தடைவர்
பரமஞானம், அந்தணர்மன் னவர்வணிகர் சூத்திரரா
யிருந்துசில ரடைவர்ஞானம், இந்தவகை சாத்தி
ரத்து முலகத்து நடப்பதுங்கண் டிருந்துமைந்தா,
சிந்தனையின் மயக்கமென்ன சுருதியுத்தி யனுபவத்
தாற் றெளிந்திடாயே.

(இ - ள்):—மகனே! சிலர் பந்தமான இல்வாழ்க்கையைவிட்டுத் துறவிகளாக இருந்து பிரமஞானத்தைப் பெறுவார்கள்; சிலர் பிராமணராகவும், க்ஷத்திரியராகவும், வைசியராகவும், சூத்திராகவும் இருந்து பிரமஞானத்தை அடைவார்கள்; இவ்வகையை ஆகமப் பிரமாணத்திலும் உலகத்தில் நடப்பதாகிய பிரத்தியட்சப் பிரமாணத்திலும் பார்த்திருந்தும்

மனதில் சந்தேகம் ஏன்? சுருதி யுத்தி அனுபவம் என்னு மூன்றினுலும் தெளிவாய்.

(இ - ம்):—முத்தியை அடைதற்கு விராகத்தால் வருஞ் சாந்தியே காரணம்: அன்றி இல்லறம், துறவறம் என்னும் இரண்டும் அல்ல எனக் கூறியதாம். (163)

[அ - கை]:—மேற்கூறுவோம் என்றவாறே முற்கூறிய சர்வார்த்தங்களும் அடங்கிய வேதங்களின் முடிவான வித்தியாநந்தமாகக் கூறுவான் தொடங்கி இச்செய்யுளில் பிரமமே கூடஸ்தன் எனக் கூறுகின்றார்.

பிறந்ததுண் டாறுலன்றே பிறகுசாவது தானு
ண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்னும் பிரமமா
வதுவுநானே, பிறந்தது நானன்றாகிற் பிரமமென்
றந்தநானே, பிறந்தது மிறந்ததற்ற பிரமமா நானே
நானே.

(இ - ள்):—சநித்தது உளதாயின் அன்றே பின் மரித்தலும் உளதாம்; சநித்ததே இன்று என்னும் பிரமம் என்பதும் நானேயாம்; சநித்தது நானல்லன் ஆயின் பிரமம் என்று சொல்லப்பட்ட அந்த நானே உற்பத்தியும் லயமும் இல்லாத பிரமம் ஆகிய கூடஸ்தனே நான்.

(ப - ம்):—சாமவேத மகா வாக்கியப்படி அது நீயாணுய் என்பார், 'பிரமமா நானே' என்றார்; பிரமம் என்பது அது என்னும் ஆநந்தமும் நான் என்பது நீ என்னும் வித்தையும் ஆம் என்பது ஆனுய் என்னும் ஐக்கியமும் ஆமெனக் கொள்க. (164)

[அ - கை]:—கூடஸ்தனே பிரமம் எனக் கூறுகின்றார்.

நானென்ற பிரமமான நானேநா னறியேனென்
றால், நானென்ப தேதுபின்னை நம்முடைப் புந்தி
யென்னில், தானது மயக்கந்தன்னிற் சாகுமே சாவா
தாகில், நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா நானே
நானே.

(இ-ள்):—யானென்னும் சொல்லும் பிரமமாகிய யானே யான் காண்கிலேன் என்னின் யான் என்பது யாது? பின்பு நமது புத்தியென்று சொல்லில் அப்புத்தியும் சுழுத்தி மயக்கத்தி லிறக்குமே, அங்ஙனம் இறவா திருக்குமாயின் யானே நான் என்ற பூரணமாக விளங்கிய மெஞ்ஞானமாம்.

(ப-ம்):—இருக்குவேத மகாவாக்கியப்படி ஞானமே பிரமம் என்பார்; 'நானென்ற பிரமம்' என்றார்; நான் என்பது ஞானமாகிய வித்தை எனவும் பிரமம் என்பது ஆநந்தம் எனவும் கொள்க. (165)

[அ-கை]:—வித்தியாநந்தத்தின் ஒருமை கூறல்.

நிறைந்தவா றெந்தவாறு நிலைதெரிந் திலனென்
றாயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்திதன்னி லாநந்த மதுவே
யாகும், குறைந்ததுக் காநந்தந்தான் குவலயந் தன்னி
லில்லை, நிறைந்ததே யிந்தவான்மா நிதானமிவ்
வறிவுதானே.

(இ-ள்):—யான் பரிபூரணமானவிதம் எவ்வண்ணம் நிச்சயந் தெரிகிலன் என்பாயானால், நனவிற் சுழுத்தியின்கணுள்ள நிரதிசயாநந்தமானது அப்பூரணமேயாம்; ஏகதேசமான சுகதுக்கங்கள் உலகத்தின்கணில்லையாம்; இவ்வாத்மாவே பூரணமானது; இச் சைதன்னியமே நிதானமாம்.

(ப-ம்):—யசுர்வேத மகாவாக்கியப்படி, அகம் பிரமாஸ்மி என்பார்; 'நிறைந்ததே யிந்தவாத்மா நிதானமிவ் வறிவுதானே' எனக் கூறினர். நிறைந்ததென்பது பிரமம் என்னும் ஆநந்தமும், ஆத்மா என்பதும் அகம் என்னும் வித்தையும், நிதானம் இவ்வறிவு என்பது அஸ்மி என்னும் ஐக்கியமும் ஆமெனக் கொள்க. (166)

[அ-கை]:—வித்தியாநந்த ஒருமையான சுவானுபூதியே தானெனல்.

மனத்தினா லெண்ணித்தானே வந்ததிவ் வுலக
மாகும், நினைத்திடி லநேகலோக நிற்பதவ் வறிவி
லன்றோ, அனைத்தையுங் கடந்தப்பாலு மந்தமற்
றறிவிதாமென், றெனைத்தனி விசாரித்திட்டா லேக
மாய் நிறைந்தோனானே.

(இ-ள்):—மனோசங்கற்பத்தினால் இவ்வுலகம் உதித்ததாம்: கருதுமிடத்து அநேக உலகங்களும் இருப்பது அந்த ஞானத்தினா லன்றோ? யாவையுந் தாண்டி மேலும் முடிவிறந்த ஞானமிதுவாம் என்று என்னைத் தனிமையாக விசாரணை செய்தால் யானே பூரணமாக நிறைந்தவன்.

(ப-ம்):—அதர்வணவேத மகாவாக்கியப்படி அயமாத்மா பிரமம் என்பார்; 'ஏகமாய் நிறைந்தோனானே' என்றார்; அற்ற என்பது அற்றெனத் திரிந்து நின்றது. ஏகம் என்பது பிரமம் என்னு நித்தியாநந்தமும், நிறைந்தது என்பது ஆத்மா என்னும் வித்தையும், நானென்பது இவ்வித்தியாநந்தத்தின் ஐக்கியத்தி லுதித்த சுவானுபூதியாகிய அயம் என்னுந் தானும் ஆம் எனக் கொள்க.

(இ-ம்):—நான்கு வேதங்களின் முடிவாயுள்ள மகாவாக்கியார்த்த சென்னியமான வித்தியாநந்த ஐக்கிய ஸ்வரூப

மான நிரதிசயாநந்த சாக்ஷாத்காரமே தானெனக் கூறிய தாம். (167)

[அ - கை]:—முற்கூறிய கற்பிதங்கள் அனைத்தையும் விருத்தியுள் அடக்கி அவ்விருத்தியை நீக்கின் சுகானுபவம் உதயமாம் எனக் கூறல்.

அந்தவா றிருந்துகொண்டே யாநந்த மனுப
விக்க, எந்தவா றிருந்துகொண்டா லெனக்கிது
தெரியுமென்னில், இந்தமூன் றவத்தைதம்மு ளெழுந்
திடும் விருத்திநீக்கில், அந்தவா றிருந்துநீயு மாநந்த
மடையலாமே.

(இ - ள்):—அவ்வாறு பூரணமாக இருந்துகொண்டே பூரணாநந்தத்தை அனுபவிக்க எண்ணமிருந்தால் எனக்கிவ் வனுபவந் தரிசனமாம் என்பாய் ஆயின், சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்னும் இம்மூன்றவத்தைக்குள் உதிக்கின்ற விருத்தியைத் தள்ளில் அவ்வாறு பரிபூரண ஞானமாயிருந்து நீ நிரதிசயாநந்தத்தை அடையலாம்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (168)

[அ - கை]:—விருத்தி நீங்குதற்கு மூவகை உபாயங் கூறுவான் றொடங்கி இச்செய்யுளில் அனுபவ உபாயங் கூறுகின்றார்.

வாதனை வசத்தி னாலே வருகிற விருத்தி யெல்
லாம், ஏதினா லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ்
செய்யின், போதமா மிராசன் றனைப் புந்தியைப்
புலன்க ளெல்லாம், தாதரா யிருக்கப் பெற்றாற் சக
லமு மடங்குந் தானே.

(இ - ள்):—பழக்கவாசனையால் வருகின்ற விருத்திகள் அனைத்தையும் யாதினால் ஒடுக்கலாம் என்று விசாரிக்

கின் தான் ஞான வரசனாய்ப் புத்தி முதலிய விடயங்கள் அனைத்தும் தன்னேவலாளா யிருக்கப்பெறின் அனைத்தும் ஒடுங்கும்.

(இ - ம்):—தானாகிய நித்தியாநந்த போதமே ஸ்புரணமுதலிய யாவிலும் விளங்கின் விருத்திகள் நீங்கும் என்பதாம். (169)

[அ - கை]:—ஏனைய அப்பியாச உபாயங்கள் இரண்டையுங் கூறல்.

விருத்திக டாமு மின்னும் விநோதமாம் யோகத்
தாலே, துருத்திபோ லூது மூச்சைச் சுகமுட னடக்
கினிற்கும், கருத்ததற் கில்லை யென்னிற் காரண சரீர
மாகிப், பெருத்ததோ ரவித்தை தன்னைப் பிடிங்கிடி
லடங்குந் தானே.

(இ - ள்):—மேலும் விநோதமான யோகத்தினால் துருத்தியைப்போல ஊதாநின்ற சுவாசத்தை இன்பத்தோடும் ஒடுக்கின் விருத்திகளானவை அடங்கும்; அதற்கு மனம் இன்றாயின் காரண தேகமாகத் தடித்த ஒப்பற்ற அவித்தையை நீக்கின் ஒடுங்கும்.

(இ - ம்):—பிராணபந்தன உபாயத்தைக் கௌணமாகக் கூறி அவித்தையை நீக்க உபாயத்தை முக்கியமாகக் கூறினார் என்பதாம். (170)

[அ - கை]:—அவித்தையைக் களையும் உபாயம் யாது? என வினாதலுக்கு உத்தரங் கூறல்.

காரண சரீரந் தன்னைக் களைவதெவ் வாறென்
றோதில், ஆரணம் பொய்சொல் லாதே யதன்பொரு
ளகத்தி லுன்னி, பூரண மாகு மென்மேற் புவனங்க

டோற்று மென்று, தாரணை வந்த தாகிற் றரித்திடு
மவத்தை யெங்கே.

(இ - ள்):—காரண தேகத்தைக் கொடுப்பது எவ்வித மென்று கேட்கில் வேதமானது நிச்சயத்தைச் சொல்லும்; ஆதலால், அதன் மகா வாக்கியார்த்தத்தை உளத்திற் சிந்தித் துப் பரிபூரணமாகிய என்னிடத்தில் ஆரோபமாகச் சகங்கள் தோற்றுமென்று உறுதி வந்ததானல் அவித்தையானது எவ் விடத்தி லிருக்கும்.

(இ - ம்):—வேத நிச்சயப்படி குருவாக்கியத்தால் சர்வம் பிரமமயம் என்னும் அனுபவ முண்டாயின் அவித்தை நசிக் கும் என்பதாம். (171)

[அ - கை]:—சர்வம் பிரமமயம் என்னும் ஞானம் உதித்தற்கு அனுபவங் கூறல்.

அப்படி யிருக்கச்சித்த மலைதலால் விவகாரத்
தில், எப்படி கூடுமென்னி லென்னைவிட் டொன்று
மில்லை, இப்படி கண்டவெல்லா மென்மய மென்க
ளுப்போல், கற்பித மென்றுதானே காண்கின்ற
சித்துநானே.

(இ - ள்):—விவகாரங்களில் மனமானது சுழல்வதனுல் அங்ஙன நிற்க எங்ஙனம் கூடும் என்றால்; என்னைத் தவிர வேறொரு வஸ்துவும் இல்லை; இவ்விதமாகக் கண்ட கிரியங் கள் அனைத்தும் எனது சொரூபம்; எனது சொப்பனத்தைப் போலக் கற்பிதமென்று தானே பார்க்கின்ற சைதன்னியமே நான்.

(இ - ம்):—கற்பிதமாகக் காணப்பட்ட கிரியங்கள் அனைத்தும் தனது சிற்பிரகாசமாக விளங்குகின்றது என்

னும் அனுபவ திருஷ்டியால் யாவுந் தன்மயமாய் விளங்கும் என்பதாம். (172)

[அ-கை]:—இச்சித்தே ஆநந்த வடிவாம் எனல்.

சித்துநா னிறைந்தோமென்ற திடமற வாதிருந்
தால், எத்தனை யெண்ணினு மேதுசெய் தாலு
மென்ன, சித்திரை யுணர்ந்தபின்பு நிற்கின்ற கன
வைப்போல, அத்தனை யும்பொய்தானே யாநந்த
வடிவுநானே.

(இ - ள்):—யான் சைதன்னியமாகப் பூரணமானவ னென்னும் திடச்சித்தத்தோடு கூடியிருந்தால் எவ்வளவு சங்கற்பித்தாலும் எக்கிரியை செய்தாலும் அதனுற் குற்றம் என்ன? நித்திரை தெளிந்தபின்பு நிற்குஞ் சொப்பனம் போல அவ்வளவும் மித்தையாம், யானே ஆனந்தஸ்வரூபமாம்.

(இ - ம்):—தானே சித்தென்னும் அனுபவம் உதிக் கில் யாவும் மித்தையாய்த் தான் அந்த வடிவனுனவன் என்பதாம். (173)

[அ - கை]:—இவ்வனுபவம் உதிப்பதற்கு ஏதுவான உறுதி கூறல்.

நானென வுடலைத்தானே நம்பினே னநேக
சென்மம், ஈனராய் பெரியோராகி யிருந்தவை யெலா
மிப்போது, கானலில் வெள்ளம்போலக் கண்டுசற்
குருவினாலே, நானென வென்னைத்தானே நம்பியீ
டேறினேனே.

(இ - ள்):—அநந்த சநநங்களில் தேகத்தையே யானென்று நம்பினேன்; இழிந்தவராகவும் உயர்ந்தவராக வும் இருந்தவைகள் அனைத்தையும் இச்சமயத்தில் கானற் சலத்தைப்போல ஆசிரிய ருபதேசத்தினுல் பார்த்து எனது பிரம வடிவத்தையே யானென்று நம்பி ஈடேறினேன்.

(இ - ம்):—குரு கிருபையினல் தேகம் நானென்னும் நம்பிக்கையை விடுத்துச் சித்தே நானென்னும் நம்பிக்கை உண்டானல் சின்மாத்திரமான முத்தியைப் பெறுவன் என்பதாம். (174)

[அ - கை]:—குரு கிருபையை வியந்து மகிழ்தல்.

என்ன புண்ணிய மோசெய்தே னேது பாக்கிய
மோகாணேன், நன்னிலந் தனிலெ ழுந்த நாரணன்
கிருபை யாலே, தன்னிய ஞனே ஞனுத் தரீயத்தை
வீசு கின்றேன், தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ
மாடு கின்றேன்.

(இ - ள்):—என்ன தருமஞ் செய்தேனே யாது பாக்கியம் பெற்றேனே தெரிகிலன்; நன்னில மென்னு நரகத்தில் மானுடராக அவதரித்த நாராயண னென்னும் எனதாசிரியரது கருணையினல் கிருதார்த்தனை யான் அங்கவஸ்திரத்தை ஆகாயத்தி லெறிந்து விளையாடுகின்றேன், கிருதார்த்தனை யானே மேலும் நடனஞ் செய்கின்றேன். ()

[அ - கை]:—தன் அனுபூதி விளக்கத்துக்குத் தக்க நாமந் தனக்குத் தரித்த மாதா பிதாவைப் புகழ்தல்.

தத்துவ ஞானம்வந்த சந்தோஷ வதிசயத்தால்,
நித்தமாடுவன் காணென்றே நிலைமுன்னமே யறிந்த,
சத்திய மகனலன்றோ தாண்டவாவென் றழைத்தார்,
அத்தனை மகிமையுள்ளோ ரன்னையும் பிதாவுந்தாமே.

(இ - ள்):—அத்துவித ஞானம் உதித்த பேருவகையான அற்புதத்தினல் எப்போதும் ஆநந்த நடனஞ்செய்வன் என்னும் நிலையை முன்பே தெரிந்த உண்மையினல் அன்றோ? அத்தனை மகிமையையுடைய தாய் தந்தையர்கள் தாண்டவராயன் என்னும் நாமந் தரித்துக் கூப்பிட்டார்கள். (176)

[அ - கை]:—நிரதிசயாநந்த அனுபூதியின் ஆராமை கூறல்.

வந்தவோ ரிவ்வாநந்த மகிழ்ந்ததா ரோடேசொல்
வேன், சிந்தையி லெழுந்துபொங்கிச் சகமெலா
நிறைந்துதேங்கி, அந்தமில் லாததாயிற் றப்படி
குருவேதந்த, மந்திர மருளுமீசன் மலரடி வணங்கி
னேனே.

(இ - ள்:)—அறிவிலுதித்த ஒப்பற்ற இந்த நிரதிசயாநந்தத்தினல் மகிழ்ச்சி அடைந்ததை யாருடன் உரைப்பேன்? உள்ளத்தி லூறி மேலிட்டு உலகங்க ளனைத்தும் பூரணமாய் முடிவில்லாததாயிற்று; அவ்வண்ணம் வேதமுடிவான மகாவாக்கியார்த்த ரகசியத்தை அருளாநின்ற இறைவனுகிய தேசிகரது கமலமலர் போன்ற திருவடிகளைத் தொழுதேன்.

(இ - ம்):—சிந்தனத்து உதித்த ஆநந்த மதனைக் கரைக்கச் சீவபரமான அனைத்துந் தானுகிய சிதாநந்த வடிவமாகவே விளங்குகின்றது என வித்தியாநந்தத்தை முடித்ததாம். (177)

[அ - கை]:—இந்நூலால் விளையும் பயன் கூறல்.

வித்தியா நந்தமிந்த விதமென விளம்பினேமே
பத்தியா யிந்தநூலைப் பார்த்தனு பவித்தபேர்கள்
நித்திய கருமநிட்டை நிலைதனை யறிந்துசீவன்
முத்தியை யடைந்திருந்த முனீஸ்வர ராகுவாரே.

(இ - ள்):—ஞானநந்தமானது இவ்வகையாம் என்று சொல்லினேம்; அன்பாக இஞ்ஞான சாஸ்திரார்த்தத்தை உணர்ந்து அப்பொருளை அறிந்தபடி அனுபவமான பேர்கள் நித்தியமான ஞான நிஷ்டையின் நிலைமையைத் தெரிந்து சீவன்முத்தி பதத்தைப் பெற்றிருந்த முனிசிரேஷ்டராவார்கள்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (178)

[அ - கை]:—குரு வாக்கியப்படி இந்நூல் சம்பூரணமாயிற்று எனல்.

ஆரணப் பொருளாம்வித்தை யாநந்தம் விளங்க
வேதும், காரணங் குருவில்லாமற் கைவல்ய நவநீ
தத்தைப், பூரணமாக்க வேண்டிப் பூர்வமா நன்னி
லத்தில், நாரண குருநமக்கு நவின்றனர் கனவில்
வந்தே.

(இ - ள்):—வேதமுடிவிலுள்ள மகா வாக்கியார்த்தமான ஞானநந்தம் விளங்கும் பொருட்டு கைவல்ய நவநீதம் என்னும் ஞானசாஸ்திரத்தை எவ்வளவும் எடுத்துக் காட்டுங் காரணங்களில் குறைவுபடாமல் நிறைவாகச் செய்ய விரும்பிப் பழமையாகிற நன்னில மென்னுந் தலத்தில் மானிடவடிவமாக எழுந்தருளிய நாராயண தேசிகரானவர் எனக்குச் சொப்பனத்தில் தோன்றி அருளிச்செய்தார்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (179)

[அ - கை]:—இந் நூலாசிரியரது சிறப்புக் கூறல்.

அண்ணறன் னருளினலே யகம்புற மின்றி
யொன்ருய், எண்ணவி லிலக்கியார்த்தத் தின்பொரு
ளதுநானென்ன, நண்ணின சரீரமாதி நாதத்தி
னுபாதியென்றே, கண்ணதா யனைத்துங்காணக்
காட்டினன் ருண்டவேசன்.

(இ - ள்):—தேசிகரது கிருபையினல் உள்வெளி என்பது இன்றி ஏகமாய் எண்ணுதற்கரிய இலக்கியார்த்தத்தின் பொருட்படி பிரமம் ஆகிய அதுவே கூடஸ்தனுகிய நான் என்னும்படி பொருந்திய தேக முதலியவற்றை மாயா உபாதி என்று களைந்து சகலத்தையும் ஞானகாரமாய்த் தரிசிக்கும்படி தாண்டவேசன் என்னும் இந் நூலாசிரியர் தரிசிப்பித்தார்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (180)

[அ - கை]:—இம்மாபினல் அனுபவம் உதிக்குமவர்களே சுவானுபவிகள் எனல்.

ஆன்றபதமா மூன்றற்கு மதுநீயானு யெனும்
பொருளில், சான்றதுரியா தீதமெனுந் தடையற்
றிலங்கொண் சைதன்னியம், ஊன்றியுணர்ந் தோர்
விகற்ப மயக்கொழித்துத் தடையு மூடறுத்துத்,
தோன்றித்தானே தானுவர் துலங்குமவர்க்கே சுவா
னுபவம்.

(இ - ள்):—மாட்சிமையாகிய மகா வாக்கியத்தின் தத்தொமசியென்னு மூன்று பதத்திற்கும் அதுவென்னும் பிரமமும் நீயென்னும் கூடஸ்தனும் இவ்விரண்டின் ஐக்கியமும் என்கிற அர்த்தத்தில் நிறைந்த துரியாதீதம் என்கின்ற மறைப்பின்றி அபரோக்ஷமாக விளங்குகின்ற சுயஞ்சோதிசுஉள்ள மெய்யுணர்வை ஸ்திரமாகத் தெரிந்தவர்கள் பேதமான பிரமையை நீக்கி அறிவின்மையையுங் கெடுத்துச் சுகோதயமாய்த் தன்மயமாவர், அவ்வறிஞர்க்கே சுவானுபவமானது பிரகாசிக்கும்.

(இ - ம்):—வெளிப்படை. (181)

[அ - கை]—இந்நூலாசிரியர் தன்னுசிரியரைப் புகழ்தல்.

என்னுமா வாக்கியநான்கு மிசைக்கும்வித்
யாநந்தமிது, சொன்னநாராயணன் பாதந்தொழுது
துதித்தோர்துகளற்ருேர், இன்னமாணுக்கர்கள் குரு
வாற் சந்தேகந் தீர்ந்திடுபதத்தே, துன்னிநிறைந்து
நின்ருேர்க யேமுத்த ராகுவரே.

(இ - ள்):—சுபாவம் என்கின்ற நான்கு வேதத்தின் முடிவான நான்கு மகாவாக்கியங்களும் சொல்லுகின்ற ஞான

னந்தம் இதுவாம்; இதனை அருளிய நாராயணன் என்னும் ஆசிரிய ருபயபாதங்களை வணங்கித் துதிசெய்தவர்கள் களங்கமற்றவராவர்; இத்தன்மையான சீடரானவர் ஆசிரியரால் ஐயநீங்கி இப்பதத்தை யடைந்து பூரணமாகி யிருந்து பரிசுத்தமான சீவன் முத்தராவார்கள்.

(இ - ம்):—நான்கு வேதங்களின் முடிவிலுள்ள நான்கு மகாவாக்கியார்த்தமும் ஒன்ருன வித்தியாநந்தமே அனுபவம் எனவும் அதை அடைந்தவர்களே சீவன்முத்தர் எனவுங் கூறினதாம். (182)

[அ - கை]:—இந்நூல் செய்தவிதங் கூறல்.

தத்துவ விளக்கத்தாலுஞ் சந்தேகந் தெளிதலாலும், ஒத்திருள் விடாதமாயா வுள்ளிரு ளிரியவோங்கும், சித்ததா மொளிவிளங்கச் செய்துபின் விருத்திபேதப், புத்தியால் வருமையத்தைப் புரையறத் தெளிவித்தாண்டான்.

(இ - ள்):—தத்துவ விளக்க மென்னும் படலத்தினுலும் சந்தேகந் தெளிதல் என்னும் படலத்தினுலும் பொருந்தச்செய்து அந்தகார நீங்காத மாயையென்னும் அகத்திருள் கெட உயராநின்ற ஞானப்பிரகாசத்தைத் திகழும்படி செய்து பின்பு விருத்தி விகற்பமான அறிவினல் வராநின்ற சந்தேகத்தைக் குற்றமறத் தெளிவித்து இரட்சித்தார் (இந்நூல் ஆசிரியர்) (183)

[அ - கை]:—இந்நூல் ஆசிரியரைத் துதித்தல்.

ஆண்டதே சிகனுமைய ஞரண னனந்தன் பாதம், பூண்டுமூ வாரோபத்தாற் பொய்ம்மயக் காய்வந்தத்தை, மாண்டநல் லபவாதத்தான் மாய்த் தரு ளேக்கத்தென்று, காண்டிட வைத்தளித்த காரண போற்றிபோற்றி,

(இ - ள்):—தடுத்தாண்ட குருசுவாமியாகிய நாராயணன் என்னும் முடிவற்றவனது திருவடியைச் சிரசில் தரித்துச் சீவேஸ்வர சகத்தென்னு மூன்றுவித கற்பனையால் இல்லாத மயக்கமாய் உண்டானதை மாட்சிமையாகிய நன்மையான அபவாத உத்தியினுல் கெடுத்துக் கிருபாநோக்கத்தினுல் எப்போதும் பரோக்ஷ ஞானமாகத் தரிசிக்கத் திருவடிசூட்டி இரக்ஷித்த காரணனே சரணஞ் சரணம். ()

[அ - கை]:—இந்நூலைப் புகழ்தல்.

குலவுசற் குருவின்பாதக் குளிர்புன லீலமேற் கொண்டால், உலகினிற் றீர்த்தமெல்லா முற்றபே ரடைவார்போல, நலமெய்யாகிய கைவல்ய நவநீத நூலைக்கற்ருல், பலகலை ஞானநூல்கள் படித்தஞானிகளாய்வாழ்வார்.

(இ - ள்):—விளங்காநின்ற சற்குருவின் அகத்தையும் புறத்தையுங் குளிரச் செய்கின்ற பாத தீர்த்தத்தைச் சிரசின்மேல் தரிக்கின் சகத்திலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அனைத்தினும் ஸ்நாநஞ்செய்த பலனைப் பெறுவார்கள்; அதுபோல, நன்மையும் உண்மையுமாகிய கைவல்ய நவநீதம் என்னும் ஞானசாஸ்திரத்தை அப்பியாசித்தால் அநந்தங் கல்வி நூல்களின் சாரமான ஆத்மஞான சாஸ்திரங்களை அப்பியாசித்த ஞானவான்களாக வாழ்வார்கள்.

(இ - ம்):—சுருதி குரு சுவானுபவங்களை நவநவமாகத் துதித்ததாம். (185)

கைவல்லிய நவநீதம்

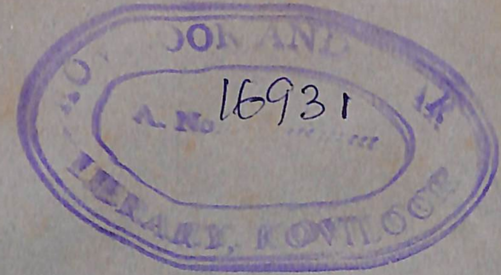
முற்றிற்று.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

[எண் பக்கங்களைக் குறிக்கும்]

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.

திருமகள் விலாச அச்சு நிலையம்:—1951.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை

[கீதார்த்த தீபிகை என்கிற உரையுடன்]

விலை ரூ. 12-0-0.

மேற்படி அரிய பெரிய நூல் கோயமுத்தூர் வி. சுப்புசாமி அய்யர் அவர்களால் இயற்றியது. 18-அத்தியாயங்கள் : இரண்டு பாகங்கள் : உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் அச்சிடப்பட்டு காலிகோ பைண்டு செய்துள்ளது. ராயல் 1+8 அளவில் 1000-பக்கங்கள் கொண்டது.

இந்நூலில் ஸ்ரீ சங்கரர், ஸ்ரீ ராமானுஜர், ஸ்ரீ மாத்வர், ஸ்ரீ தரர், ஸ்ரீ ராகவேந்திரர், ஸ்ரீ மதுசூதன சரஸ்வதி, ஸ்ரீ ஆனந்தகிரி சுவாமிகள் முதலியோரது பாஷ்யங்களையும் வியாக்யானங்களையும் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதுடன், ஒவ்வொரு ஸ்லோகங்களின் சமஸ்கிருதபதத்திற்கு நேராக தமிழ் பத அர்த்தத்துடன் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது ஸ்ரீ பகவத்கீதையை இவ்வளவு விளக்கமாகவும், விரிவாகவும், தெளிவாகவும் இதுவரையில் தென்னிந்தியாவிலேயே எவராலும் பிரசுரிக்கப்படவில்லை என்பதை இந்நூலை வாசிப்போர் நன்குணர்வர்.

குறிப்பு :—எல்லா புஸ்தகங்கள் அடங்கிய கிரய ஜாபிதா தேவையுள்ளவர்கள் தங்கள் விலாசத்தைத் தெரிவித்தால் இனமாக அனுப்பப்படும்.

எமது விலாசம்:—

B. இரத்தின நாயகர் ஸன்ஸ், புத்தக வியாபாரிகள்,

நெ, 57, வெங்கடராமய்யர் தெருவு, சென்னை